Анастасия НОВИХ

СЄН СЄЙ

I

Изконният от Шамбала

Анастасия Новик
СЄНСЄЙ
I

АНАСТАСИЯ НОВИХ

СЕНСЕЙ

ИЗБОРНИЯТ ОТ ШАМБАЛА

трета редакция

“ИД Лотос”
Киев

Н 73 **Новых А**. - Сэнсэй. Исконный Шамбалы. – К.: ЛОТОС, 2003
ISBN 978-966-96863-2-9

Разказът, където Младостта се сблъсква **с Мъдростта на** пръв поглед изглежда като наивност. Но това повърхностно възприятие е само една илюзорна преграда, майсторски капан, заложен от нашето Его по пътя към съвършенството на **Духа**. Този, който успее да я преодолее, **той ще открие** много повече, от колкото сам се е надявал някога. Слава на Победителя - защото светото **Знание** ще бъде неговата награда и всичко **тайно** ще се превърне в явно.

Книгата е написана по записките от личния дневник на бившата десетокласничка, отразяващи събитията от лятото на 1991 година.

Феноменът на творчеството на Анастасия Нових е в това, че всеки човек вижда както в огледало, нещо свое, дълбоко в себе си. В книгата "Сенсей. Изконният от Шамбала" се разкрива вътрешният свят на шестнадесет годишната ученичка, внезапно оказала се лице в лице със смъртта. Това я подтиква към преосмисляне на своя живот и към търсене на вечните въпроси: "Защо живеем, Какъв е смисълът на живота? Кои сме всъщност? Защо повечето хора по земята са вярващи? Щом вярват, значи се надяват на нещо. Как великите достигат своето вътрешно безсмъртие? Какво е скрито зад разбирането на човешката същност?"

Необузданата енергия на вътрешния порив я среща с необичаен, изключително ерудиран човек, изкусен майстор по източни бойни изкуства и много загадъчна Личност - Сенсей. Потресаващият до дълбините на душата необичаен мироглед на Сенсей, неговата увлекателна философия, знанията за света и човека, динамичните бойни изкуства, мъдростта в житейските ситуации, нетрадиционната медицина, древните духовни практики (в това число ефективни техники за борба с негативните мисли), феноменалните човешки възможности, това и много други неща героинята научава докосвайки се до света на Сенсей. Но най-важното, намира отговор на своите вътрешни въпроси и научава благодарение собственият си опит, че на хората е дадена свише най-могъщата творяща сила - силата на вярата и любовта.

©Анастасия Нових, 2003
Превод и редакция; Вита, 2015

Пролог

Тихата топла лятна нощ отдавна беше встъпила в своите пълновластни права, сменяйки суматохата на деня с цялата му важна тревожност и дребна суета. Нейното тъмно покривало успокояваше и сладко приспиваше всичко живо и лека-полека го потапяше в своя дълбок сън. Магията на нощта като че ли не действаше само на влюбените сърца, за които вечността отлиташе като миг. На морски бряг далече от цивилизацията самотно блещукаше огън, хвърляйки безформени тайнствени сенки. До него самотно седеше безформено същество. Свидетел на неговото присъствие бе единствено безкрайната Вселена, ярко светеща с безбройните си звездни светове, и Луната, канеща във вечността със своята сребърна блестяща пътека на морската повърхност. Наоколо се простираше такава тишина, че дори морето не смееше да я разтревожи с лекия шум на вълните. Сякаш времето беше спряло завинаги и бе изгубило смисъла на своето съществуване. Това беше самия миг на вечността.

Съществото се размърда издавайки неразбираеми звуци и започна бавно да се разделя на две движещи се части. Човешка реч се разнесе в тишината:

— Боже, колко е хубаво понякога в този грешен свят.

— Да си призная честно, дори не ми се тръгва.

— Е, тъкмо това и аз имах предвид.

Огнените пламъци ревностно се усукваха опитвайки се

да извоюват от нощта парченце от нейното пространство. Неговите блестящи езици с променлив успех ту биваха поглъщани от тъмнината, ту смело се откъсваха далеко напред, осветявайки природата с нейните естествени тонове.

— И какво е твоето решение, Ригден?

— Моите изводи, разбира се са трагични. Но все пак мисля да отложа за известно време своето окончателно решение... Струва си да поостанем още малко.

— Не всичко е толкова лошо. Още повече, щом си решил да останеш, дай им още един шанс и ми позволи да...

В този момент внезапно се разнесе лек ветрец над спокойното море, вдъхвайки живот на лунната пътечка, която магически заблещука със своята сребърна премяна, примамвайки към тайнствения хоризонт. Природата сякаш нарочно дразнеше съществото, от една страна обгръщайки го със своята вечност, а от друга – със своята естествена земна красота. Видимо, в този ненатрапчив порив се скриваше някаква съкровена, известна само на нея тайна.

1

Не е тайна, че Съдбата води човека по известен само на нея самата сложен път на тънки взаимовръзки, природни явления, хитроумни преплитащи се една с друга пътечки от случайности и съвпадения. В края на краищата това води до конкретно събитие, съдбоносен кръстопът в житейския път. И тук човек се осмелява да се надява, че му е предоставен шанс да избира. Но все същата неумолима сила на Съдбата, с помощта на логически сплетените обстоятелства, незабелязано помага на човека да извършва своя избор. Та нали редицата събития, съгласно нейният замисъл, неизбежно сближават съвършено чуждите хора, които живеейки в своя малък свят, в даденият момент даже и не подозират за това. Но това сближаване ги заставя да действат съвместно и заедно да преследват едни и същи цели, при това пораждайки голямо количество решаващи събития в живота на другите хора.

Тази участ не подмина и мен. Родих се нейде дълбоко в безкрайната руска земя. Родителите ми бяха военни, честно и добросъвестно изпълняваха дълга си. Затова и тяхното началство, също толкова честно и добросъвестно ни изпращаше в най-различни ъгълчета на нашата тогавашна Родина - Съветският Съюз. Така нашето семейство попадна в Украйна, в „страната на цъфтящите кестени“, където и ние се заселихме, в пропитият с аромат на рози миньорски край.

Добре е да се каже, че аз съм доста общителен човек, с разнородни интереси. За мен никога не бе проблем да намеря общ език с различните хора. Тъкмо затова на новото място моята особа бързо се сля с колектива от единомишленици. Заедно посещавахме различни кръжоци, в това число бални танци, кино, кафе, театър. Като цяло животът си течеше, както се казва, със свой ритъм и последователност.

Всичко беше прекрасно, само... до определен момент. Та нали Съдбата си има свои планове. Неочаквано за моите близки, и още повече за мен, в разцвета на моята младост, тя ме хвърли в такива тежки изпитания, че едва не загубих живота си от пълната безнадеждност и животинският страх от смъртта.

2

В началото на последната учебна година започнах да изпитвам постоянно главоболие, при това силно и продължително. Тогава родителите ми ме заведоха на изследвания. В повечето случаи лекарите обсъждаха резултатите с тях насаме и това силно ме притесни. Неясните съмнения започнаха едно след друго да терзаят моята душа. Пълната неизвестност беше най-лоша от всичко.

И всички тези обстоятелства ме плашиха до момента, в който случайно не подслушах разговора на моята майка с професора:

—...и все пак трябва да има някакъв изход?

— Разбира се, изход винаги може да се намери. Разбирате ли, този не особено голям тумор с времето може да започне да прогресира. А това е много опасно. Желателно е операцията да се направи сега, докато още не е късно... Между другото в Москва има изключително реномирана клиника по тези проблеми, с много добри специалисти. Проблемът е, че там е много трудно да се влезе. Записването е с години напред. А на момичето е нужна помощ възможно най-скоро. Иначе... е много трудно да се прогнозира самото заболяване, още повече, че туморът е в самият мозък. Понякога човек доживява година, а понякога и повече... Но във всеки случай не трябва да се отчайвате. Може да успеете да се вредите,

било то чрез познанство или пък с връзки...

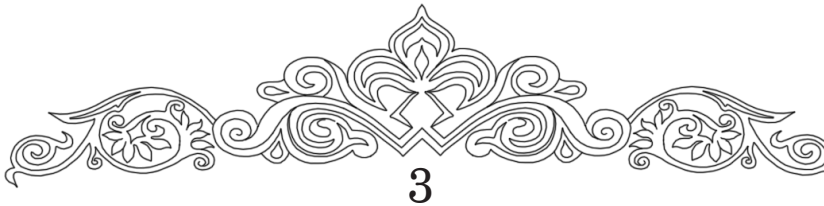
— Следващите думи пролетяха покрай ушите ми. В главата ми се повтаряше само една фраза: „Година... И край!“ Наоколо цареше обреченост и пустота. Шумната болнична атмосфера започна полека да утихва, отстъпвайки място на нарастващите тежки мисли: „Да умра в разцвета на младостта си! Та аз дори не съм започнала да живея... Защо именно аз? Какво толкова лошо съм сторила в живота си?!“ Това беше моя отчаян вик. Сълзите потекоха като река по бузите ми. В болницата започна да става непоносима задуха и аз побягнах към изхода. В ушите ми като страшно ехо звучаха думите на професора: „Една година! Една година... Една!“

— Свежият въздух ме удари в лицето със своя опияняващ аромат. Постепенно дойдох на себе си и се огледах. След дъжда, дърветата изглеждаха като от приказка, с диамантени блещукащи огърлици. Наоколо сияеше чистота и нещо ново. Топлината излизаща от земята покриваше асфалта с лека мъгла, създавайки чувството за нереалност. Боже, колко хубаво е наоколо! Тази природна красота, която доскоро не забелязвах, в настоящият миг придоби за мен някакъв нов смисъл, някаква нова прелест. Всички дребни проблеми, които преживявах всеки ден се оказаха толкова безсмислени и празни. С мъка и тъга гледайки към яркото слънце, свежата зеленина, веселия пой на птиците, си помислих: „Колко глупаво изразходвах своя живот. Колко обидно е, че не успях да сторя в него нищо стойностно!“ Всички отминали обиди, клюки, суета — всичко изгуби смисъл. Сега всички хора, които ме заобикаляха изглеждаха в очите ми щастливци, а аз — затворник в замъка на Смъртта.

Известно време се намирах в жестока депресия. Престанаха да ме интересуват училището, бита, всичките ми предишни увлечения. Умишлено избягвах ненатрапчивите въпроси на родителите ми, затваряйки се в моята стая безразлично прелиствайки книги и списания. Много ми се искаше да поплача, както се казва на нечие рамо, да му разкажа колко ми е страшно да умирам, още преди да съм

започнала да живея. Най-близкият човек разбира се беше мама. Но кое майчино сърце би издържало да чуе от устата на собственото си дете такава сърцераздирателна, душевна изповед. Някак си седейки зад бюрото, насаме със своите тягостни мисли аз взех една химикалка и описах всички свои чувства на листче от тетрадка. И много ми олекна. Тогава реших да си водя дневник. В последствие той стана моят най-добър „приятел“, който търпеливо приемаше всички размишления за моята необикновена съдба.

Другото, което успяваше да ме отвлече от тежките мисли — беше общуването с моите приятели. За своето заболяване аз естествено нищо не говорех. Просто не ми се искаше да виждам и техните скръбни очи и лица, изпълнени със съчувствие, също, както и моите родители. Това щеше съвсем да ме довърши. Забавляваше ме тяхното весело бърборене, обсъждането на проблемите, които ми се струваха като пълен абсурд. Вече гледах на всичко с нови очи, сякаш през някаква друга призма, със завистта на човек, който в разцвета на своята младост трябва да напусне този загадъчен, така и не опознат свят. Нещо в мен определено се пречупи.

3

Когато приятелите ми все пак успяха да ме измъкнат от моето доброволно заточение у дома с идеята да отидем на кино, аз с удивление открих, че вече възприемам филмите по съвсем друг начин. Тъкмо тогава се появи модата на филмите с източни бойни изкуства. В новоизникващите кафенета срещу една рубла или „третак“ въртяха на видео най-популярните филми. Майсторството на спортистите, необикновените случаи на самоизцеление, силата на волята и духа успяха да ме заинтригуват. Аз знаех, че всичко това е само актьорска игра. И въпреки това не ме напускаше мисълта, че много от сюжетите са основани върху реални феноменални факти от историята на човечеството. Това подбуди моята особа към търсене на съответните статии, книги и списания. Моя явен интерес към тези феномени зарази и моите приятели. Те с хъса на ловец, кой, от където можеше, започнаха да издирват различна „дефицитна“ литература.

Възхищението към способностите на тези необикновени хора, а също така дълбокото им разбиране за света, пробуди в мен някаква вътрешна скрита сила... на надежда, смътно предчувствие за това, че смъртта на моето тяло — това все още **не е моят край!** Това озарение до толкова ме порази и до толкова вътрешно ме въодушеви, че аз не само започнах с бързи темпове да излизам от депресията, но даже почувст-

вах живота по някакъв нов начин. Макар, че моят разум, както и преди осъзнаваше неизбежната гибел, все пак малцина са тези успели да се излекуват от рак. Но погледнато от друга светлина, тази формулировка вече не гнетеше и не пораждаше страх. Нещо вътре в мен просто се отказа да вярва в това. И най-интересното бе, че то започна несъзнателно да се противопоставя на моите тежки и тъмни мисли.

Това ново чувство отново ме заставяше да преосмисля своя предишен живот, факта, как глупаво го бях изживяла. Та аз не бях сторила нищо лошо. Но бе очевидно, че всеки ден и час защитавах своя собствен егоизъм, оправдавах своя собствен мързел, стремях се не към самопознание, а към своя собствен престиж в обществото породен от тези знания. На кратко, през целия свой живот и учене в мен се таеше една-единствена мисъл: „Аз, за мен и само на мен“. Осъзнаването на това, че на тази малка телесна империя, моето „Аз“ и се вижда големият край, тоест истинската смърт, породи в мен целият този животински страх, ужас, отчаяние и безизходност, които толкова тежко преживявах всички тези седмици. Разбрах, че не смъртта е толкова страшна, а нейното глупаво очакване. В края на краищата ти очакваш не своята телесна смърт, а краха на своя егоистичен свят, това, за което с толкова „труд“ си изразходил целият свой живот.

След това осъзнаване аз ясно разбрах, че животът, който живях и нещата, които бях направила в него — това е една пясъчна кула на морския бряг, където, коя да е вълна с един замах ще измие цялото мое старание за една секунда. **И няма да остане абсолютно нищо**, само празнота, която е била и преди мен. Струваше ми се, че повечето хора, които ме заобикалят изразходват по същия начин своя живот в строежи на пясъчни кули, къщи, замъци, кой по-близо, кой по-далече от брега. Но резултатът за всички винаги е еднакъв — един ден всичко това ще бъде разрушено от вълната на времето. Но има хора, които стоят на брега и безпристрастно наблюдават тази човешка илюзия. А може би изобщо не наблюдават това, а гледат в далечината, отвъд нея, към нещо вечно и неизменно. Интересно е за какво ли си ми-

слят, какъв е техният вътрешен свят? В действителност ако са осъзнали тази илюзорност, това означава, че са открили нещо наистина важно, действително струващо това, да бъде изразходен целият живот?!

Тези въпроси започнаха да ме вълнуват повече от всякога. Но така и не намирах техният отговор. Тогава обърнах своят взор към книжните източници на основните световни религии. Но великите, такива като Буда, Исус, Мохамед — това са били хора вече наблюдаващи от брега. И как са постигнали това? Навсякъде пишат: с концентрация, вяра, молитва. Но как? Обясненията на техните последователи са толкова объркани, неразбираеми и завоалирани, че моят мозък просто „заспиваше“, когато заставях своето зрение да прочете едни и същи редове по десет пъти. Самите учения на тези гении на човечеството бяха интересни, но те отразяваха само общочовешките истини. Възможно е основното зрънце на знанието да е било скрито между редовете. Но уви, аз съм само един обикновен човек, а не „просветен“ и не успях да разбера всичко това със своя разум. Макар, че прочитането на някои редове предизвиква в мен някакъв вътрешен трепет. След това в мен възникна нов въпрос. Защо има толкова много вярващи хора на земята? Щом вярват, значи се надяват на нещо в бъдещето. Във всички световни религии се говори за съществуването на живота отвъд смъртта. И ако отсеем плявата на легендите и митовете, то е възможно действително да съществува **Нещо**, но какво? Как се изразява то? В какво се проявява?

Аз се опитах да се потопя във въпросите на религията, но се омотах още повече. Единственото, което разбрах, бе това, че всички световни религии обединяват едно — силата на вярата на самите хора, техният стремеж да опознаят Бога и самите тях. И тук с удивление открих, че абсолютно същото са търсели в своите познания и хората - феномени, които вече са постигнали първите реални резултати на своя път, на това отгоре мнозина от тях не са принадлежали към религията. Това са били просто умни и талантливи личности. И в какво се състои цялата работа? Защо това явление

е присъщо на човека? Какво стои зад него? Изникваха множество въпроси, а отговори почти нямаше. Това ме подтикваше да търся по-нататък.

Лека-полека ежедневният ритъм започна да се нормализира. Нещо повече, почувствах прилив на някакво небивало мъжество. Та нали положението ми бе такова, че просто нямах какво да губя. Следователно, спешно трябваше да реализирам всички свои желания. „Ако използвам плодотворно всеки един свой ден, то те могат да бъдат достойна замяна на цял един живот.“, — наддавайки такъв боен вик, аз усилено започнах да търся необходимата литература, да се занимавам със спорт, да наваксвам с учебния материал в училище, да посещавам различни кръжоци. Всички мои дни бяха заети до дупка, и нямах никакво време да мисля за лошото. Макар, че главоболието често напомняше за най-страшното, но без да обръщам внимание на това аз продължавах със същия хъс да търся и опознавам всичко ново, което не знаех и не умеех.

Докато родителите ми се опитваха да намерят разни пролуки към клиниката в Москва, моите необуздани стремежи ме доведоха до занятията по кунг-фу. Нашата компания не пропускаше нито една кинолента на своите източни бойни кумири, следейки със затаен дъх тройните салта, преобръщанията, подсичанията и скокове на актьорите. А когато в нашият град започнаха да отварят зали по ушу, в които практически преподаваха кунг-фу, нашата групичка окончателно беше завладяна от бойните страсти. И започнахме да посещаваме зала след зала. В едната учителят беше прекалено зъл и неграмотен; във втората се смяташе едва ли не за Брус Ли, независимо че преподаваше обикновена борба, смесена с бокс; а в третата изобщо някакъв шарлатанин и пияница. Ние търсехме такъв Учител, чийто стереотип в нас се сформира под въздействието на филмите по източни бойни изкуства. И както казват, който търси, намира. Но това, което намерихме, за нас беше изключително неочаквано, защото надскочи всички наши очаквания, дори и в мечтите.

4

Обхождайки без успех още няколко места, бяхме посъветвани да посетим една зала в покрайнините на града, в района на някаква си доисторическа мина. Ние не вярвахме, че ще се натъкнем на нещо по-добро от това, което видяхме в центъра, но нещо определено ни теглеше. Обикаляйки половин ден разпитвайки цял батальон местни жители, най-накрая достигнахме до желаната цел.

— Да, — произнесе моята приятелка Татяна, — мястото разбира се е ужасничко. И на това отгоре ако трениране тук, сигурно ще умра от страх. Дори сега усещам как бягат тръпки по кожата ми.

Аз също усетих леко втрисане, независимо че времето беше доволно топло. Пристъпвайки към порутената и увехнала от времето сграда, даже Славик, който мълчеше през цялото време не издържа:

— Майко мила! Смятам, че само си изгубихме времето. Нима някой тренира в тази „дупка“? Изглежда само плъховете тренират тук нощем.

А Андрей, чието лице и фигура бегло напомняха на Шварценегер в руския му вариант, произнесе многозначително:

— Както се казва, формата съответства на съдържанието. За съжаление ще ни се наложи да се убедим в това за

пореден път.

И дръпвайки дръжката на паянтовата врата, дочухме лукавите думи, за съжаление произнесени от Костик:

— О, колко в теб е очевиден
Тоз кабинетен учен, виден.

С бурен смях ние влетяхме в спортната зала. Но нашето веселие мигновено отстъпи място на безмълвното удивление, тъй като в залата се намираха поне шейсетина души.

— Охо, — Възкликна Славик. — Ето това си е работа.

Аз вече не обръщах внимание на репликите на моите приятели. Моя поглед моментално замря върху русокосият мъж. Макар този блондин да не се отличаваше по нищо от всички останали присъстващи в тълпата, нещо в него определено ме развълнува. „Боже мой, колко познато ми е това лице“, — помислих си аз. Неговият облик ми напомняше на някого, когото познавах много добре и много отдавна. Но кого? Започнах усилено да се ровя в своята памет, припомняйки си всички познати от различните градове, където сме живели и всички свои роднини. Но напразно. Мелодичният глас на Сенсей (Учителят), който се оказа същият този млад загадъчен мъж ме извади от интензивният поток на трескав размисъл, в който бях се унесла.

— Е, какво новобранци, — с усмивка каза той, — замрели сте като моми след първа целувка. При нас или се тренира или навън. Избора е ваш.

Този глас!... Моето удивление нямаше край. Абсолютно съм убедена, че съм го чувала някъде. Но къде и кога?

Нашата малка компания дружно потегли към съблекалнята. В същото време натрапчивите мисли нахално настояваха да бъде удовлетворено това празно любопитство. Готвейки се за тренировката аз разпитах околните за Сенсей, просто да разбера от къде е родом. Но се оказа, че никой не знаеше абсолютно нищо, което ме заинтригува още повече.

В сравнение с бавната Татяна, аз бързо надянах бялото кимоно и се насочих към залата с надежда да открия своите отговори там. Но там възникнаха единствено нови въпроси. Първото нещо, което ме порази — бе това, че тук хората

бяха на различна възраст, приблизително от четиринадесет до петдесет години, което само по себе си беше странно. Такова нещо моята особа не беше виждала в нито една от предишните школи. Тогава си помислих: „Какво е способно да обедини толкова различни във възгледите си, мисленето, възрастта и опита хора? Ако това е само бойното изкуство, то какъв майстор и психолог трябва да си, за да успееш да ги увлечеш така.?“

Когато започна самата тренировка, второто, което ме порази — това беше идеалната дисциплина и дружелюбна атмосфера, която ни заобикаляше. Тук никой не принуждаваше никого да прави каквото и да било, но и никой не смееше да наруши дисциплината. Всеки се стараеше да даде максимума от себе си, което беше удивително в сравнение с предишните ни неуспешни опити. Наблюдавайки тези масови усилия над своите тела, нашата компания пъшкайки и потейки се, с усърдие се стараеше да даде най-доброто от себе си. Но дори по време на този акт (трагичен, както се оказа за моите не тренирани крайници) не ме напускаше мисълта: „Как е възможно да се създаде такава дисциплина, както се казва без камшик и морков? Какво толкова могат да научат и видят всички тези различни хора, за да тренират с такъв ентусиазъм своите тела? И защо всички тренират мълчешком?! — възропта моят възмутен женски разум. — Поне една дума да обели някой!“ За моята изпълнена с любопитство, бъбрива натура това беше истинска катастрофа. Аз все пак се надявах по време на тренировката да има някакви пояснения.

След като завърши разгрявката, от сempая (най-старият ученик) се разнесоха три силни плясвания с длани. Това беше своеобразен сигнал. Хората започнаха да образуват кръг, присядайки на колене на земята. Когато всички се наместиха в центъра с лекота влезе Учителят. Той започна да разказва историята на стила „Тигър“ така, все едно я разказваше не на тълпа глупави ученици, а на свои добри и стари познати. Аз за първи път разбрах, че стилът „Тигър“ — това е единственият стил, който е запазил изначално сво-

ят боен дух, без да претърпи изменения. Стилът произлиза от Китай. Един от великите майстори на Шаолин, наблюдавайки поведението на тигрите създал свой собствен стил, отличаващ се с повишена агресивност и опасност. Стилът няма спортно начало. Неговият боен дух се предава от Учител на ученик, извеждайки съзнанието му до такова ниво, в което той започва да чувства и „мисли“ като тигър. Стилът в своята мъдрост единствено отстъпвал на много по-древния стил — „Дракон“.

— Стига толкова теория, време е да се разкършим, — каза Сенсей.

Той извика на татамито трима бойци, здрави момчета със спортно телосложение, за да демонстрира няколко примера за защита и нападение. В началото показа такова темпо, в което според него се извършват истинските удари. Честно казано аз, както навярно и мнозина от другите, не можахме дори да забележим кога Учителя нанесе ударите. Всичко, което успяха да фиксират моите очи, беше как Сенсей премина покрай тримата бойци, помръдвайки леко с ръце, за някаква част от секундата. Дори не разбрах кога момчетата паднаха. Същото се случи и с примерите при защита. Скоростта, с която нанасяше ударите ми се стори нереална. И моят мозък, отказвайки да повярва в това ми намекна хитро: „Сигурно са паднали самички, преструвайки се“. Но изкривените от непоносимата болка момчешки лица, беше невъзможно да се инсценира. Сенсей се приближи към тях спокойно и им помогна да възстановят своето дишане, натискайки с пръст различни точки по техните тела. След което момчетата успяха да се възстановят от шока и да продължат да тренират. При това, цялата тази сцена бе съпроводена от немия поглед на удивената тълпа.

После Учителят започна подробно да разказва за техниката на стила „Тигър“, показвайки бавно всяко движение и местата за нанасяне на ударите. Стори ми се, че тези движения бяха прекалено сложни, за да успее човек да ги нанесе за някаква си част от секундата.

Разделяйки се по двойки, народа целеустремено започ-

на да се учи, опитвайки да възпроизведе видяното, кой както можеше. Не далече от мен, комично махайки с късите си крачета и ръчички, стенеше пълничък мъж около петдесетте. Лицето му с надута изпъкнала устна с формата на поничка беше прилежно избръснато. През дебелите лещи на очилата гледаха очи на умен човек. Темето му от време на време лъсваше поради лекото оплешивяване, а косата му тук-таме беше започнала да побелява. „А него кой вятър го е довял тук? — помислих си аз. — Видът му по нищо не подсказваше, че цял живот се е увличал с бойни изкуства... Какво търси тук? Нима е решил на стари години да усвоява Кунг-фу?!“

Моите размисли бяха прекъснати от гласа на Сенсей, който съвсем наблизо коригираше техниката на удар на двойка яки млади момчета.

— Кой удря така? Валентин Леонидович, моля ви, какво правите! Та вие сте бъдещ доктор. Трябва добре да осъзнаваш, защо удряш, къде удряш и какво се случва след това. Твоята задача е да предизвикаш болезнен шок, а не да махаш с ръце във въздуха. Ударът трябва да е насочен към определено място, където преминава нерв или се намира нервен възел. Той трябва да е мигновен. Колкото по-бързо, толкова по-добре. Защо е нужно това? За да се предизвика спазъм в мускулната тъкан. Изпратеният нервен импулс на свой ред по рефлексните канали на нервната система ще предизвика мощно раздразнение на нервния възел, което неминуемо ще доведе до блокиране на определена зона в кората на главния мозък. Тоест човека изпада в своеобразен ступор поради болезнения шок...

По време на разговора наоколо започна да се събира тълпа от любопитни. Сенсей продължи да обяснява:

— Но ударът трябва да се извърши с отчет на това, че всеки човек има свои анатомични особености. За това, не при всеки подобен удар в конкретната точка може да предизвика тези явления. И както се казва, за сто процентова сигурност трябва да се удря не с право „цки“, а със завъртане на китката в момента на съприкосновение, за да може

ударът да влезе по на дълбоко. Тогава се образува широка зона на „поражение“...

...Този удар отива в точката между диафрагмата и слънчевият сплит. Защо именно там? Защото там преминава една от дванадесетте двойки черепни нерви, така наречения nerva Vagus, тоест блуждаещият нерв. Той не само преминава от тук, но и образува нервен сплит, формиращ два блуждаещи ствола до хранопроводния отвор на диафрагмата. А какво представлява блуждаещият нерв? Това на първо място е инервацията на дихателните органи, храносмилателната система, щитовидната и пара щитовидната жлези, надбъбречните жлези и бъбреците. Той също така участва в инервацията на сърцето и кръвоносните съдове. Следователно при правилно нанесен удар в даденото място се получава мощно раздразнение на нервната система, което временно нарушава работата на малкия мозък, а той както знаеш, — е координатор на всички двигателни функции. Човек моментално се дезориентира, което означава, че имаш време за взимането на важно решение. Например, още един удар или да избягаш.

Последната дума предизвика множество самодоволни усмивки сред околните, в това число и моята. „Е как така, да избягам, тъкмо в този момент! — помислих си аз“ — Само ако притежавах такъв могъщ удар, та аз, щях да... е, най-малкото нямаше да побягна!“

През това време Учителят поглеждайки подсмихващата се тълпа сериозно произнесе:

— А защо да не избяга, ако това е най-разумният изход... в дадената ситуация. В някои случаи е много по-добре да отнесете няколко удара по своята физиономия, от колкото да убиете някого... да го лишите от живота му.

Тези думи ме накараха да изтръпна и да почервенея от срам от собствените си егоистични мисли и мания за величие. Те с горчивина ме върнаха в жестоката реалност на моето битие.

— Та нали човешкият живот е безценен, — продължи Сенсей. — Вашата задача е да предизвикате единствено

мускулен спазъм, болезнен шок с цел, да предотвратите развитието на нежелана ситуация. Но в никакъв случай не трябва да повреждате вътрешните органи, да счупите ребро или нещо подобно, тоест без да предизвикате тежки последствия за човека. Тъкмо за това толкова време тренираме тук, за да изучим правилната техника на удар. В противен случай, ако нанесеш мощен удар, неконтролируем удар, това може да причини сериозни щети на организма, дори и смърт. И смисълът къде е?! ...Човешкият живот трябва да бъде ценен, защото на нечие място можеш да се окажеш ти... И е напълно възможно някой ден този човек да спаси твоя живот. Изобщо не е изключено да попаднеш в тежка ситуация и тъкмо този човек да ти се притече на помощ, да ти протегне ръка и да те спаси. **Животът е непредсказуем и в него могат да се случат дори и най-невероятните неща, които трудно можеш да си представиш.**

През всички следващи мигове на тренировката моята особа се намираше под впечатлението на тази ненатрапчива лекция по-задълбочена анатомия и необикновена за мен философия. Тя напълно превзе моите мисли превъртайки отново и отново казаното в ума си.

Трите плясвания на семпая, известиха края на тренировката. Когато всички по традиция се построиха, той произнесе:

— До-дзю, рей (което означава поклон пред бойния дух на залата)

— Сенсей, рей.

Учителят се поклони по същия вежлив начин и отговори:

— Ще се срещнем както винаги по същото време. А сега, който желае се преоблича, а който желае остава.

„Ама че работа! Кой какво желае? Кой остава? И аз искам“, — помислих си аз. Но основната група на тумба побягна към съблекалнята, повличайки и мен със себе си. Претичвайки покрай Сенсей видях как към него се приближи онзи пълничък очилат мъж, който забелязах още в началото на тренировката.

— Игор Михайлович, — с уважение произнесе към Учителя. — Идвам по повод предишният ни разговор. Ето тук донесох някои неща, за да можете...

Следващите думи вече не успях да чуя, заради смеха и шегите на бягащите покрай мен момчета и момичета. В женската съблекалня вече бушуваха мощни емоции във връзка с обсъжданите най-запомнящи се моменти от тренировката и думите на Сенсей. Всичко това се случваше докато навличахме множеството пластове дрехи върху мокрите си тела.

До мен се обличаше момиче със светли къдрави коси. Запознавайки се с нея аз я попитах.

— Ти дълго ли трениращ тук?

— Не, само от три месеца.

— А Сенсей често ли показва и разказва такива неща?

— Е, когато се налага... А когато е в добро настроение, такива неща можеш да видиш, че... Днес общо взето беше слаба работа.

„Да бе, слаба работа, — помислих си аз. — какво ли се случва, когато работата стане силна?!“

— А какъв стил владее, „Тигър“?

— Не само. Знам от по старите ученици, че Сенсей владее стиловете „Дракон“, „Змия“, „Вин-чун“, „Котка“, „Богомолка“, „Маймуна“ и още една камара други стилове, които просто не запомних.

Аз с недоверие отговорих на събеседничката.

— И кога успя да научи всичко това? Изглежда млад мъж. На хората често им е необходим цял живот, за да изучат един-единствен стил.

— В началото и аз самата бях доста озадачена, — продължи тя. — Но учениците често повтарят думите на Учителя: **„младото тяло не е показател за възрастта на душата“**, — отговори моята нова позната повдигайки рамене.

— И кой изобщо е той?! — започнах да нервнича, а старите мисли заедно с новата информация започнаха да терзаят моето неудовлетворено любопитство.

— Обикновен човек, — прозвуча ответен отговор.

Вече преоблечени всички се насъбрахме пред входа, съ-

зерцавайки с възхищение необикновената техника на няколко момчета със спортно телосложение, които продължиха да тренират заедно с останалите в залата. Такава неподправена красота на подсичанията, превъртанията, поврътливите плавни изнасяния не бяхме виждали даже във филмите. Но най-голямо възхищение предизвикваше тяхната скорост на придвижване. „Нима при тази скорост е възможно още и така добре да се ориентират в пространството, — помислих си аз. — Невероятно! А къде ли е Сенсей?“

Сенсей мирно седеше в страни, преглеждайки някакви хартии, които му подаваше „Поничката“ Около тях седяха още двама мъже, внимателно слушайки поясненията на Учителя. После „Поничката“ разгъна пожълтяла от времето карта и четиримата се надвесиха над нея, все едно над безценно съкровище. Сенсей започна да отбелязва с молив разни места, постоянно пояснявайки нещо. Така ми се прииска да мушна там и моя любопитен нос, но в същия момент отзад леко ни побутнаха няколко високи момчета стремящи се да излязат навън.

— Хей, приятели! Защо стоите тук? Нима не знаете закона на залата: „Или тренирате, или излизате навън“. Ако искате се върнете, ако ли пък не излизайте, за да не пречите на другите.

Ние дружно се изсипахме навън. „Да! — със завист си помислих. — Тези вътре останаха, а на нас какво, не ни е позволено ли?“ Но естествено нищо такова не казах.

5

Изгубихме почти цял час в очакване на единственият по тези места автобус, усилено отъпквайки земята под краката ни наречена „спирка“. Но така и не го дочакахме. Наложи се да хванем трамвая, чиято последна спирка според местните беше съвсем наблизо, само някакви си тридесет - четиридесет минути пеша. Наложи ни се да изгубим още час и половина изучавайки месните дупки и сокаци. Но на тези не особено приятни обстоятелства никой не обръщаше внимание. Всички с възхищение споделяха впечатленията си от видяното.

— И какво, — с усмивка произнесе Костик, — ще ходим ли на следващата тренировка?

Всички дружно, все едно се бяхме наговорили, отговорихме „Да!“

— Не знам как е при вас, — с възхищение произнесе Андрей, най-увлеченият сред всички нас по бойните изкуства, — но ми се струва, че намерих това, което исках, поне на дадения етап. Тренировката беше върха!

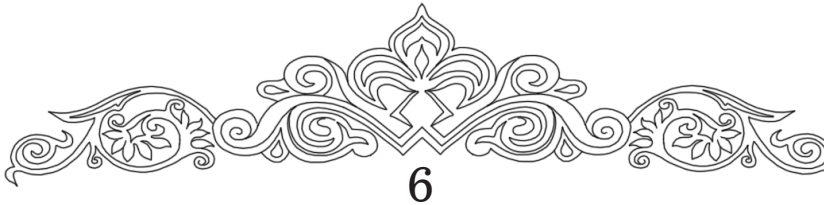
— Да, — прекъсна го Костик, — за днес и аз научих много повече, от колкото цял месец скитане по различните школи.

Всички одобрително закимахме с глави. Славик се спря неочаквано и пляскайки се с ръка по челото произнесе с ужас:

— Мама му стара! Забравихме да попитаме колко струва тренировката?!

Андрей сложи ръка на рамото му и добродушно го успокои: — Не се притеснявай, старче. Аз вече попитах Сенсей и знаеш ли какво каза: „Колкото повече толкова по-добре. Но не повече от пет рубли, желателно от царско време сечени от злато“.

Всички се засмяхме, а Славик въздъхна с облекчение. И това бе разбираемо. Той беше свястно момче, но от проблемно семейство. Практически тренировките в другите школи бяха финансово недостъпни за него. Петнадесет-двадесет рубли на месец за него означаваха цяло състояние. Шумно припомняйки отделните моменти от тренировката, веселите шеги на Учителя, не забелязахме как стигнахме до спирката.

6

Настанаха трудовите делници. Бяхме силно заинтригувани от разказа за блуждаещия нерв и инервацията на организма, като цяло. Затова всички следващи дни нашата компания се опитваше да изясни всички подробности от учителите по биология и анатомия. Но те не казаха нищо конкретно по този въпрос, единствено споделиха, че това по скоро се отнася към задълбочената анатомия, която изучават във висшите медицински учебни заведения. Това още повече разпали нашия интерес към предмета и ни подтикна да търсим сред познати и приятели необходимата литература.

През това време моята памет усилено се опитваше да се докопа до истината, къде ли съм виждала Сенсей. Дори не ме домързя да прелистя всички семейни албуми, но усилията ми бяха напразни. Накратко, живота продължаваше да кипи в усилено търсене отговорите на неведомите за мен въпроси.

Едва дочакали следващата тренировка, за да не закъснеем ние се застраховахме и излязохме два часа по-рано. Когато нашата групичка стигна до залата с удивление установи, че не сме първи, макар че до тренировките имаше още поне половин час. Вече се бяха събрали около тридесет човека, видимо така както и ние, нежелаещи да пропуснат нещо интересно още в самото начало на занятията. Моите

приятели запознавайки се с някои от тях шеговито констатираха, че ние в сравнение с тези несретници пристигаме сравнително безпрепятствено. Тъй като, някои от тях живеят толкова далече, че им се налага да пътуват почти половин ден, да сменят няколко вида транспорт и добре да потъркат подметките си, извървявайки не един километър, за да стигнат до тук. И само неколцина щастливци пристигат със собствените си автомобили.

— Така че приятели, — заключи Андрей, — Можете да изпъчите смело гърди и с цяло гърло да се провикнете, че сте местни!

Ето че и Сенсей се приближи обкръжен от групичка ученици. На лицата ни се появиха приветствени усмивки. Различните разпокъсани групички се сляха в един колектив, поздравявайки се приятелски с Учителя и влизайки в залата. Ние също се заразихме от тази вълна на добро настроение, но нашата радост не трая дълго.

В самото начало на загрявката в залата влязоха двама солидно облечени мъже и приближавайки се към Сенсей започнаха нещо да си шепнат. След като се разбраха, Сенсей помоли старшия семпай да води занятията и нахвърляйки своето палто направо върху кимоното излезе заедно с тях. Тъкмо тук започнаха безкрайните страдания на нашите крайници.

Старшият семпай, явно съобразявайки натоварването според своето мускулесто тяло, проведе разгрявката в такова твърдо темпо, сякаш се готвехме за световно състезание. Тъкмо в този момент, както се казва върху своята кожа, ние почувствахме огромната разлика между Сенсей с неговите балансирани натоварвания и старшият семпай, който до пристигането на Сенсей се опитваше да направи от нас олимпийски шампиони. И в края на краищата, когато в края на разгрявката прозвуча сигнала за отпускане, защо ли наречена от самия семпай с названието „поза труп“, всички рухнаха на земята с такава сила, в това число и аз, че наистина всички изглеждаха нападали като трупове. По късно научих, че странното тълкуване на някои от командите на

старшият семпай беше свързано с неговата професионална дейност в органите на вътрешните работи.

След тази изморителна дейност, под ръководството на нашият водещ ние започнахме да повтаряме базовите упражнения за извършване на удар, блок и стойка. Струваше ми се, че се намирам в японската армия, където войниците точно и в синхрон изпълняваха командите със силен ответен вик на техния роден език.

Когато в залата влезе Сенсей, моята особа въздъхна с облекчение. Той, все едно нищо не се бе случило, свали палтото и продължи тренировката. Забелязвайки грешката на един юноша от първия ред, той коректно го поправи:

— Правилният удар трябва да се нанася ето с тази част, — той показа областта на кокалчетата на показалеца и средният пръст. — Ето така... Не трябва да се използват съседните два пръста (четвъртият и петият), Защото при неправилно нанесен удар може сериозно да си повредите китката.

И вече обръщайки се към тълпата добави:

— Необходимо е дълго и упорито да работите над себе си, не само за да се научите да нанасяте правилно удар, но и да не се повредите, да не си причинявате болка. Прекият удар с юмрук — както по рано съм казвал — това е едно от основните действия в бойните изкуства. И без старателна подготовка може лесно да се нараните. Ако ежедневно тренирате своя правилен удар, тогава можете да постигнете, сухожилията и мускулите свиващи втори и трети пръст, намиращи се ето тук, да се сместят в страни от ставите и фалангите по такъв начин, че костите да станат по-защитени и уплътнени. Тогава ще можете смело да нанасяте удар, без да си причинявате вреда.

Някой попита:

— А за да привикнат ставите нужно ли е веднага да удряме по нещо твърдо?

— Защо са нужни такива жертви, — възрази Игор Михайлович. — Първоначално се научете да нанасяте удари върху боксова круша. А който няма, може да използва чувал с пясък. Смятам, че всеки може да направи такъв уред

у дома. Но важното е удара да се тренира всеки ден, увеличавайки постепенно скоростта. При това, без да ви мързи, с пълно раздаване. Тъкмо тогава ще дойдат и резултатите.

Тренировката завърши с поредната демонстрация на нови техники от стила „Тигър“ и утвърждаване на старите. След занятията „Поничката“ отново се залепи за Сенсей, може да се каже, че наоколо имаше много желаещи да пообщуват с него, или поне да послушат. Но това мъжле нахално си проправи път през цялата тълпа, в която стояхме и ние, отвеждайки Учителя на страна, очевидно считайки своя въпрос за най-важен. Отчайвайки се да дочакаме края на техния разговор, ние си тръгнахме.

7

След като на бързо изминаха няколко дена, нас ни очакваше приятна новина: Костик някак си беше успял чрез познати на своите родители да намери анатомия за висшите учебни заведения. Нашата радост нямаше граници. От начало, естествено задоволихме своето любопитство относно блуждаещият нерв, опипвайки по своите тела неговото приблизително местонахождение. А Костик без притеснения, проведе своите диагностични опити направо върху Татяна, предизвиквайки нейният писък и вълна от шеги от наша страна. След това с повишено внимание изследвахме костния строеж на китките. А после продължихме с изучаването на костите, мускулите, сухожилията, нервите, органите и главният мозък. Не бих казала, че по рано не знаех тези неща. Всичко това в най-общи линии вече бяхме изучавали в часовете по анатомия. Но за първи път гледах на всичко това с нови очи. И за пръв път ми беше интересно да опозная това, не заради оценката в училище, а най-вече за самата себе си.

Прииска ми се да изуча своите мускули, стави, да разбера как и защо се случва самото движение. Как нашите мускули участват в разгрявката и как това се отразява на вътрешните ни органи? Какво се случва по време на удар? Какво представлява болката, от физиологическа гледна точка? Изобщо защо човек страда? И какво в крайна сметка се

случва в моя собствен мозък? За жалост последната мисъл беше най-натрапчива от всички, тъй като на подсъзнателно ниво постоянно ме преследваше.

В същото време приятелите ми със същото възхищение, ръководейки се от своите съображения, коментираха видяното. Ние единодушно решихме, че сме пълни неграмотници в дадената област и е нужно с колективни усилия да наваксаме пропуснатото. В тази връзка, някак спонтанно, даже измислихме игра с карти. С цел по-лесното запомняне на информацията ние нарисувахме на отделни карти костите, мускулите, кръвоносната система, нервите, лимфните възли, органите и главният мозък. А след това се опитвахме да сглобим тази главоблъсканица в едно единно цяло, при това назовавайки не само името, но и съответните функции на дадената анатомична част. В началото разбира се беше трудно. Но изучаването протичаше с толкова шеги и закачки, че искаш не искаш запомняш.

Преди да настъпи деня за следващата тренировка ние подготвихме няколко въпроса за биомеханиката при движението по време на удар. Решихме да ги зададем на Сенсей след занятията, за да намерим повод да останем. Но в този ден животът сам ни предостави тази възможност, без да се съобразява с нашите планове и тайни „заговори“.

В края на тренировката Сенсей организира спаринг. Всички присъстващи седнаха на земята образувайки кръг, в центъра, на който по усмотрение на Сенсей излизаха двама ученици. Нашият Андрей също го сполетя тази участ. За съперник Учителят избра някакъв новобранец, също толкова мускулест и строен. Извършвайки ритуален поклон, момчетата започнаха боя. Известно време силите бяха равни. Но Андрей се оказа доста по-подвижен, благодарение, на което успя да победи. Одобрителния плясък на Сенсей, беше знак за прекратяване на спаринга. Нашият приятел помогна на своя съперник да се изправи. Извършвайки поклон един на друг, както и на Учителя, те отново заеха своите места.

А когато на ринга започнаха да излизат доста по-сериозните бойци, Андрей не издържа. Окрилен от своя скорошен

успех, той доброволно изяви желание да участва. И... загуби моментално. Това обстоятелство още повече разпали неговото неудовлетворение от самия себе си. Заразявайки се от неговите емоции, нашата компания набра смелост и помоли Сенсей да останем на допълнителните занятия. На което без никакви възражения Учителят с усмивка отговори:

— Нали знаете закона на залата: „Който иска да тренира, то той остава и тренира“.

В този ден фортуна явно беше на наша страна, защото в допълнение на всичко, което се случи, от занятията отсъстваше „Поничката“, който вече ни беше втръснал със своето нахалство. Достъпът към Сенсей беше свободен и можеше спокойно да го разпитаме за всички интересуващи ни моменти от тренировките.

Докато основната тълпа напускаше залата, всички останали се упражняваха изчиствайки всички свои грешки в ударите. Момчетата, които нарекохме „скоростни“, работеха в свой ритъм, ние и останалите в наш. Но Сенсей внимателно следеше всички ни и коригираше всяка грешка, която забелязваше. Вече на празна зала той ни показа нови ката (бой със сянката си), където се съчетаваше скоростта на подсичанията, ударите, блоковете, превъртанията и рязкото изтегляне. Когато започнах самостоятелно да ги изпълнявам, Сенсей неочаквано се приближи към мен из отзад, и слагайки ръка на рамото ми произнесе:

— За сега това не е за теб.

Аз с удивление се обърнах:

— Защо?

В този момент нашите погледи се пресякоха от много близко разстояние. В мен се зароди такова странно чувство, все едно ме сканират от главата до петите. Такъв поглед все още не бях виждала. Той беше необикновен, някак си пронизващ и странен.

— Защото.

Този отговор доста ме озадачи. Аз стоях изгубила ума и дума.

След кратка пауза той добави:

— По добре изпълнявай тези ката.

Сенсей показа началото на плавни преливащи едно в друго движения с акцент към дълбокото дишане. През цялото това време повтарях почти автоматически неговите движения. А когато отиде да помага на другите, в главата ми започнаха да изникват натрапчивите въпроси: „Какво ли е имал предвид? Нима знаеше за моята диагноза? Но как?! Та аз не бях споделяла тази информация с никого, а и до сега по нищо не показвах, че нещо не е наред“. И в тези размисли неочаквано за самата себе си направих поразително откритие. Ако в училище, в къщи или по време на танци имах продължителни главоболия, то тук колкото и да „измъчвах“ своето тяло, нито веднъж не се бе случило да ги изпитам отново. Защо? Каква е причината?

Потапяйки се в своите размисли и в процеса на усвояване новите упражнения, аз не забелязах как всички се бяха насъбрали около Учителя. И когато забелязах това, побързах да се присъединя към слушателите, за да не пропусна нещо важно.

— Кажете, а как се постига техниката на истинският удар, само с тренировка на мускулите ли? — попита Андрей.

— Не. Това на първо място е тренировка на мозъка, — отговори Сенсей.

— Това какво означава?

— Е, за да разберете по-добре, ще го кажа така... Мускулът — това е механизъм, който изпълнява своята функция. Той изпълнява определена програма идваща от мозъка във вид на нервни импулси. В резултат на работата на тези програми в мозъка се зараждат сигнали, предизвикващи съкращение на групи мускули. По този начин се извършва не само движението на крайниците, но и сложни двигателни актове. Тоест, нашата тренировка не е нищо друго, освен целенасочено усъвършенстване на нашия мозък, а следователно и нашите мускули. Смисълът е в това, че колкото по-добре и по-бързо работи „натренирания“ мозък, толкова по-добре и по-бързо работят мускулите.

— А относно висшето майсторство на спортистите в бойните изкуства, — встъпи в разговора Костик. — Някъде четох, че великите майстори нанасят удар дори преди да са

помислили. Как се случва това и защо?

— Да, приятели. Засягате много сериозна тема... Но все пак ще се опитам накратко да ви обясня... Целият фокус не се състои в това да създадете перфектна мускулатура благодарение на тренировките, а в това да съумеете да си представите конкретната ситуация, образа на противника. И най-важното е да знаете точно къде удряте, в кои тъкани, какво се случва вътре в организма, както и самата сила на удара. Ако човек нанася удара просто ей така, тогава всичките му старания са хвърлени на вятъра! Истинският боец работейки на макиварата, на първо място работи с образа. Той реално си представя как съперника се отваря, и моментално нанася удар, при това осъзнавайки неговите възможни последствия. Тоест той тренира своя мозък.

— А какво се случва тогава в мозъка? — попита някой от по-старите ученици.

— Мозъкът чрез зрителното възприятие прави оценка на ситуацията, анализира я и взема решение. След това предава командата на малкия мозък, тоест в двигателният център. А от него, по нервите, постъпва съответният сигнал към мускулите. Цялата тази дейност се записва в паметта, но вече без цялата тази сложна верижна взаимовръзка на анализ и команди подавани от мозъка. Тоест в момента, в който съперника се открие, майстора вече нанася своя удар. Ще го нарека така, това вече е друго работно ниво на психиката, друго ниво на инервация и работа на главния мозък.

— Тоест можем да кажем, че от физиологична гледна точка процесите текат на подсъзнателно ниво? — блесна със своята ерудиция Костик.

— Абсолютно вярно. Сложните рефлексно двигателни реакции вече се извършват на нивото на безусловния рефлекс, — с усмивка произнесе Сенсей, и добави: — В училищните занятия по анатомия има такива понятия, като условни и безусловни рефлекси. Безусловните — това са генетически заложените от самата природа рефлекси. Именно благодарение на тях се регулира вътрешната среда на организма и съхранението на индивида. А към условните се от-

насят придобитите рефлекси, в резултат на натрупания опит и навици. Но и те се създават благодарение на безусловните рефлекси. Въобще в човека съществува огромно количество безусловни рефлекси, връзки и реакции, които се осъществяват благодарение на гръбначният, задният и средният мозък, подкоровите отдели на двете полукълба и малкият мозък...

— И това, което ни разказахте в началото се явява голямото Изкуство? — никак не можеше да се успокои Андрей.

— Не. Това е едва началното ниво на висшето майсторство... В голямото изкуство основната работа идва от предвиждането. Това е работата на епифизата, която се намира над малкия мозък в хълмистата част на продълговатия мозък.

— А епифизата — това просто участък от бялото вещество ли е? — попита Костик.

Не, това е така наречената пинеална жлеза или шишарковидно тяло, с тегло едва един карат. Но тя има огромно значение за работата на организма. Това е една от най-загадъчните части на главният мозък и организма като цяло. За съжаление в днешно време на науката абсолютно нищо не е известно за нейните функции.

— А на кого му е известно? — полюбопитства Костик.

— На когото е нужно, на него му е известно, — с хитра усмивка отговори Сенсей, а след това продължи: — Така, работейки върху предвиждането, майстора си създава способността да улавя мислите на противника. Тоест, втория в момента, в който помисли да нанесе удар еди-къде си, майстора взема контра мерки, при това такива, каквито изисква самата ситуация. Всичко това произтича неосъзнато, за някаква част от секундата.

— Интересно, а с такива неосъзнати явления на „мълниеносна реакция“ само майсторите по бойните изкуства ли се сблъскват? — замислено попита Андрей.

— Защо само те? Не. Много от хората често в живота си се сблъскват с тези психически явления. При едни това се случва поради дългите и специфични тренировки. На пример същите тези циркови артисти, които ловят ножове, стрели и тем подобни хвърлени с висока скорост предмети. Други

хора пък лично са изпитвали действието на подобни безусловни рефлекси. Да предположим, че човек силно се изплаши, например от някое куче. Той е способен мигновено да изпълни серия от движения. И чак след като е отминала опасността, осъзнава колко бързо е реагирал. Тази способност е заложена изначално в човека. Иначе не би оцелял в онези диви времена, когато се е спасявал с бягство от мамута, саблезъбия тигър или друг хищник.

Ние стояхме мълчешком, завладени от казаното. В този момент някой почука на вратата. Всичко в мен се сви за част от секундата от неочакваното почукване. Вече беше доста късно. Сенсей спокойно се приближи и отвори вратата, под зоркия поглед на нашата компания.

— О, колко е добре, че те открих, — здрависвайки се изрече някакъв мъж. — Вече сериозно се замислях да те потърся в къщи. Ситуацията е следната...

— Момент, изчакай една минутка, — каза Сенсей, и вече обръщайки се към нас произнесе: — Имате още петнадесет минути за работа и по домовете.

След половин час ние вече стояхме на улицата очаквайки последните. Игор Михайлович заключи залата, набързо изпровождайки ни и отпътува с колата на мъжа.

„Ето, — сърдих се на себе си, — исках да разпитам Сенсей относно онова загадъчно „Защото“, но не се получи. Трябваше да го сторя още в залата. А там беше пълно с любопитни слушатели. Куца работа!“

Когато пътувахме към домовете си, всеки мислеше за нещо свое. И това не е учудващо, та след такива тренировки има много за какво да се замисли човек. Но докато някои мислеха мълчешком, други го правеха в слух. Андрей се опитваше да ни убеди, а може би самият себе си, че днешната му загуба в спаринга била чиста случайност.

— Жалко, че нунчакуто не бе с мен. Но нищо, следващия път ще го взема. Тогава ще покажа истинска класа!

Предстоеше ярко зрелище, защото знаехме, колко добре Андрей си служеше с нунчаку — неговият коронен номер.

8

Нашата компания чакаше тази тренировка както никога. За всеки случай пристигнахме пораничко. Залата беше отворена. Някои от учениците вече се бяха преоблекли и загряваха. Сенсей стоеше на страна, събеседвайки увлечено с някакъв висок вече на възраст човек. Това старче беше толкова кльощаво, че кимоното му стоеше като на закачалка. Не далече, заедно с групата стоеше и „Поничката“. Но изражението на лицето му подсказваше, че изобщо не чува шегите на своите събеседници. Изглеждаше, че ушите му се бяха превърнали в единен ехолокатор, улавящ и най-малкият звук от страна на Сенсей и високия човек. „Ех, — възмутих се аз. Отново ли е тук?“

След нас в залата влязоха няколко момчета с приповдигнато настроение. Заедно с тях гордо крачеше небрежно изглеждащ мъж около четиридесетте, с омърляни дрехи и небръснатата брада. Момчетата се здрависаха със Сенсей и обявиха с явно задоволство:

— Пътьом срещнахме ето този интересен човек, екстрасенс... Запознайте се с Виталий Яковлевич.

След тези думи мъжа се поклони изразително и отново зае своята самодоволна поза.

— Той притежава необикновени способности, които се съгласи любезно да демонстрира на нашата група...

Сенсей вежливо кимна:

— Ще бъде много интересно да погледаме.

— И много поучително, — многозначително добави Виталий Яковлевич, повдигайки показалеца си.

Около нас започна да се събира огромна любопитна тълпа. През това време „екстрасенса“ с поведение на ненадминат майстор в своята сфера извади от прокъсания джоб на своето яке десетина супени лъжици, стегнати с парченце омърляна дрипа.

— Как мислиш, — тихо нашепна Костя на Андрей, — от къде този неандерталец се е сдобил с тези предмети на човешката цивилизация?

— Отпънтил ги е отнякъде, — отговори Андрей.

— Интересно, а дали знае как да си служи с тях? — с усмивка произнесе Костик.

В този момент Виталий Яковлевич, демонстративно съблячайки се до кръста и оголвайки своя разплут корем, с усърдие започна да лепи лъжиците една след друга с изпъкналата страна по своите гърди. Моите приятели избухнаха в неудържим смях, а Костик добави:

— Ето това е! Неслучайно казват, че техниката в ръцете на дивака — това е просто купчина желязо!

Сред тълпата премина лека вълна на удивление. Лъжиците действително залепнаха, и „екстрасенса“ започна важно да крачи, изпъчвайки гърди, все едно на тях висяха медали от най-висока степен.

Някои от момчетата попита:

— Как успявате да постигнете това? Можете ли да го обясните?

Изглежда Виталий Яковлевич чакаше тъкмо този въпрос. Той с видимо удоволствие поучително започна да разказва за биополетата, биологичния магнетизъм при човека, за неговите феноменални явления притежавани само от неколцина в света, и за всемогъщата сила на това въздействие. Неговата реч постепенно достигна своя апогей. Разхождайки се пред удивената тълпа с увиснали лъжици, размахвайки ръце, „екстрасенса“ възбудено издекламира:

— ...този мощен пулсиращ флуид, породен от силата на

Вселенския Космически Разум, олицетворява последното стъпало в усъвършенстването на духа. Той е способен със силата на своята аура да обвие човешкото съзнание. И не само да се отдели от човешкото тяло, но и да води с неговата душа извън телесно съществуване. Бих казал, съществуване в отвъдното, напълно осъзнато.

Акумулирайки енергията на този космически флуид, аз открих в себе си невиждани свръх способности. Получих безценен дар — магнетични, ясновидски и целителни способности. Пред моите чудодейни способности е безсилна коя да е болест. Аз лекувам благодарение взаимно проникващия вездесъщ двоен флуиден поток, който се явява първопричината на цялото енерго информационно поле на великия Космос. Благодарение на своя положителен полюс аз възстановявам силите, тялото и човешката аура, също така премахвам уроки и проклятия...

Забелязах, че макар цялата тази лекция да не беше много понятна за мен, но моите мисли започнаха усилено да търсят варианти за вероятното ми изцеление. „Ако изведнъж успее да ме излекува?! Макар, че ми бе много трудно да повярвам в това, но все пак знае ли се...“ Окрилена от призрачната надежда, започнах с голям интерес да слушам, патосната реч на „екстрасенса“, при това, без да обръщам каквото и да било внимание на неговия външен вид.

— ...Моята мощ, благодарение на моето усъвършенстване, стана огромна... Ето, убедете се сами. Това е едно от нейните проявления, — указвайки към залепените лъжици.

При това се наблюдаваше следната картина. С всеки изминат кръг покрай слушателите, той изпъчваше все повече своя корем, накланяйки се назад като пингвин. Тогава погледнах към Сенсей. Той стоеше скръстил ръце върху гърдите си с леко наклонена глава, сигурно уморен от приказките на мъжа. На лицето му се четеше ирония усмивка.

— ...Постигнах това съвършенство благодарение на тайните знания, които не са известни на никого на Земята, освен на избраните. На основата на тази секретна информация разработих своя собствена система на духовно развитие. Но

тя не е достъпна за всеки простосмъртен. Дори и този, който със своя къртовски труд, греховни изкупления и лишения достигне до десетото стъпало на моята стълба на съвършенството, не е в състояние сам да постигне великата тайна на това знание. Защото тя се разкрива само на избраните от избраните. Тъй като само такива хора като мен, съумели да съединят греховното тяло с великия дух, духът на Вселенския Разум, притежават Божието всемогъщество!!!

След тези думи изглежда нервите на Сенсей не издържаха. Съдейки по неговото леко движение, ми се стори, че сега така ще го цапардоса, както се казва от душа, че този „нехранимайко“ няма да го спаси дори всемогъщата му сила. Но въпреки моите прогнози, Сенсей отчетливо произнасяйки всяка дума произнесе:

— Уважаеми, не взимате ли прекалено голяма отговорност върху себе си? Все още не сте демонстрирали нищо, което да потвърди вашите думи.

— Как така не демонстрирах?! — изригна с недоволство Виталий Яковлевич. — Какво, това не го ли виждаш?!

— Всичко това са глупости, — продължи Сенсей. — Това го може всеки. И абсолютно нищо свръхестествено и необикновено няма тук... Трябва просто да се къпете по често.

Тълпата изригна в смях. А Костик плясвайки се почелото произнесе:

— Абсолютно! Спомних си, четох за този фокус. Просто тялото му е лепкаво и мокро, тъкмо за това залепват лъжиците.

„Повелителят на Космоса и цялата Земя“ кипнал от ярост, едва не закрещя с цял глас обръщайки се към Сенсей:

— Прекалено си млад и зелен, за да съдиш тези велики знания! Какво изобщо умееш, освен да махаш с крака...

Сенсей го погледна с дълбок поглед. След това се приближи и с лекота свали една от изплъзващите се надолу лъжици. Всички замряха. Учителят изпъна напред ръка, държейки лъжицата за крайчеца, и започна да изпълнява серия от дихателни упражнения, дълбоко вдишвайки и издишвайки. След една минута лицето му се отпусна, а емоциите изчезнаха. Очите му се промениха, и както ми се стори станаха

бездънни. Той буквално замръзна за няколко секунди концентрирайки своето внимание върху лъжицата. Неговата фигура заприлича на величествена скулптура. И в този момент лъжицата започна да се огъва, все едно е меко стъбълце на растение. Създаваше се такова впечатление, че е отлята не от метал, а от някаква пластична субстанция. Направо не вярвах на очите си. Невероятно, но факт!

За някаква си част от секундата, Сенсей отново възвърна своето предишно състояние и спокойно произнесе на стъписания Виталий Яковлевич, връчвайки му огънатата лъжица:

— Когато успеете да ни демонстрирате поне такъв фокус, тогава с удоволствие ще ви доизслушаме.

Рязко обръщайки се към тълпата добави:

— За сведение на тези, които все още не са се преоблекли. Тренировката започва след две минути. Който не успее ще прави наказателни лицеви опори (законът гласеше, който закъснява, прави двадесет лицеви опори).

Когато чухме тези думи, всички се втурнахме през глава към съблекалнята, така и не успели да догледаме най-интересното: реакцията на този „клошар“ след това представление.

— Старши семпай! Защо в залата се намират външни лица?! — прозвуча гласа на Сенсей някъде из отзад.

По време на разгрявката размишлявах: „как можах даже да допусна мисълта, че този клошар може да ми помогне с каквото и да било?! Ех... Но от друга страна, в моята безизходна ситуация, единственото, което ми остава е да се надявам на чудо. Моментално се ловя за всяка сламка, само и само да оцелея. Тъкмо за това и възникват подобни глупави мисли, породени от вътрешния неистов страх. Не. Трябва да се взема в ръце. Все едно как, но ще намеря изход от ситуацията. Ще направя всичко възможно да оцелея. Необходимо е само да не губя надежда и да се боря до самия край!“ Най-удивителното беше, че моята увереност се основаваше на някакво дълбочинно, подсъзнателно чувство, на това Нещо, което така усърдно търсех. Но всичко това се проявяваше посредством смътни догадки.

Разгрявката завърши и ние се заехме да отработваме базовите упражнения под ръководството на старшия семпай.

Сенсей седеше на една от спортните скамейки обсъждайки нещо с високия старец. „Ех, само ако можех да чуя за какво си говорят“. — помислих си аз. Но изглежда, подобни любопитни мисли имаше не само в моята глава. „Поничката“ макар и мъж на солидна възраст през цялото време се опитваше да заеме позиция по-близо до Учителя. Във всеки свой опит той предизвикваше в мен неописуемо чувство на завист и ревност. И съдейки по осъждащите погледи на учениците, това се случваше не само с мен.

Сред шума, монотонността при изпълнението на базовите удари и гръмкото произнасяне на тяхната последователност, аз отново се потопих в своите мисли. „как Сенсей успя да огъне тази лъжица? И защо нарече този феномен най-обикновен фокус? Ако това беше само фокус, тогава според моите разбирания той трябва да бъде прилежно подготвен. А той, просто така взе и огъна лъжицата с поглед“.

Може да се каже, че аз едновременно вярвах и не вярвах в това. Вярвах, защото някъде бях чела за подобни хора феномени, които притежаваха подобни способности. Спомних си също, че там бяха описани и хората магнити. Но на тях залепваха всякакви предмети, независимо от техния материал: дърво, метал, пластмаса. Спомням си също и какво тегло успяваха да задържат — повече от десет килограма!

Парадоксът беше, че не вярвах именно на своите очи, на това, което видях на живо. По точно, това неверие се отнасяше към осъзнаване реалността на този факт. Наоколо бе пълно със загадки. Разбирам, ако цялата тълпа беше хипнотизирана, предварително разказвайки какво ще видим, а то, Сенсей мълчешком взе и го направи. Но как?!

Още повече, самият факт, че съществува такова явление за мен беше много важен. Това беше някаква неведома за мен, стабилна основа, формирана благодарение на знанията на Сенсей. Тъкмо за нея се закачаше моето подсъзнание, всячески съпротивлявайки се на отхвърлящите мисли. Не зная защо, но започнах да имам доверие на този интересен човек. В крайна сметка, той очевидно знаеше кое е истина, и кое е измислица.

След „базовите упражнения“ най-накрая настана дългоочаквания момент за нашата компания. Тази част от тренировките ние условно нарекохме „волна програма“, тъй като тук хората се разделяха по двойки и по свое усмотрение усъвършенстваха различни техники и удари от предишните занятия. Андрей взе своето нунчаку и съпроводен от нашия любопитен взор се приближи към Учителя.

— А може ли да се противодейства на нунчакуто?

— А ти можеш ли да си служиш с него? — на свой ред попита Сенсей.

— И още как! — самодоволно се изфука Андрей. — Вече четири години не го свалям от ръцете си. Може да се каже, че спя и се храня с него.

И Андрей демонстрира няколко сложни според нашите разбирания движения.

— Не е зле, — отговори Сенсей.

— И все пак може ли да му се противодейства? — повтори своя въпрос Андрей, явно провокирайки Учителя.

— Разбира се... За всеки Виджай си има Раджа.

— Какво - какво? — явно не разбрал попита Андрей.

— Казвам само, че за всяка сила си има съответна контра сила. Нунчакуто също не е изключение.

— А можете ли да ни покажете?

— Мога... Но така няма да е честно, ти с нунчаку срещу мен... Избери си още някой.

Ние се спогледахме удивени. В същото време Андрей отиде да си търси партньор, а нашата компания да намери второ оръжие. За съжаление никой друг нямаше нунчаку. За това пък в стаята със спортния инвентар намерихме много двуметрови тояги.

Но ако с оръжието задачата беше лесна, то с партньора на Андрей нещата бяха другояче. Старите ученици категорично отказваха предложението да участват в този бой, и с лека усмивка отговаряха: „Не приятелю, справяй се сам“.

Накрая, Андрей успя да убеди някакъв мъж от новите ученици. През това време Сенсей спокойно разговаряше с онзи кльощав старец в бяло кимоно.

— Ето, намерих! — радостно съобщи Андрей на Учителя.

— Намери, хубаво. Нека старшият семпай да ни бъде секундант... По негов сигнал започнете атаката в пълен контакт. Всичко ясно ли е?

Андрей само това и чакаше. Той с видимо удоволствие закима с глава. Сенсей застана в средата. Андрей застана срещу Сенсей, а мъжа с тоягата избра позиция отзад и от дясно на Учителя. Настъпи паметния момент. Всички участници бяха напрегнати, освен Сенсей. Той стоеше отпуснат, явно мислейки за нещо свое, от време на време заиграйки се с крайчетата на черния пояс инкрустиран със златни йероглифи.

Старшият семпай плесна с ръце и Андрей яростно полетя в челна атака, въртейки своето нунчаку със скоростта на самолетна перка. В това време мъжа рязко подскочи и замахна с тоягата. Всичко, което се случи след това се случи за миг. Сенсей от самото начало на атаката изобщо не промени своята позиция, както си стоеше в замислена поза така си и остана. Но когато двамата достигнаха критично разстояние до неговото тяло, без да променя своята поза, той рязко протегна своята ръка напред. Ако изобщо може да се каже „протегна“, защото ръката му буквално се стрелна, подобно на атакуваща змия. Нунчакуто се сви, завъртя се около нея и полетя по посока на втория боец. Учителят с леко завъртане на китката промени траекторията му на полет. Нунчакуто направи половин оборот във въздуха, изпъна се като пръчка и с единия си край удари право в челото нападащия отзад мъж. Втората пръчка на нунчакуто, продължавайки своя полет удари тоягата, която също промени своята траектория и удари Андрей по главата. В резултат на това двамата пишман бойци се строполиха на земята, даже, без да разберат какво се случи. А Сенсей продължи да стои в своята замислена поза, все едно цялата ситуация изобщо не го касаеше. След това загрижено попита своите бивши „противници“:

— Как сте момчета, силно ли се ударихте?

— Не, — замаяно отговори Андрей, усилено търкайки изскочилата на челото му цицина. — Всичко е наред...

Мъжа също кимна утвърдително.

— Простете ме, не успях добре да преценя.

И, приближавайки се към предишния си събеседник произнесе все едно нищо не се бе случило:

— Знаете ли, хрумна ми страхотна идея! А какво ще стане, ако...

В същото време цялата тълпа зажужа в бурно обсъждане, смях и удивление от скоротечния бой. А един от старите ученици, на който Андрей предложи да участва, произнесе със смях:

— Да бе, Сенсей не успял да прецени, чакай! Нищо мъжаги, дръжте се. Ние вече не един път благодарение на своята глупост сме преминавали през подобни грешни преценки.

Когато Андрей най-накрая се свести и разбра какво се е случило, започна да задава един и същ въпрос на Костик и Славик: „Как е възможно такова нещо? Бам... с едно движение, даже не беше и удар?!“ На което Костик с недоумение отговори:

— Откъде да знаем? Ето къде е Сенсей, върви и го попитай.

Но Учителят до самия край на тренировката ту беше зает демонстрирайки нови техники, ту показвайки на старите ученици как се изпълняват сложни удари, ту отговаряйки на безбройните въпроси, а в края на тренировката продължи беседата със стареца. Въпреки това Андрей реши да изясни ситуацията още днес, каквото и да му коства това.

Такъв шанс се отдаде чак след края на допълнителните занятия. Ние бързо се преоблякохме и застанахме на входа като стражи, твърдо решили да получат своите отговори. Но се оказа, че ще вървим заедно с Игор Михайлович и другите момчета чак до спирката. И по пътя започнахме да го разпитваме.

— Как успяхте с едно движение да победите двама противници, при това въоръжени? — зададе своя изстрадан въпрос Андрей.

— Оръжията тук нямат нищо общо. Това е техника за използване силата на противника. Между другото тя се използва в много стилове, например „Айкидо“, „Джиуджицу“, „Вин-

Чун“ и други. Трябва само да се улови момента и моментално да се използва.

— Общо взето това е ясно. А в този случай какъв стил използвахте?

— Нищо особено, — свивайки рамене, лукаво отговори Сенсей, — от всичко по малко.

— И все пак? — не се упокояваше Андрей.

— Е, тук е необходимо единствено да се знае физичния закон за инерцията, биомеханичния закон за разпределението на тежестта и малко от стила „Змия“.

— Ама че работа! — възкликна Андрей.

— А ти какво си представяше? **Всяко велико нещо е до болка познатото просто, което се постига с много труд.**

Докато Андрей разсъждаваше над казаното, Славик бързо попита:

— А ефекта с лъжицата може ли някак да се обясни?

— Разбира се, — с усмивка произнесе Сенсей. — На земята няма нищо тайно, което някога да не е станало явно.

— И какво беше това?

— Разбирате ли, всичко това са глупости. Тук няма нищо необичайно, обикновен цигун, или по-скоро една от неговите модификации.

— А какво е това цигун? — на свой ред се запитах аз.

— Някъде четох, че това е обикновена дихателна гимнастика, — допълни Костик.

— Да, мнозина смятат така, — отговори Игор Михайлович. Но в същност цигун — това е дихателно - медитативна система, с която човек е способен да управлява скритите в себе си психофизични способности. Макар в същност това да е една от най-простите разновидности на духовните практики.

Тази фаза привлече вниманието на цялата компания. А вътре в мен нещо трепна от тези думи. Но едва отворила уста, да попитам, как можем да се научим и ние на това, Костик ме изпревари.

— Да,

О, да, аз много бих постигнал, знайте,

Основа твърда само вий ми дайте

— О, четеш Йохан Волфганг Гьоте, възкликна Игор Михайлович. — тогава ако си чел, там има и следното:

...мъдрецът рече...

Светът на духовете близо е и портата не е запряна,
Но ти си сляп, и всичко в теб отдавна е изтляло.
Умий се във зората сутрешна подобно в океана,
Стани - света ти погледни, и в него влез изцяло.

В същият този момент трябваше да се види удивената физиономия на Костик. Той беше толкова поразен от чутото, че за момент се дезориентира, и не знаеше какво да каже. Та това беше първият човек в живота му (естествено след своите родители), които даде достоен отпор със същото „високоинтелектуално“ ниво. „Така му се пада, — помислих си злорадо. — Че вече започна да се смята за ненадминат ерудит.“

— Прочел съм не малко книги, — започна да се защитава „Философа“, повече защитавайки своята горделивост от колкото темата на разговора. — Техния свят на духове — това е просто приказка за децата.

— Знае ли някой, — равнодушно отговори Сенсей, продължавайки да цитира Гьоте:

Свитъците не утоляват жаждата.
И в книгите ключа на мъдростта не ще откриеш.
Ако в живота търсиш важното,
От извора на своята душа ти ще отпиеш.

— Да бе, лесно е да се каже „извора на своята душа ти ще отпиеш“, — изсумтя Костик, и след малка пауза добави: — Какво казва Молиер:

Не всичко сбъдва се от туй що пожелала е душата
И не е лесен пътя от замисъла до делата.

— Какво чуват моите уши? — шеговито произнесе Сенсей,

Благоразумието крайността избягва
Дори на мъдрите умереност налага.

— Това ми е познато...

— Това също е Поклен, негово изказване от „Мизантроп“.

— Кой-кой?

— Ами, Жак Батист Молиер. Неговата истинска фами-

лия е Поклен.

Даже в оскъдно осветената от уличните лампи улица бе видно, как Костик почервеня чак до връхчетата на ушите си.

— Но...но... източна мъдрост гласи, че истинското благоразумие се крие в това, че в началото на кое да е действие, е важно да се предвиди неговия край.

— Точно така. Това говори, че **човек е мислещо същество, и неговата основна сила се корени в мисълта му.** Даже в съвременния свят, изразявайки се с думите на учените, да вземем например Циолковски, можем да открием потвърждение на това. „Изпълнението е предхождано от мисълта, а точното предвиждане на фантазията". Както виждаш, в човека от векове нищо не се е променило. И защо?

Защото, както много точно е отбелязал Валентин Сидоров:

Природата на мисълта
е твоята природа.
Постигнеш ли ти мисълта -
знай теб постигаш.
И власт над себе си
ти мигом придобиваш.
Цялата работа е в силата на разума.

— Да, — промълви Костя и заключи многозначително: — „Глава без ум, е като фенер без свещ".

— Великолепни думи на Лев Николаевич Толстой, — съгласи се Игор Михайлович напълно неочаквано за „Философа". — Ако си спомняш той има още и такова великолепно изказване: „Мисълта — е началото на всичко. И мислите могат да бъдат контролирани. Затова, най-важното при усъвършенстването е работата над мислите".

Костик неуверено кимна с глава. Но това обстоятелство, изглежда още повече засегна неговото самолюбие. И в следващите двадесет минути ние станахме свидетели на грандиозна битка с афоризми, цитати, изказвания на отечествените и задгранични писатели, поети, философи, учени, фамилиите на повечето от които дори не бях чувала. През това време се опитвах някак си да се включа в диалога, за да задам жизненоважния въпрос, който ме терзаеше. Но по-

лемиката на Сенсей с нашия „Философ“ течеше без прекъсване и постепенно достигаше своя апогей. Аз окончателно се ядосах на Костя за това, че отнема безценното време на всички ни, само и само да задоволи манията си на блестящ ерудит. Но той бе до толкова вглъбен, че за него не съществуваше нищо друго на света.

В края на краищата стигайки до спирката, Костик видимо преравяйки своята памет до самото дъно произнесе коронната си фраза:

— Да, както казва Вайон: **„Аз зная всичко, но не и мен самия“.**

— Тогава

...вземи, огледай се и помисли,

ти кой си, къде си и на къде отиваш.

— А това пък кой е?! — едва не извика Костя, окончателно излизайки от равновесие.

— О, — с наслада продължи Сенсей, — това е Омар Хаям. Знаменит персийски поет и философ. Велик учен, много изпреварил своето време. Неговото истинско име е Гиясаддин Абу-л-Фах Омар ибн Ибрахим Хаям Нишапури. Живял е през XI век. В мъдростите му са се вслушвали даже някои селджукски владетели от Иран, макар и родом да е бил от Хорасон, селце в околията на Нишапур. Философските му възгледи са много интересни. Съгласно неговите мъдрости душата е безсмъртна. Тя е дошла от Небитието в човешкото тяло и ще се върне в Небитието след смъртта му. За нея този свят е чужд.

— Интересно, — включи се в разговора Татяна, — а къде в човешкото тяло се намира душата? Как е смятал този философ, в сърцето или не?

— Не. Според него сърцето е родено на земята и се явява само част от смъртната човешка плът, макар да е най-добрата, най-“одухотворената“ и част. Именно чрез сърцето общува и самата Душа. Но сърцето според него познава само този свят, Битието... Той е написал следните впечатляващи редове, когато сърцето пита Душата за тайните на небитието.

Сенсей се замисли за малко и произнесе:

Моето Сърце ми рече: „Да ме учиш започни
Науките са тайнство, но що се крие в тях кажи?
И аз започнах с азбуката: „Алеф...“ И чувам: „Стига!
Всеки своето ще разбере, само намекни.

— А какво означава „Алеф“?

— „Алеф“ — това е първата буква на неговия роден език, тя е и цифрата — „едно“. Той е смятал този символ за Единната Същност, символа на единството на мирозданието, — и поглеждайки към Костик, Сенсей иронично произнесе: — Какво тук още може да се каже?!

Костик се сконфузи окончателно, без да знае какво да отговори. Тогава аз побързах да се възползвам от възможността и изстрелях на един дъх своя въпрос.

— А как можем да научим тази система от упражнения, която управлява скритите психофизични възможности?

— Елементарно. Тук няма никакви тайни. Най-важното е, както се казва да имате голямо желание и тогава ще ви се отвори възможност.

— Можете ли да ни научите?

— Разбира се.

— А кога можем да започнем? — попита Андрей, видимо разсъждавайки на същата вълна, както и аз.

— Е, щом има такъв интерес, моля. Аз отделям на тези практики по час и половина два пъти седмично.

— А колко струва? — попита Славик.

— Нима духовните знания могат да се измерят с пари? Удивен произнесе Сенсей. — Вие приятели така сте зациклили върху тези хартийки. Ние практикуваме просто за себе си, за своето собствено духовно развитие. Ако искате да се занимавате — занимавайте се.

Нашата групичка подробно уговори мястото и времето на срещата.

— Женя ще ви доведе, — каза Учителят.

Женя беше висок, спортно сложен младеж със светли коси, един от онези „скоростни“ момчета, които придружаваха Сенсей.

— Ще дойдем обезателно, — отговори вместо всички ни

Андрей.

След това се сбогувахме. Бях на седмото небе от радост. Най-накрая се приближих до целта, която толкова дълго преследвах. Нещата изглеждаха така, все едно е необходима още само една крачка и ще преодолея пропастта, която зееше пред мен стъпвайки на твърдата земя на Битието. Усещах всичко това на интуитивно ниво, с някакво шесто чувство. Макар че разумът ми не виждаше в това никакъв шанс за спасение. Но за сметка на това, душата ми ликуваше.

През целия път приятелите ми обсъждаха днешната тренировка и това, което ни очаква вдругиден на духовните занятия. Ентусиазмът изпълваше всички ни, с изключение на Костя, той бе надут като пуяк, мрачно свивайки вежди.

— Костя, а ти ще дойдеш ли? — сръга го Андрей.

— Ето че си мисля, струва ли си изобщо да отиваме, — недоволно промърмори „Философа“. — Какво, да не сме някакви циркаджии, че да се учим на тези фокуси. Само ще си изгубим времето.

— Костя, ти какво, напълно ли оглупя? — „вежливо“ отвърна Андрей. — Къде изобщо ще намериш циркаджия, който да огъва така лъжици с поглед?!

— И на това отгоре да обучава безплатно, — вметна и своята тежка дума Славик.

— Да, голяма си ряпа!

— Разкайвам се, наистина съм глупак. Ценя вашата любвеобилност, до колкото мога, — произнесе намръщеният „Философ“

— Хей, момчета, не се карайте, — произнесе Татяна. — По-добре ми помогнете да измисля как да убедя родителите си да ме пуснат на тези занятия.

— Е как, — отговори вместо всички Андрей, — както във вица: „Дъщерята се прибрала късно у дома. Баща и я пита: „Това как го наричат?“ А дъщерята отговаря: „не знам как го наричат, но от сега нататък ще бъде мое хоби“.

Всички одобрително се засмяхме. Разбирайки се за следващата среща, нашата компания се пръсна по домовете.

9

Голямо нетърпение очаквахме този ден. Най-накрая в четвъртък нашата дружина в отлично настроение пристигна на уговореното място. Приближавайки се към спирката, в тъмнината разпознахме два мъжки силуета.

— А, ето го и Женя, — весело възкликна Андрей.

Оказа се, че Женя беше със своя приятел Стас. Здрависахме се и потеглихме в неизвестното, или по-точно казано в непрогледния мрак.

— Да бяха сложили поне една улична лампа, — възкликна Татяна, спъвайки се за пореден път.

— Да, — потвърди Костик, — каква местност, същинска площадка с препятствия.

— Вие пък, — за какво да се хаби излишно електричество? — усмихна се Женя. — Ние и без това знаем това място както пръстите на ръцете си... А чуждите хора едва ли биха искали да попаднат тук, при това по собствено желание.

— Това пък защо? — с особено внимание попита Славик.

— Мястото тук е, напълно откъснато от цивилизацията. Какви ли не зверове бродят нощем, та хора ли ще се разхождат. Чуйте как вият кучетата.

Наистина някъде не далече от нас, продължително виеха няколко кучета. Татяна моментално се стъписа, стискайки здраво ръката ми.

— А кучето е такава твар, — продължи младежът, — чувства злото.

— Какви са тези приказки, с които плашиш народа! — опита да се пошегува Андрей.

— Изобщо даже не са приказки. Ако поживееш тук, ще разбереш, какви безобразия се творят... е, ако оцелееш естествено.

След това изявление нашето добро настроение мигом се изпари. Известно време вървяхме мълчешком оглеждайки се на страни. Но в този адски мрак, както и да се стараехме и вглеждахме, нищо не се виждаше. Виждаха се само очертанията на старите къщи. И най-странното беше, че никъде нямаше светлина. Единствено разни кучета със своя вой даваха признаци на живот в това затънтено място.

— Къде отиваме? — Паникьоса се Костя.

— Е, къде сега, — подразни го Женя. — Където поръчахте... на черната поляна.

— Къде?! — с ужас възкликнахме всички заедно.

— Хей, не викайте толкова силно, пронизахте ми ухото — произнесе Женя, разтривайки го с ръка. — Нали ви казах, на полянata... черната.

И спъвайки се в поредната неравност, ядосано произнесе.

— Ама че работа! Нечистите сили са проникнали навсякъде, дори в краката вече пъхат препятствия. Няма да се учудя ако завлекат някой от изоставащите.

Татяна, държейки се за едната ми ръка, за по голяма сигурност хвана и ръката на Костя. Тя започна да трепери, което се предаде и на мен. След тези думи, изоставащия Славик бързо се премести пред нас. Андрей вървеше мълчешком взирайки се на страни.

— Каква ти нечиста сила, каква ти черна поляна, — проговори с опасение Костик. — От къде могат да се вземат? Пълна измама...

— Откъде - откъде? От там, — Женя показа уверено с ръка някъде на страни.

— Защо изобщо дойдохме, — със страх изрече Татяна. —

Да си бяхме в къщи седели, не бихме чудо видели.

— Нали сами поискахте да се запознаете с черната магия, а сега хленчите: „Защо дойдохме?“, — свивайки рамене отговори Женя.

— С какво?! — изумени отново възкликнахме в един глас.

— Ама че работа! — с удивление на лицето каза Женя. — Какво, нима не знаехте, че Сенсей е най-могъщият магьосник, така да се каже, дясната ръка на Луцифер?!

Направо ни се оцъклиха очите.

— Какво? Кого? А кой е Луцифер? — посипаха се въпросите.

— Така, — прекъсна нашия словесен поток новоизлюпения водач. — Обяснявам конкретно. Първо, Луцифер в буквален превод — означава ангел на Светлината, дясната ръка на Бог. На повечето хора той е известен с различни имена. Например Сатана или Дявол, както ви харесва повече. Това е властелинът на Земята. На второ място, още веднъж подчертавам, че Сенсей е неговата дясна ръка. И неговата мощ няма граници. За него огъването на лъжици е едно нищо. Той е способен на такива неща, които не сте сънували дори и в най-страшните си кошмари! И на трето място, извадихте огромен късмет. Свръхестествените възможности, които искате толкова да придобиете, тук можете да получите почти даром... Само срещу някаква си душа, за която нищо не знаете и която дори не чувствате... Изобщо какво ви разказвам, ей сега сами ще се убедите.

— Ама че работа! Хубаво я втасахме, — изпадна в паника Татяна.

— Ето! — едва не се задави Костя. — какво ви казвах! Не трябваше да идваме, но никой не ме послуша. А аз веднага ви казах, че работа не е чиста. Ама и аз съм един. Глава шамандура, повлякох се с вас. И какво да правя сега?

Костя зарази със своя панически ужас и Славик, а той от своя страна заговорнически прошепна:

— Според мен трябва да си плюем на петите.

— На къде? — изсъска Костик. — Ти помниш ли колко

пъти вече завихме? През какви сокаци минахме...

— На мен пък хич не ми дреме! — заяви Андрей. — Голяма работа, че Сенсей е магьосник, това си е негов личен проблем. Най-важното е, че знае десет пъти повече от мен. И за нищо на света няма да изпусна възможността да се науча на всичко това.

— Аз също, — отговори моята особа.

И си помислих: „На мен пък още повече не ми дреме, ако това е единствения ми шанс да оцелея. Ако ли пък не, и без това няма какво да губя. Но ако помогне...“

Ние излязохме на криволичеща пътечка успоредна на някакъв дълъг дувар. В това време изпод облаците започна да си пробива път луната. И изведнъж на оградата пред нас скочи голям черен котарак, със светещи като два фенера жълто-зелени очи. Двете с Таня подскочихме от изненада и се скрихме зад гърбовете на момчетата. Макар че и нашите „защитници“ също леко се стъписаха и замръзнаха на място. Само водачите продължиха спокойно напред. А Женя виждайки нашия ступор, тайнствено произнесе: „Това е само началото“. Котарака, без да ни обръща каквото и да било внимание, важно-важно закрачи по дувара и за зла участ в същата посока, където се бяхме запътили и ние.

— Пу, пу, пу, — плюна през лявото си рамо Славик.

— Защо не се прекръстиш, — подразни го Андрей.

— Няма да навреди, — облиза сухите си устни Татяна. — Казват, ако черна котка ти мине път, трябва да се хванеш за копче. Тогава нечистата сила няма да те забележи.

Аз, така, просто за всеки случай напипах с трепереща ръце едно копче. Нашата дружина побърза да настигне своите водачи, постоянно забивайки своя поглед към черната сянка на котарака.

Пътечката ни изведе на не особено голяма поляна. Изпод облаците зловещо изплува огромната луна. Това, което видяхме там, потресе нашето въображение до дълбините на душите ни. По средата на поляната, с гръб към нас, стоеше човек в черна роба с нахлузена качулка. Неговата фигура светеше с бледа и хладна лунна светлина. А над нея се издигаше

пара. Наоколо се стелеше гробна тишина. От картината, която се разкри пред нас ние изгубихме ума и дума. В това време големия черен котарак скочи направо в нашите крака, от което замряхме като статуи. Последното, което успя да направи нашата компания бе да се хване за своите копчета. След своя нагъл скок, тази твар хукна към тъмната фигура и за наша най-голяма изненада започна да се търка в нейните крака.

Цялата ми уста пресъхна от тази ужасяваща картина, студена вълна премина по цялото ми тяло. Въпреки неистовото желание да бягам, където ми видят очите, аз стоях, без да мога да помръдна. Погледнах към приятелите ми. Татяна почти се бе покатерила на ушите на Костя обгръщайки го в смъртна хватка. Самия Костя изглеждаше като гипсова фигура. Славик стоеше с увиснало чене и изцъклени очи. Даже Андрей, нашия недавнашен оптимист, стоеше с тракащи зъби. Лицето му се покри със ситни капчици.

Женя ни погледна и с покорно наведена глава тръгна към тъмната фигура. Вдигайки високо своите ръце, той произнесе тържествено:

— О велики магьоснико, заклинател и повелител на всички народи, чиято сила и мощ над земята, водата, въздуха и огъня се простира в цялата Вселена. Твоите верни ученици изпълниха своя свещен дълг. Приеми в своето лоно тези изгубени чада, за да възтържествува на Земята твоята справедлива власт и могъщество!!!

И Женя се поклони до кръста. Още по време на речта Сенсей удивен се обърна към младежа.

— Какво — какво? — произнесе той. — какво могъщество, каква власт? Какви ги редиш?

Женя и Стас прихнаха от смях.

— Какво става тук? На какво така бурно се радвате? — попита Сенсей, пушейки цигара. — А групичката къде е, срещнахте ли се?

Заливайки се от смях, Женя посочи към нас с ръка:

— Да, ето стоят там... изпаднали в ступор.

Какъв ступор? — не разбра Сенсей вглеждайки се в тъмнината — ...какви пак си ги надробил?!

Но Женя не можеше да спре да се смее, безнадеждно махайки с ръка.

— Ама че шут!

— Сенсей, нима не познаваш Женя, — смеейки се от душа произнесе Стас.

Гледайки цялото това шоу, пръв Андрей загря какво реално се случва. Махайки срамно ръката от копчето, той въздъхна с видимо облекчение.

— Ама че сте и вие момчета, — каза Андрей, пристъпвайки към тях от тъмнината. — Бива си ви. Страхотна шега, но кой сега ще ни пере гащите!

От тези думи двамата избухнаха в още по-силен смях. А Сенсей произнесе с усмивка:

— Какви отново ги е надробил този клоун?

Андрей започна да разказва всичко до най-малката подробност, как този Сусанин* ни размотаваше по цялото село, което благодарение на своя разказ придоби облика на свърталище на нечисти сили. Ние също се присъединихме внасяйки и нашите впечатления. В края на краищата цялата ни група барабар със Сенсей прихна в неудържим смях, спомняйки си своите неотдавнашни преживявания.

— Та аз днес просто реших да дойда по-рано, — обясни Сенсей, смеейки се през сълзи: — Светлината в селото е изключена сигурно поради авария.

— Ама че история, — включи се в разговора Татяна с нейния звънък глас. — Не стига всичко, което изтъпяхме от Женя, а и още този котарак!

През това време малкия виновник за нашия неистов страх кротко седеше на страна, наплашен от бурния смях.

— Това е Самурай, — махна с ръка Стас. — Котката на Сенсей. Той винаги го следва.

— Стас, поне с малко мимика да ни бе подсказал за какво иде реч, — усмихнато произнесе Андрей.

*Иван Сусанин - руски национален герой. Според народните приказки през 1613 бил нает от отряд полски военни като водач до село Домино, където през това време се укривал новия руски цар Михаил Ро-

манов. Сусанин завел отряда в блатиста местност, за да възпрепятства разкриването на новия цар, за което бил измъчван и заплатил с живота си.

— Как? — сви той рамене. — Вие и без това се шашкахте от всеки изпречил се стълб, ако и аз бях започнал да правя гримаси, то тогава щеше да ни се наложи дълго да обикаляме и да ви търсим по цялото село.

Всички се засмяхме дружно представяйки си тази картина.

— Голяма работа, — започна да се оправдава Женя, — шега като шега. Както е казал Остап Бендер:

„Най-главното — това е да се внесе смут в лагера на противника... Та нали хората се боят най-много от това, което не разбират“.

— Да, — проговори Сенсей, — **страхът, породен от въображението, вижда опасността дори там, където тя напълно отсъства...** Има една такава древна източна притча за страха: „Един мъдрец срещнал Чумата на пътя си и я попитал: „На къде така?“ А тя отговорила: „В големия град. Трябва да прибера пет хиляди души“. След няколко дни същият този мъдрец срещнал Чумата отново. „Ти нали каза, че ще прибереш само пет хиляди души, а прибра всичките петдесет хиляди“, — упрекнал я той. „Не, — възразила тя, — аз прибрах само пет хиляди, а всички останали умряха от страх“...

Изяснявайки си всички пикантни подробности от приключението и разсейвайки всички наши неоправдани страхове в атмосфера на хумор и усмивки, ние преминахме към сериозните теми. Към групата се присъединиха още трима младежи — Руслан, Юра и Виктор (старшият семпай). А малко по-късно и Николай Андреевич, както се разбра покъсно, психотерапевт. В това време вече дискутирахме темата за цигун.

— А какво означава самата дума „цигун“? — Славик попита Сенсей.

— Е, ако преведем буквално тази дума от китайски, то

цигун означава работа с енергията на въздуха, защото „Ци“ — това е „вятър“, „газ“, „дъх“, а частичката „гун“ — „работа“, „действие“, „подвиг“.

— Пак китайците са измислили тази система, — с въздишка произнесе Андрей.

— Не съвсем, — произнесе Учителят. — Това е индийска система на саморегулация, която била пренесена в Китай в началото на новата ера.

— Аз пък съм чел, че цигун има много разновидности, — не пропусна да добави Костя. — Струва ми се, че там става дума за две различни школи.

— Школите са много повече, — каза Игор Михайлович. — В съвременния свят съществуват цяла камара школи по цигун. Например, конфуциански, будисти, медицински, военни...

— Медицински? — изтръпнах аз. — А какво лекуват?

— Много заболявания.

— Следователно е нужно просто да дишаме правилно? Прекъсна моя следващ въпрос Андрей.

— Не само. Необходимо е още и да се **мисли правилно**. Има такъв израз „мисълта води Ци, а Ци води кръвта“. А кръвта, както е известно е бързата медицинска помощ на организма с всички необходими медикаменти. В древния медицински трактат „Хуанди Ейцин“ се казва, че когато мисълта е в състояние на покой, тоест вълна — това означава, че сте способни да покорите своята Ци. **Човекът владеещ своята мисъл, владее и своето здраве.**

— На кратко казано, здраво тяло — здрав дух, — направи извод Костя.

— Не съвсем. Бих казал, **здрави мисли — здрав дух, а при здрав дух — здраво тяло.**

— Кажете, а вие през цялото време подчертавате, че трябва да се мисли правилно, и на физическите тренировки и сега, забеляза Андрей. — Но по-рано смятах, че е достатъчно само да се действа правилно. А мислите могат да бъдат всякакви: и лоши, и добри.

— Тъкмо тук ти хабиш своето време и сили за борба със

самия себе си. В теб не трябва да съществува колебание между лошите и добрите мисли. Защото в твоята глава изобщо не трябва да има негативни мисли. Смисълът на най-висшето Изкуство, Изкуството на Лотоса се състои в това, да се научиш да мислиш правилно, тоест да „убиеш в себе си Дракона“, „да победиш Дракона“. Чувал ли си този израз?

— Да.

— Ето в това се корени целият смисъл. **Най-великата победа — е победата над самия себе си. Какво означава това? Означава да победиш своите негативни мисли, да се научиш да контролираш тях и своите емоции.** Още веднъж ще повторя, *в твоята глава не трябва да има нищо не— га— тив— но. Само положителният фактор! Тогава няма да ти се налага да хабиш време за борба със самия себе си, и постъпките ти винаги ще бъдат положителни. Мирът, на първо място, трябва да бъде в теб самия. Мир и съгласие.*

— Получава се така, че всяко човешко действие е отражение на неговите мисли? — мислейки за нещо свое си, произнесе Андрей.

— Те не само са отражение, но и ръководят неговите действия. Та нали мисълта е материална.

— Материална? — възкликна удивено на свой ред Николай Андреевич.

— Разбира се. Това е тънка материя, на този етап не напълно изучена. Но нали съществува, нали е реална, нейното движение може да се фиксира. Даже в днешно време има множество успешни експерименти във връзка с феномена наречен мисъл. Нека да вземем например някои от родните експерименти, например Нинел Кулагина, Юлия Воробьова и други. Няма какво да говоря за огромната световна практика. Тези изследвания се провеждат в цял свят, независимо че се наричат с различни названия. Например в Англия ги наричат — психични изследвания, във Франция — мета психика, в страните от Източна Европа — психотроника, в САЩ — парапсихология, в Китай — изследване на необикновените функции на човешкото тяло и т.н.

А ако се разровите по-дълбоко в исторически план, тогава ще намерите множество доказателства за това, което са знаели още от дълбока древност. Във всичките митологични, магически и религиозни възгледи и учения на хората, присъства непоколебимата вяра във възможността мислено да се окаже влияние на когото и да било или каквото и да било, без значение от разстоянието, времето и пространството. Тоест тези знания са съществували винаги.

Николай Андреевич отново встъпи в спор:

— Добре, ето дадохте пример с народните феномени, които станаха известни едва в последните десетилетия. Защо тогава по-рано в Съветския Съюз не е имало такива хора? Аз практикувам психотерапия не една година. Но изучавайки психиката на различните хора, нито аз, нито моите колеги не сме се натъквали на подобни феномени. Да, при нас в последно време попадат хора твърдящи, че умеят какво ли не, смятащи се за екстрасенси. Дори са се опитвали да ни демонстрират своите способности. Но всъщност, това е само игра на тяхното болно въображение. А истински феномени в Съюза нямаше.

— Как така не е имало? — с удивление възкликна Игор Михайлович. — Имало е, при това колкото си искаш! От време оно в Русия е имало маса такива хора. Въпросът е обаче как са се отнасяли към тях? В древните, тъмни времена, единици от тях са били обявявани за светци, а в поголямата си част тези, които са отказвали да се подчинят на църквата били изгаряни на клада или набучвани на кол, в зависимост от прищевките на тогавашния цар.

Едва от втората половина на XVIII век, след откриването на академията на науките, в Русия започнали да се изследват по-сериозно от медицинска гледна точка явленията от психическия живот на човека. И чак след някакви си сто години разработките в тази посока вече се водели от видните учени. Нека да вземем например един от основоположниците на вашата наука Владимир Михайлович Бехтерьов. Бидейки началник на Петербургската императорска военномедицинска академия, той със свои лични средства

построил цял изследователски институт за изучаване на мозъка и неговата психична активност.

А по време на Съветската власт? Практически още от самото начало на нейното съществуване, на изучаването на психическите феноменални възможности на нашия мозък и една от най-големите му загадки — мислите, се е придавала първостепенна важност. Това се потвърждава от историческия факт, че тези изследвания по заповед на Владимир Илич Ленин и под личното ръководство на Феликс Едмундович Джерджински са се провеждали от първия Спецотдел ОГПУ, който се е занимавал с режимите на секретност и охрана на държавните тайни. В този отдел дори е съществувала специална невроенергийна лаборатория. Този елитен спецотдел е използвал в своята деятелност различни знахари, медиуми, шамани, хипнотизатори.

— Господи, та за какво са им били всичко тези „народни лечители“? — искрено се удиви Николай Андреевич.

— Поради една причина — необикновените им способности. Те умеели да управляват такива скрити сили, които значително превъзхождали възможностите на коя да е техника.

Всички тези явления били изучавани, и няма да казвам колко сериозно били изучавани! Провеждали са се цели научни експедиции в търсенето на тези знания: от изучаването загадките на древните цивилизации до експедиции в търсене на легендарната Шамбала.

— Шамбала... много познато название...

— Какво е това? — нетърпеливо попита Андрей.

— Шамбала? Ами това е своеобразна обител, разположена високо в планините. Но нейната слава произлиза от тамошния екип учени живеещи там, които в своето духовно и научно-техническо ниво отдавна превъзхождат съвременното човечество.

— Спомних си, — проговори Николай Андреевич. — Четох, че според преданията това е обител на Мъдреци. Но какво общо има тук науката? Да не би тези Мъдреци да изучават нещо конкретно: астрономия, математика, или просто

философия?

— В Шамбала се изучава една много древна изначална наука „Беляо Дзъ“, тоест науката на „Белият Лотос“, която включва в себе си всичко, в това число и точните науки. Нещо повече, именно тя се явява източникът на всички науки, изучавани кога да е било в човечеството.

Николай Андреевич погледна Сенсей с недоверие.

— Какво означава най-древната и единствената? Та нали по-голямата част от точните науки са се появили наскоро, преди някакви си двеста - триста години!

— Грешите. Всички тези знания са се давали на хората за развитието на тяхната цивилизация още от дълбока древност. Много преди тази история, която сега ви е известна е имало други човешки цивилизации, които достигнали много по-високо ниво от сегашното. Някои от тях били унищожени, някои достигнали до Абсолюта. Техните следи могат да бъдат открити и днес. Поинтересувайте се малко от загадъчните археологически находки и изследвания, тогава сам ще се убедите. А в бъдеще хората ще откриват още повече от всичко това, което се е случвало много отдавна на Земята. За съществуването на тези знания е писано много в древната литература. Например за различни ядрени взривове, чиито последствия учените тепърва намират в древните слоеве, за точните карти на звездното небе, отбелязаните планети, чиито тайни и до ден-днешен не са разкрити, за „виманите“ летателните устройства и тем подобни. Тоест всички тези знания са се давали на хората и преди, и всички те са произлизали от един източник — науката на Шамбала.

— И с колко тази наука изпреварва сегашното човечество? — надменно попита Николай Андреевич, скръствайки ръце на гърдите си.

— С много, — простичко отговори Сенсей. — Много повече, от колкото можете да си представите. Но за да добиете поне малка представа, ще ви дам следния пример. В това време, когато хората още вярвали, че земята се държи на три кита, а Слънцето се върти около нея, учените от Шамбала отдавна провеждали научни експерименти и различни

опити на самото Слънце. А съвременната цивилизация все още е много далече от това време, и изобщо дали ще успее да достигне такова ниво, още не е ясно... Мислите си, защо Шамбала е била търсена така усърдно от хората, намиращи се във върховете на властта? Да вземем за пример такива исторически периоди, като Александър Македонски, Наполеон, Хитлер, Мусолини, Сталин и т.н.. Защото съгласно всички древни легенди и митологии на различните народи, в Шамбала се пазят всички знания на мирозданието, както и съкровищата на отдавна изчезналите цивилизации.

— Интересно, а защо са я търсели само тираните?

— Не тираните, а хората стремящи се към неограничена власт над света. Всички, който са стояли на върха и притежавали реална информация, знаели и знаят за съществуването на тази обител и съществуването на онези могъщи знания, намиращи се там. Те отлично разбират, че в Шамбала е съсредоточена реалната власт над света, тъкмо за това мнозина са я търсели и продължават да я търсят... Шамбала никога не е позволявала на някого да завладее целия свят. Тя е балансирала силите. И ако човек, стоящ на самия връх на властта, всячески се е опитвал да реализира своята мечта да господства над света, той просто престaвал да съществува... Мнозина намиращи се във властта, по време на своята дейност са се сблъсквали с хора от Шамбала, изпълнявайки техните „заръки“. Всички се стараели да помогнат, понеже да се откажат от съблазънта да научат повече, от колкото знае самото човечество е просто невъзможно... Освен обществените лидери и много обикновени хора са търсили знанията на Шамбала.

— И какво, никой ли не е успял да я намери? - попита Костя.

— Защо смяташ така. Парадокса е в това, че Шамбала никога не е скривала своето съществуване. Тя не се бърка в човешките дела, освен ако те не засягат нещо касаещо цялото човечество или конкретно самата Шамбала. И ако е нужно, нейното научно съобщество само ще реши с кого да направи контакт.

— Ако допуснем. Ако тази обител на Мъдреци не крие своето съществуване, тогава защо хората намиращи се по върховете на властта не са успявали да я открият? Та нали са разполагали с всичко: техника, финанси, човешки ресурс? — недоумяваше Николай Андреевич.

— Да изброихте всичко, освен жестокото им сърце и алчните мисли. А задължителни условия за контакт с Шамбала за търсещите я хора се явяват техните високонравствени и чисти помисли. Притежавайки на първо място тези качества, човек може да получи знанията, които го интересуват.

Ето виждате ли, тъкмо тук се и връщаме там, от където започнахме. Защо човек не може да развие всички тези феноменални способности съзнателно, независимо от факта, че това е напълно в неговите възможности? Защото в него има твърде много егоцентризъм, горделивост, алчност, злоба, завист. Тоест има прекалено много качества присъщи на животинското начало в него. И ако се сблъсква с тези необясними за него феноменални психични явления, то животинското начало моментално включва своята логика, страхувайки се да загуби своята империя на властта, създадена в човешкия разум благодарение на паразитиращите мисли. Тоест за да съхрани своята власт над човека, то се опитва да намери някакъв здрав смисъл или да подходи критично там, където е нужна обикновена детска вяра.

Има и случаи, когато внезапно пред човека се отключват феноменални способности, например след някаква травма, силен стрес и тем подобни. Но... ако в човешкото съзнание преобладават негативните качества, това ще бъде равно на това, неандерталец да открие тръбен ключ, и без да знае неговото приложение да го приложи, от своята негативна гледна точка, върху членовете на неговото племе.

Всички се усмихнахме, а Женя попита лукаво:

— Какво, ще ги налага по главите ли?

— По лошо, по големият пръст на крака. Тогава близките му съплеменници съвсем ще забравят за своите глави.

— А ако в човека в този момент преобладава доброто? —

попитах аз.

— Ако в човека преобладава духовното начало, тогава той ще възприеме новата информация на подсъзнателно ниво по един правилен начин, и ще използва тези феноменални способности за благото на другите. В този случай **вярата поражда знанието, а знанията усилват вярата. А без вяра в света няма чудеса.**

— Интересна мисъл, — отговори Николай Андреевич и след малка пауза добави: — Интересно, а с идването на Сталин на власт дали изследванията на феномените били прекратени?

— Напротив. Тъкмо тогава изследванията са се активизирали. Дори са продължили и след него. И този интерес не спада и до ден-днешен. В тази област работят множество научни институти.

— Хъм, но аз съм изучавал много трудове на доста известни учени от различни институти и никъде не съм се сблъсквал с подобна тематика.

— Това изобщо не е учудващо, защото тази тема се е отнасяла към раздела за изучаване на скритите способи за управление на масите. Смятам, че прекрасно разбирате, колко секретна е тази информация. Мога да ви дам един пример от Ленинградския институт на името на Владимир Михайлович Бехтерьов. Между другото неговото дело продължила неговата внучка Наталия Петровна Бехтерьова. Така че, там с пълен капацитет са изучавали мозъка. И едно от най-приоритетните направления е било именно изучаването психиката на хората.

— Но Ленинградския институт — та това е един от водещите в..., — Николай Андреевич замълча, преди да изрече последната дума, видимо поразен от някакви свои догадки.

Взимайки под контрол своето вълнение той продължи:

— Добре, да кажем, че това се е изучавало от много време, ако към това проявяват интерес и военните, и се харчат колосални средства, това означава, теоретично, че в областта на психичните феномени би трябвало да е постигнат грандиозен научен прогрес.

— Прогрес?! — Сенсей се усмихна. — Какъв може да бъде този прогрес с такива покровители. Техният институт и до ден-днешен не може да даде логично обяснение на феноменалните способности на тази биомаса с тегло малко повече от килограм, наричаща се мозък, както между другото и всички останали институти в света. Въпреки всички техни усилия, това остава загадка на загадките. Самият космос е много по-добре изучен, от колкото човешкия мозък.

— Съгласен съм... Но вие твърдите, че съкровените знания са достъпни само на високо нравствените хора. Та нали не всички учени са заклети егоисти с огромна мания за величие. Нека вземем за пример тази същата Бехтерьова...

— Точно така. И ако внимателно проследите работата на академик Бехтерьова, като човек и учен, ще забележите, че изучавайки през целия си живот мозъка, тя достига до извода, че е изучила едва една миниатюрна част от неговите възможности. Нещо повече, колкото по-задълбочено го изучавала, основавайки се на неговия огромен запас, толкова повече достига до идеята за неговия неземен произход или неговия истински първоизточник. Повече от убеден съм, че скоро ще оповести своите открития публично, също, както правили и великите световни учени, при това не само в сферата на психическите явления, но и от другите естествени науки. Например, както са правили Айнщайн, Тесла, Вернадски, Циолковски и останалите учени с голяма буква. Този списък е огромен и ще е нужно много време, за да го изчетете. Но всички те са достигнали до извода, че човека е уникално и много загадъчно същество, което, ама никак не би могло да се зароди на Земята от някакво си опашато чехълче!

Всички мълчахме шокирани от чутото.

— И какво излиза, силата на феноменалните, необикновени хора се крие единствено в техните мисли? — произнесе Костя.

— Абсолютно вярно. **Мисълта е реална сила. Много по-голяма от колкото човек може да си представи.** Мисълта е способна да премества планети, да създава и раз-

рушава цели галактики, което е било доказано изначално от самия Бог.

Николай Андреевич се усмихна и произнесе с ирония:

— Много убедителен отговор, няма място за спор.

— Нима е възможно такова нещо?! — на свой ред изрази всеобщото удивление Андрей. — А защо тогава не усещаме в себе си присъствието на тази огромна сила?

— Защото не вярвате в нея.

— Ето каква била работата! Всичко започна толкова сложно и завърши така просто. — констатира Костя.

— Какво да се направи, такава е природата на познанието. — с усмивка отговори Сенсей.

— И всъщност как да го разбираме, — не можеше да се успокои Славик, — ако усетя в мен такава сила, какво, няма да повярвам в нея ли?

— Целият фокус е в това, че първо трябва да повярваш и чак след това ще усетиш.

— А, ако повярвам, но не почувствам, - не можеше да се успокои Славик. — Тогава какво?

— Ако ти наистина повярваш, тогава определено ще почувстваш, — отговори Сенсей и добави: — Добре, дискусии можем да водим безкрайно дълго, време е да се захващаме с медитациите.

— А какво представлява медитацията? — попита Татяна. — Някъде бях чела, че е психическа тренировка по време на транс. Но какво означава, така и не разбрах...

— Всяка медитация, простичко казано е мисловна тренировка, а доста по-задълбочената духовна практика е тренировка на духа.

— Нима духа и мислите не са едно и също нещо? — отново влезе в разговора Костя.

— Не.

Забелязах, че котаракът, седящ не далече от нас започна да се намества, с цел да заеме по удобна поза.

— Сега ще направим най-обикновена медитация за концентриране на вниманието, целта е да се научим да управляваме енергията Ци, но първо бих искал да повто-

ря за онези, които дойдоха по-късно. Освен материално, човек има и енергийно тяло. Енергийното тяло включва аура, чакри, енергийни канали, меридиани, особени резервоари за трупане на енергия. Всеки един си има свое название. Ще ви запознавам с тях в процеса на работа, в зависимост от медитацията.

— А какво е чакра? – попитах аз

— Чакрата е мъничка точка в човешкото тяло, през която влизат и излизат различните енергии. Тя действа... Как да ви го обясня по-ясно... Например като блендата във фотоапарата, нали сте я виждали?

Ние закимахме утвърдително с глава.

— Така и чакрата се отваря за миг и мигом се затваря.

— И какво цялата енергия успява да излезе през това време? — учуди се Славик.

— Е, то не е като да излееш кофа вода. Та нали — човекът е енерго материално същество, където енергията и материята съществуват според свои закони и време, намирайки се в пълна взаимовръзка и зависимост... Има ли още въпроси? — всички мълчахме. — Тогава да започваме. Сега вашата задача е да се научите да чувствате вътре в себе си движението на въздуха, движението на Ци. Всички мислите, че много добре разбирате и чувствате себе си, но аз съм повече от сигурен, че сега не можете да видите да речем... пръстите на краката си. Защо? Защото нямате вътрешно зрение. А вътрешното зрение също както вътрешното усещане, се придобива след време, в процеса на ежедневните занимания. Затова ще започнем от най-лесното, от най-елементарното. Ще се опитаме да контролираме мислите и усещанията си: да ги извикваме и да ги ръководим.

И така застанете удобно, отпуснете се... Успокойте емоциите си. Можете да затворите очи, за да не се разсейвате с нищо. Разтворете всичките свои мисли и житейски проблеми в празното пространство.

Щом чух тази фраза, веднага се сетих за куп дребни домашни проблеми. „Ама че нахални мисли — рекох си. — Нали ви казах да се разтворите“. Моя милост отново се опи-

та да не мисли за нищо.

— *Концентрирайте се на връхчето на своя нос.*

Със затворени очи се опитах да „видя“ върха на носа си като се ръководех предимно от вътрешните си усещания. Почувствах леко напрежение в очите.

— *Бавно и полека си поемаме дълбоко дъх. Първо с долната част на корема, после с корема, с гърдите, повдигаме рамене... Леко задържаме дишането... Бавно издишваме... С вътрешното ни зрение се фокусираме единствено на връхчето на носа... трябва да почувствате, да си представите, да усетите, че върхът на носа ви е като малка лампичка или светлинка, която се разпалва при всяко ваше вдишване... Вдишваме... издишваме... вдишваме... издишваме. Светлинката се разпалва все по-силно и по-силно...*

Отначало почувствах леко парене и боцкане в носоглътката. Имах усещането, че са ме напълнили с нещо материално, сякаш бях стомна с вода. После ми се стори, че там, където приблизително се намира върхът на носа ми, в тъмното, се появява контурът на някакво малко пурпурно петно с отделни вътрешни фрагменти. Отначало не можех да го фокусирам ясно. Накрая, когато успях да го фиксирам, то започна да свети отвътре. При вдишването светлината намаляваше, а при издишването се увеличаваше. Тъкмо свикнах да дишам така, когато отекнаха думите на Сенсей:

— *Сега насочете вниманието си към следващата част от медитацията. Повдигнете леко ръце напред с дланите надолу. Вдишваме както обикновено: през долната част на корема, корема, гърдите. А издишването насочваме през раменете, ръцете, към центъра на дланите, където се намират чакрите на ръцете. А през тях – към земята. Представете си, че нещо тече по ръцете ви, енергията Ци, или светлина, или вода, която после се излива в земята, излиза. Този поток се издига от долната част на корема до гърдите ви, там се разделя на две поточета и през раменете, ръцете и дланите се излива в земята. Концентрирайте цялото си внимание върху усещането за това движение... Вдишваме... Издишваме... Вдишваме... Издиш-*

ваме...

Мерна ми се мисълта: „Какво значи да дишам през ръцете си? Как така?“. Чак леко се паникьосах. Явно доловил смущението ми, Сенсей се приближи към мен и доближи длани до моите, без да ги докосва. След малко дланите ми се нагорещиха като печки, топлината се разливаше от центъра им към периферията. Но най-чудното беше, че почувствах как по раменете ми струят малки топли ручейчета. В областта на лактите се губеха, но пък усещах как излизат от дланите. Погълната от новите необичайни усещания, дори не забелязах, че Учителят се е отдалечил. „Да, ама че работа! — помислих си и сама си зададох въпроса: — Но как го правя?“ Но докато се занимавах с моите мисли, изгубих усещането за ручейчетата. Трябваше отново да се съсредоточа. Изобщо успехът беше променлив. След поредния си опит отново чух гласа на Сенсей.

— Събираме длани пред себе си. Притискаме ги много силно, за да могат чакрите на ръцете да се затворят и движението на енергията да спре. Правим две дълбоки и бързи вдишвания и издишвания... Отпускаме ръце и отваряме очи.

След медитацията започнахме да споделяме впечатленията си и разбрах, че всеки я е чувствал различно. Татяна например не беше видяла „светлинката“, но пък беше усетила някакво леко движение по ръцете. На Андрей краката му се разтреперили и главата му се замаяла. Костя сви рамене и каза:

— Аз пък не усетих нищо особено, освен някакви тръпки. Но това е напълно нормална реакция на организъм, пренаситен с кислород.

— След третото, четвъртото вдишване — Да — отговори Учителят. — Но отначало мозъкът фиксира мисълта непосредствено преди движението на Ци. И ако човек се прислуша към себе си, отпусне се и си поеме дълбоко въздух, веднага ще усети разпръсването или преминаването на тръпки в главата си, което е индикация, че там започва определен процес. Точно това трябва да разберете, че там нещо мърда,

и да се научите да го управлявате.

— А защо при мен не се получи нищо? — раздразнено попита Славик.

— А ти за какво си мислеше? — закачливо отговори Сенсей.

Стана ясно, че Славик е очаквал кой знае какво, някакво чудо. На което Сенсей отвърна:

— Правилно, затова не се е получило, защото си насочил мислите си не върху това да работиш върху себе си, а върху това да очакваш някакво свръхестествено чудо. Но чудо няма да има, докато сам не го сториш... Не бива да очакваш нищо свръхестествено само защото дишаш правилно или се концентрираш върху нещо. Не. **Най-важното чудо си ти, ти като Човек!** Защото в какво се крие голямото духовно Изкуство? В това човека да стане Човек, постепенно да се пробужда и припомня знанията, които са му били дадени изначално. Тези медитации са само начин за пробуждане на духовната дрямка и припомняне на онова, което отдавна е скрито и забравено, онова, което човек някога е можел и е знаел как да използва.

— Как така е знаел? — не разбра Славик.

— Например всеки човек може да чете, да пише, да брои, ако е нормален, разбира се, без психични отклонения. Нали така?

— Да.

— Но първо трябва да бъде научен. После той спокойно чете, брои и така нататък. Тоест вече със сигурност знае, че например едно и едно прави две, че две по две е четири. Това после му се вижда толкова елементарно и реално! Но първо са го научили, макар в действителност той просто да си го е припомнил. Това са скритите подсъзнателни възможности. Или ето друг пример, по-лесен, свързан с физиологичното ниво. Хвърлят човек, който не знае да плува във водата и той потъва. Докато едно новородено бебе – и това е доказано неведнъж и потвърдено при раждане във вода – когато го потопят в басейна, плува като всяко животинче. Значи при него тези рефлекси са налице, нали така? А после просто

се *забравят*. В човека има много неща, за които той дори не подозира.

Но... всичко това работи *само въз основа на положителния фактор*. Ако у човек надделяват някакви меркантилни интереси, например да се научи да отслабва някого или да го напада с енергия от разстояние, или пред очите на всички да огъва лъжици, а те да му плащат, *тогава никога и нищо няма да постигне*. Едва когато се научи да контролира мислите си, когато се превърне в Човек с главна буква, тогава ще може нещо.

— Значи духовните практики — това е начин за пробуждане на човека? — попита Андрей.

— Точно така. Духовните практики са само инструмент, с който да ремонтираме разума си. И от начина, по който използваме този инструмент, зависи и резултатът. Тоест всичко зависи от желанието и умението на самия майстор. А за да се научим да държим в ръцете си този инструмент, трябва да се научим да контролираме мисълта си, да я концентрираме, да овладеем вътрешното си зрение. В нашия случай — да се научим да контролираме дишането си, да чувстваме, че издишваме през чакрите на ръцете. Трябва да се научим да извикваме определени усещания, за да можем после да управляваме вътрешната си скрита енергия.

— Според мен това е халюцинация — обади се Костя.

— Да, халюцинация, ако я възприемаш като халюцинация. Но ако възприемаш енергията като реална сила, тя наистина ще бъде реална сила.

— Странно, защо?

— Защото, още веднъж повтарям, мисълта контролира действието. А енергията всъщност е действие. Толкова е просто.

Ние малко помълчахме, а Николай Андреевич попита:

— А от гледната точка на психологията, това все пак обективен фактор ли е или е субективно усещане? Аз например, ясно усещах концентрацията върху връхчето на носа, а движението по ръцете частично, само там, където фокусирах своето внимание.

Сенсей започна да обяснява на психотерапевта, използвайки някакви специфични, неразбираеми за мен термини, очевидно на неговия професионален език. И до колкото разбрах от техния разговор, те стигнаха до проблемите за екстрасензориката, включвайки в темата лечението и диагностицирането на различни заболявания. Последното ме заинтересува много.

По време на дискусията, докато другите слушаха, Славик внимателно разглеждаше дланите си. И чак когато в разговора настъпи дълга пауза, побърза да попита:

— Нещо не ми е много ясно относно чакрите. Вие казахте, че трябва да има отварящи се точки. Но там няма нищо!

По-големите момчета се усмихнаха.

— Естествено — каза Сенсей. — Видимо там няма нищо такова.

Женя, който стоеше до Славик, не издържа, повъртя ръцете му като лекар и попита сериозно:

— Така, пациенте, а да виждате там кости и жили?

— Не – все още с недоумение продума Славик.

Женя премлясна и каза с прискърбие:

— Безнадежден случай!

Другите се разсмяха.

— Чакрите са определени зони в човешкото тяло — търпеливо му обясни Учителят, — където възприятието за топлина е по-високо. Да, те не се виждат, но това реално може да се регистрира с модерна апаратура. За учените въпросните зони също все още са загадка: клетките са същите, връзките са същите, а чувствителността е по-висока. Защо? Защото тук се намират чакрите. А чакрата е нещо, което се отнася към астралното тяло, тоест към друга, много позадълбочена физика. Мислите се явяват връзката между астралното и материалното тяло. Затова е много важно да се научим да контролираме мислите си... Точно тогава ще можеш наистина да извършваш самото движение на Ци по тялото си.

По-нататък в разговора се включиха по-старите ученици, обсъждайки някакви техни моменти от медитацията. В

края на нашата среща Сенсей заръча на Женя и Стас лично да ни изпратят до спирката и да ни качат на транспорта.

— И без никакви фокуси, — Сенсей заплаши шеговито Женя.

— Тъй вярно, — козирува той, — без всякакви издънки!

Сенсей махна безнадеждно с ръка. Когато цялата тълпа заляна от смях достигна пътечката, Учителят извика котарака, но той важно-важно тръгна в друга посока. Сенсей се опита да го настигне с намерение да го хване, но не се получи. Хайманата се шмугна в близките храсти. Сенсей клекна и се опита да го извика. Възползвайки се от ситуацията аз се приближих към Учителя, все едно му помагам да хване котката.

— А вие можете ли да направите диагноза.., — не успях да се доизкажа и Сенсей отговори.

— Имаш предвид пъпчицата в главата си, слънчице мое... Самурай! Смяташ и да се катериш ли сега. Ама че негодник. Бързо излизай от там!

„От къде може да знае!“ — бях просто поразена. И окрилена от надежда си помислих: „Ако вече знае за нея, сигурно може да помогне да се преборя с нея!“ През това време Игор Михайлович попита:

— Каква диагноза ти дадоха лекарите?

— Родителите казват, нищо страшно, нещо със съдовете. Но до колкото разбрах, подслушвайки разговора на майка ми с професора, имам злокачествено образувание в главния мозък, и не е ясно как ще се развие в близкото време.

— Сериозен аргумент, — каза Сенсей, изтръсквайки ръцете си и поглеждайки към храстите произнесе: — Е добре, седи си колкото искаш тука, като замръзнеш сам ще дойдеш! След като групичката забеляза разправията на Сенсей с котарака, започна да се връща назад, предлагайки своите услуги.

— Оставете го! — махна с ръка Сенсей. — Сам ще дойде.

За мое пълно разочарование, през този малък отрязък от време, който можехме да използваме, за да проведем разговор ние вървяхме мълчешком. Очаквах от него някаква

реакция, някакво съчувствие, някаква надежда за възможно лечение, но напразно се надявах, че ще каже нещо. Единственият отговор беше тишина. В мен се таеше малка надежда, че ще чуя поне някакъв намек за съвет или морална подкрепа по време на общия разговор с приятелите ми. Но той просто си вървеше и ръсеше шеги заедно с тях, разказвайки някакви вицове под общия смях на тълпата. Това ме вбеси окончателно.

10

През целия път ужасно се ядосвах. А в къщи просто не можех да си намеря място. „Всичко рухна, всичко рухна! — помислих си аз. — Едва се появи някаква малка надежда и всичко се сгромоляса. Колко ми омръзна всичко това. Всичко в този свят е абсолютно безсмислено! Вече не издържам, просто нямам сили. Нека върви всичко по дяволите, тази тъпа борба за живот с това глупаво учене, безсмислени занятия и равнодушен Сенсей. Все едно краят ще е един!“

След известно време моето въображение вече рисуваше ужасната и плашеща картина на своето собствено погребение, горчивите сълзи на майка ми, близките и приятелите. Ясно си представях как ковяха пироните в моя ковчег, поставяха го на дъното на рова и започваха да го засипват с пръст. Как наоколо е абсолютна тъмнина, пустота и безизходица. И това е!

А какво ли ще бъде там отгоре, където живота тече като пълноводна река? И тук в съзнанието ми се появи друга картина. Всичко си е както преди, нищо не се бе променило. Родителите ми както винаги продължаваха да ходят на работа. Приятелите ми продължаваха да посещават занятията, а на лицата им постарому продължаваше да струи жизнерадостното настроение и веселият смях породен от безкрайните им шеги все тъй се лееше като река. А Сенсей,

както и преди, продължаваше да води своите интересни тренировки, демонстрирайки и разказвайки на удивените ученици за техните собствени възможности.

На кратко — нищо в този свят не се бе променило! Единствената разлика бе, че там мене вече ме нямаше. Ето къде е обидата и горчивината. Това беше просто моята лична трагедия. И до голяма степен моите мисли, моите преживявания и моя живот не са необходими на никого и не вълнуват никого, освен мен самата. Както съм се родила сама, така и ще си умра. Тогава в какво се крие смисъла на това безполезно съществуване? Защо хората изобщо се раждат? За какво се дава самия живот?

Ето такава „горчива каша“ породена от житейската философия и страха от смъртта бях забъркала в главата си. Изпаднах в тежко душевно състояние, което бързо премина в депресия. При това бързо „повехнах“, буквално в рамките на няколко дена под натиска на своите гнетящи мисли. Моето здравословно състояние рязко се влоши, отново се появи ужасното главоболие, заради което пропуснах училищните занятия и всички кръжоци, на които ходех, в това число и любимите ми танци. В този свят вече нищо не ми трябваше. Но...

Идваше време за поредната тренировка. Абстрахирайки се от налегналите ме негативни емоции, дълбоко вътре в мен оставаше това постоянно чувство на увереност в своите сили и пълно спокойствие. Тъкмо то беше причината, поради която спорех със самата себе си, да отида, или да не отида. И тъкмо това вътрешно чувство най-много ме дразнеше.

Финална точка на моите съмнения поставиха приятелите ми, които се изтърсиха у нас на тумба. Преди това дори и не смятах да ходя. Техния изразителен смях, обсъждането на простичките ежедневни проблеми и впечатленията от това, как се получава медитацията им у дома, разсеяха моите тежки мисли, повдигайки поне малко моето настроение. В крайна сметка моите приятели успяха да ме измъкнат от моето „гробище“ на тренировка, обвинявайки ме, че съм непоправима симулантка. А пък Андрей ми прочете цяла

лекция в тази връзка, подплатена с неговите красноречиви примери, правейки на края извода:

— Разбирам, да изпуснеш училище. Ясно е, че това е скука. Но да пропуснеш тренировка?! Та това си е истинско приключение, което няма да прочетеш в нито една книга и няма да видиш в ни един филм! Та това е толкова интересно и познавателно! А ти, съмливке: „не искам, няма да отида“. Така ще проспиш своите най-хубави години от живота и няма да има какво да си спомняш.

„Да бе, — мрачно си помислих аз. — Ако това „някога“ настъпи.

11

Както винаги пристигнахме по-рано. Приятелите ми поздравявайки Сенсей хукнаха към съблекалнята. А аз без никакво желание се петлаех подир тях с наведена глава. И тук съвсем близо до мен прозвуча гласа на Сенсей.

— Успя да преборишь себе си, браво!

Леко се обърках от изненада, гледайки в очите му с удивен поглед. В неговия внимателен поглед светеше неизменна доброта и съпричастност. И както винаги, не позволявайки да се освестя добави:

— Хайде, бягай да се преобличаш.

През това време към него се приближи нова група ученици, за да се здрависат. Те започнаха да му разказват за някакви си техни проблеми.

„Ама че работа! — Нима той знаеше за всички мои мисли, съмнения и терзания?! — запитах се аз. Но ако е знаел, то това може да е нормално, може пък така и трябва да бъде? Той ми каза браво, значи все още не всичко е загубено“. Още повече думите на Сенсей ми подействаха като еликсир на младостта за старица. Аз мигом хукнах към съблекалнята, забравяйки, че до преди малко едва се влачих, отегчена от живота.

— Къде бързаш така? — с недоумение попита Татяна, наблюдавайки с каква луда скорост нахлузвах своето кимо-

но. — Ама че работа, до преди малко едва не умираше, а сега ще си счупи краката към залата.

— Ех, Татяна! — усмихнах се аз. — Правилно каза Андрей, не си струва да се терзаем.

И гледайки на нейното удивено лице добавих:

— Бързам да живея, „за да не ми бъде мъчно и тежко от безцелно изживените години...“

Татяна се засмя, аз влетях в залата изпълнена с енергия и се присъединих към загряващите. Честно казано, не разбрах от къде се взе цялата тази енергия в доскоро вехнещото ми тяло?

Когато до началото на тренировката оставаха пет минути Женя, трениращ заедно със Стас, поглеждайки към входната врата на залата засия в ослепителна холивудска усмивка.

— Брей - брей, кого виждат очите ми! Какви хора са се завъдили в нашия край! — размаха той с ръце.

В залата влезе здрав и набит, не висок мъж, с волеви характер и военна стойка. Удивителния възглас на Женя накара всички в залата да се обърнат. Сенсей заедно с по-старите ученици се приближи към завърналия се техен приятел:

— Мараба, Володя!

— Добре дошъл!

— Толкова се радваме да те видим!

Когато възторга от неочакваната среща утихна, Сенсей попита:

— Е, и как мина командировката в топлите места? Стопли ли си кокалите на курорта?!

— Да, чак се изпържих. Не ми ги хвали тези пътувания. Както се казва, нямахме си работа и началството ни помогна да си намерим.

— И как беше там? — попита Женя.

— Ти не гледаш ли телевизия, село, — с усмивка каза Стас.

— Кфо, кфо? Къф и тоя тялавизур? Добре е да знаеш, че в село новините се разпространяват само по един начин — от ухо на ухо. Ако някой не е разбрал или се прави на

ударен, прас с юмрука и в главите на братята всичко се прояснява. Ето така!

Всички се засмяхме, а Женя се обърна към Володя, вече влязъл в ролята на поп:

— Речи ми, сине мой, речи ми право за страданията свои по чуждите земи, за делата си прискърбни преизподни разкажи. Облекчи душата си.

— Ех Женя! Тебе и гробищата няма да те оправят, — произнесе Володя, смеейки се с всички, и сериозно добави: — Тези диваци там не мирясват, едно парче земя не могат да поделят помежду си... Такъв курорт опропастиха!

— Да, тези са майстори да създават буря в чаша вода, — съгласи се Виктор. — това им е в кръвта.

— Така е, — продължи Женя, — не успя да избегне кървавия купел този народ, не успя... Сигурно и на теб са ти тракали зъбите от страх?

— Свикнали сме, отче. Не ни е за пръв път. — подразни го Володя.

— Добре момчета, тепърва ще си приказваме, — прекъсна хумористичния поток Сенсей. — Върви да се преобличаш, че е време да започваме.

Разгрявката мина в интензивно темпо с умерени натоварвания. Забелязах, че макар Володя и да беше набит, но се движеше меко и с лекота, като тигър. Когато по-голямата част от групата завърши с базата, Володя и „скоростните“ момчета подхванаха емоционална беседа със Сенсей. Завършвайки своите упражнения ние също побързахме да се присъединим към тях, за да схванем за какво иде реч.

— Можело ли е там да се предприеме каквото и да било? — разпалено попита командира на баретите Володя. — Налагаше ни се да работим основно през нощта, в пълен мрак, а много често и в различни мазета. Там не само, че не можеш да ползваш фенерче, но не можеш да запалиш и една цигара, моментално ще получиш куршум в главата. Колко наши другари загинаха заради това! И започваш да стреляш на всеки малък шум в тъмнината.

— Но нали трябва да имате уреди за нощно виждане, —

каза Стас.

— Да бе, това можеш да го видиш само в киното. Всъщност, в „Алфа“ подразделението може и да има, а ние от къде да ги вземем?

— А за какво ти е тази специална екипировка? — свивайки рамене произнесе Сенсей. — Човек е много по-съвършен от коя да е железария.

Володя се замисли, помълча малко и добави:

— Да си призная, какво ли вече не правих. То ли не притисках силно очите в началото, за да може зрението да свиква по-бързо, то ли не опитвахме с момчетата да тренираме в тъмнината, за развиване на слуха. Но без успех. В повечето случаи сработваше фактора на изненадата, независимо че бяхме подготвени и в очакване.

— Зрението и слуха тук нямат абсолютно нищо общо. — констатира Учителят. – Човекът притежава съвсем друго чувствено възприятие, благодарение на което можеш да контролираш цялото заобикалящо те пространство на желаното от теб разстояние.

Володя оживено погледна към Сенсей:

— Сенсей, покажи, — слагайки ръка на сърцето произнесе той и добави: — душата ми така тъгуваше по твоите примери.

Сенсей се усмихна и махна с ръка в знак за съгласие:

— Нека бъде по твоему, камикадзе такова, хайде да започваме...

Володя заедно с момчетата разработиха цял план, как да дезориентират Сенсей. През това време вълнението от предстоящата демонстрация обхвана цялата тълпа. Някой донесе плътен шал, за да завържат очите на Сенсей, не еднократно проверявайки го дали прозира. Другите усилено обсъждаха как да се създаде шумов фон и въздушни трептения. Нашата групичка с интерес наблюдаваше целия този процес, намирайки се близо до Стас.

— А кой е този Володя, — попита го Андрей.

— Колко дълго тренира при Сенсей?

— Ами аз вече съм пета година. Когато дойдох за пръв

път при Сенсей, Володя тъкмо се бе върнал от армията. А иначе той е тренирал при него още преди армията.

— Сериозен мъжага, спортен, — добави Андрей

— Имах си хас. Володя е майстор на спорта по самбо. Служил е като морски пехотинец и в разузнаването. А след армията — МВР.

— А сега като какъв работи? — попитах аз.

— Сега се занимава с бойната подготовка на някакво специално подразделение.

Замълча за миг и добави:

— Все същия гъсок си е!

Нашата голяма група, под ръководството на Володя се разположи по краищата на залата, образувайки огромен кръг. Сенсей застана в средата. Володя лично завърза очите му с шала, усърдно затваряйки всички възможни пролуки. След подготовката той се скри в тълпата. И в този момент Сенсей зае някаква странна стойка. Много приличаше на изморен старец подпиращ се на въображаем бастун.

— Еха! — с възхищение произнесе Женя, потърквайки ръце в очакване на нещо дългоочаквано, — ето сега ще стане голяма веселба!

— Без съмнение, — потвърди Стас, внимателно наблюдавайки Сенсей.

— Каква е тази стойка? — поинтересува се Андрей.

— Ако съм разбрал правилно, това е от стила „Старият лама“, — тихо отговори Стас.

— Никога не съм чувал за такъв стил.

— И едва ли ще чуеш. Това е древен, мъртъв стил. Както ни е разказвал Сенсей, стилът е отдавна забравен, още преди раждането на Христос. До наши дни е достигнало жалко подобие на тази школа. В Китай е известен под названието „Дракон“.

— Ама че работа, — удиви се Андрей, — жалко подобие! До колкото ми е известно стила „Дракон“ е най-силния стил, тъй като е успял да събере силата и мъдростта на всички школи по бойни изкуства...

И поглеждайки отново към Сенсей, добави:

— А ти пък от къде знаеш за този древен стил?

— Имах удоволствието да наблюдавам негова демонстрация преди две години. Някакви туристи ни дойдоха на гости. И Сенсей гостоприемно ги посрещна със стила „Старият лама“. Такова зрелище не бях виждал, не можех да откъсна очи!

След такава реклама, за да не изпуснем ни най-малката подробност, ние вперихме погледи в Сенсей. През това време Володя даде сигнал, след което нашата огромна тълпа започна да създава невероятен шум, силно пляскайки с ръце и тропайки с крака.

Възползвайки се от това прикритие, Володя започна да се приближава към Сенсей, обикаляйки го по часовниковата стрелка. Движенията му бяха меки и леки. Той пристъпваше все едно пантера пред скок, все по-близо и по-близо към противника. Когато Володя влезе от задната дясна страна на Сенсей, той с бърз полу-отскок започна да нанася удар маваши гери в главата. Практически едновременно Сенсей изнесе десния си крак назад и тутакси в своето завъртане дясната му ръка, изящно описвайки дъга напред със страничната част на дланта, леко докосна лицето на Володя. Именно докосна, като леко перце, а не удари, както очаквах. Съдейки по това, че стояхме с оцъклени очи и със сто процентно внимание, мога да кажа, че това изобщо не бе пропуск. Сенсей изпълняваше всички движения с лекота, плавно и с изключителна акуратност. От това леко докосване Володя полетя така, все едно го бе уцелил топ. Краката му рязко полетяха на горе и превъртайки се през глава падна на земята. В залата настана пълна тишина. Володя се раздвижи и седна на земята, народа с облекчение въздъхна и започна да шумоли като поточе, в обсъждане на видяното.

— Как успя така ефектно да падне? — попита Костя Андрей.

Вторият сви рамене.

— Сигурно загуби равновесие. Нали стоеше на един крак. По-скоро това е била причината, та нали удара бе съвсем лек. Дори не мога да го нарека удар.

Сенсей развърза шала и попита Володя:

— Жив ли си, самоубиец?

— Жив съм, — измънка той, държейки се с ръка за дясното око. — Не разбирам къде сгреших?

— Твоята грешка се изразява в това, че се опита да ме атакуваш, според твоето разбиране от най-незащитената ми страна, един вид най-уязвимото ми място.

— Естествено!

— Тъкмо за това се насади така! Ако бе предприел моментална челна атака, щеше да имаш повече шансове, от колкото отзад или от дясно. А ако беше атакувал отзад и от ляво, щеше да ти е още по-зле.

— Но защо?

— Защото разсъждаваш като човек, притежаващ зрение и слух. Колко пъти трябва да ти повтарям, че човек трябва да предвижда и мисълта на противника. Та нали ако не виждам и не чувам нищо, тогава логически може да се предположи, че моето съзнание контролира най-уязвимите места много по-зорко.

— А относно фронталната атака?

— Отпред контрола е по-слаб, защото там и така тялото е подготвено най-добре за посрещането на атаката. Човек лишен от възприятията си, отпред е настроен физически на бой, а отзад духовно, и това е много по-опасно. Излиза, че колкото едно място изглежда по-уязвимо, толкова по-добре е защитено и съответно контраатаката може да бъде по-неочаквана.

— А ако бях с „патлак“?

— Ако беше с „патлак“, тогава щяхме да имаме много повече полза от теб утре, от колкото сега.

— В какъв смисъл?

— В пряк. Поне щяхме да се наядем до насита с кексчета.

Володя се усмихна и в отговор на черния хумор на Сенсей произнесе:

— И без траурни церемонии ще ви донеса...

Когато Володя махна ръката от лицето си, направо се

стъписахме. Окото му беше посиняло цялото. Дори и синина не бих го нарекла. Кожата направо бе станала черна и цялата покрита с мехури все едно беше изгорена. Женската част на нашата компания бързо донесе кърпа пропита със студена вода. Но даже и този компрес не му помогна. А пък Володя изглежда най-малко се интересуваше от състоянието на своето око. Той стана, изтръска дрехите си и започна весело да се шегува заедно със Сенсей. А за всички нас прозвуча командата за работа със заучените техники.

След тренировката, почти в самия край на допълнителните занятия, ние отново чухме нещо интересно за нас.

— Сенсей, а съществува ли техника за контрол на околното ни пространство в сравнително простичък вариант? Да речем, да могат да го разберат и изпълнят моите момчета от подразделението, — попита Володя.

Учителят помисли и след лека пауза отговори:

— Да, има такава. Само, че тук е нужен партньор. Най-добре е да се извършва седнал в позата „лотос“... Смисъла на това упражнение се състои в следното: На нивото на главата на едно въженце се закача топка от тенис на корт, така че при залюляването и от партньора, траекторията на нейния полет да съвпада с местонахождението на твоята глава. Твоята задача е просто да се научиш да я избягваш, при това изключвайки всички органи за контрол на околната среда, и повече да се осланяш на интуицията. Топчето е нужно да се възприема в духовна светлина. Да се опиташ да почувстваш приближаването на предмета към твоя тил и доверявайки се на вътрешния интуитивен глас да отместваш на време своята глава, и пак се връщаме към нашия овен, — Сенсей се усмихна. — ...А ако трябва да сме сериозни, Най-главното е тренираността на твоето съзнание. Необходимо е да приведеш съзнанието си в абсолютен покой, наподобяващо водите на спокойно езеро. И в тази плътна тишина на твоето съзнание приближаващият се предмет, в твоя случай топката, ще изглежда като камъче хвърлено по повърхността на езерото създавайки концентрични кръгове или

следи като от лодка, както искаш така го наречи. То ще разсича твоето пространство. Всичко останало, което се намира по-далече, както например стоящите в кръга хора — това ще бъдат дървета или хора на брега на езерото, както ти харесва повече. А именно ти — средата на това езеро. И си длъжен да улавяш и най-малкото колебание на твоята повърхност, кой да е пробив в твоето пространство. В крайна сметка ще се научиш да усещаш приближаването на чуждия предмет и всичко, което се случва наоколо.

Андрей, стоящ изправен до Сенсей като нас, попита:

— А ние можем ли да се тренираме по този начин?

— Ако имате желание, разбира се, тренирайте на воля, — отговори Сенсей.

— А тук кое възприятие се активира? – попита Володя.

— Почти същото, както и при демонстрацията. Главното тук е, да излезете със своето съзнание отвъд границите на своето тяло.

— А това как да го разбираме? — попита Андрей.

— Ще приведа такъв простичък пример. Всеки един човек, когато спре да мисли, тоест, седне, отпусне се и се опита максимално да успокои своите мисли, започва да чувства, че неговото съзнание се разширява и излиза далече отвъд границите на своето тяло. Съзнанието става обемно. То обхваща огромно пространство. А в този случай ти просто го ограничаваш в определеното място. Примера, които показах беше, в спортната зала. Но ако упорито практикуваш, ще можеш да почувстваш какво се случва и в другия край на квартала. По принцип това не е сложно.

— Тоест главното в упражнението с топчето е — да се придобие пълен покой на съзнанието, както примера с езерото ли? — попита Андрей.

— Съвършено вярно. Също така да не допуснеш нито една мисъл да проникне в това пространство.

— Това е сложно.

— Сложно, но възможно.

— Кажете моля ви, Стас сподели, че стилът „Старият

лама“ е много древен. Това истина ли е?

— Да.

— А дали в историята са се съхранили имената на онези, които са го владеели? — попита Костя.

Сенсей се усмихна, видимо подсещайки се за нещо свое и каза:

— От тези, които са ти известни мога да назова Буда. Както и неговите адепти.

— Буда? — удивен произнесе Костик. — Та нали е имал съвсем друга философия — философията на доброто. Какво общо имат тук юмруците?

— Понякога добротата се раздава и с юмруци, — спокойно отговори Сенсей — но владеенето на това изкуство изобщо не означава да нападаш някого. За тях то е било своеобразно стъпало в духовното познание...

С тези думи завършиха нашите допълнителни занимания, на които за пореден път станахме свидетели на такива ценни, според нашата преценка, знания и умения, които владееше Сенсей... Нашият възторг нямаше граници. Успели да се преоблечем, ние очаквахме останалите пред залата. Когато цялата тълпа излезе навън, Женя погледна случайно към Володя и възкликна с ужас:

— Майчице мила, ама че си се издокарал...

След тези думи всички обърнахме своето внимание към Володя. Окото му така се бе надуло, че приличаше на едно огромно черно петно.

— Нищо, — окуражи го Женя, изпъна гърдите и с патос произнесе: — сининте красят мъжа!

На което Володя отвърна с усмивка:

— А ти не желаеш ли да станеш такъв красавец?

Всички се заляхме от смях.

— Желае, желае. Аз ще бъда като свидетеля от онзи виц, — продължи Стас. — Когато го попитали: „Дали видял как един човек ударил друг по главата?“ И той отговорил: „Не успях да видя, но чух звук, подобен на удар по нещо кухо“.

Виктор добави:

— А аз ще бъда вторият свидетел. И ако ме попитат,

защо не съм помогнал на потърпевшия по време на боя, с чиста съвест ще кажа: „Откъде можех да зная, кой от двамата е потърпевшият? Толкова умело се размятаха един друг!“

Нова вълна от смях заля околността.

— Ой, ой, ой, — иронично изимитира Женя. — От вашите шеги мирише на казарма... Може ли такова нещо, Сенсей, ти си свидетел, още не успял да се изкажа и ми приписаха това деяние! ...

12

Така с весели шеги и закачки ние си тръгнахме. Времето бе тихо. Небето беше обсипано със звезди. Наслаждавайки се на вечерната прохлада, не забелязахме как нашата компания се разпокъса, точейки се надлъж по цялата улица. Костик и Татяна заминаха далеч напред. Володя, Женя и Стас се моткаха някъде зад нас. А Виктор, Андрей, аз, Славик и Юра вървяхме по средата заедно със Сенсей и си говорихме за ежедневни неща.

Зад завоя се появи група миньори — осем човека, прилично пийнали. Сигурно са успели силно да засегнат самолюбието на Костя, минавайки покрай тях, тъй като, когато се приближихме по-близо, лицето му беше червено от злоба. Той отчаяно продължаваше да отговаря на нападките и не на шега успя да ядоса пияните мъже. А Андрей подля още масло в огъня в опита си да защити своя приятел. Най-сприхавия от групата скочи на бой. А Андрей и Костик съответно скочиха на него. Но Сенсей на време препречи пътя им, обръщайки се към миньорите:

— Пичове, спокойно! Защо е нужно да се леят такива псувни, тук има и жени... Не е прилично на такива благородни мъже да постъпват така...

— Ти пък кой си да ни се бъркаш?! — хващайки Сенсей за гърдите произнесе разяреният мъж: — Хващай си пътя,

преди да съм ти изпочупил всички кокали!

В този момент и ние не издържахме, насочвайки се към центъра на събитието. Даже аз кипнах цялата от злоба към тези алкохолици и бях готова да ги разкъсам на парчета. Зад нас тичаха старите ученици. Но неочаквано за всички нас Сенсей спря всички наши опити, давайки знак на Виктор всички да се отдръпнат. Ние зароптахме възмутено. Но Виктор заедно със Стас, Женя и Володя ни поведоха надолу по пътя, все едно пастири водиха блеещо стадо, без да ни дадат възможност да се спрем.

Аз през цялото време поглеждах назад в очакване всеки момент Сенсей да използва някаква супер техника срещу осемте противника. Но Сенсей само стоеше обясняваше нещо с усмивка и жестикулираше все едно се оправдава. Когато погледнах следващия път видях как всички миньори по приятелски се прощаваха с него, все едно бяха стари приятели. „Ама че работа! — помислих си аз. — И за какво тогава да тренираме кунг-фу толкова години?“ Съдейки по недоумението и изказванията на моите приятели се оказа, че не само аз самата мислих така. Когато Сенсей ни настигна, Андрей възмутено произнесе:

— Защо им се оправдавахте. Та нали те започнаха първи. Трябваше да им начукаме канчетата, за да може следващия път да кротуват. Ако не бяхте ме спрели така щях да ги...

— Разбира се, — прекъсна го Сенсей, — ако не бях те спрял, като минимум щяха да получат тежки травми, щети не само по меките тъкани, но и по вътрешните органи, а възможно и сътресение на мозъка. А ти замисли ли се, че това са мъже, които вкъщи имат свои семейства и могат да бъдат единствените, които носят доходи... Ти замисли ли се, че това са миньори! Бил ли си някога в мина?

— Не. — отговори Андрей.

— А пък аз съм бил... Тези момчета, на които искаше да изпочупиш ребрата, се спускат в мината все едно отиват в ада, на дълбочина понякога и над един километър. Представи си какво налягане изпитва техният организъм.

Плюс това, — Сенсей започна да изброява на пръсти, — там е жега, има много малко кислород, има много метан, изключително вреден за организма, жестока запрашеност... И на всичко отгоре тези хора осъзнават, че рискуват своя живот всека секунда. Защото във всеки момент може да се случи срутване, нещо може да ги затисне или убие на място. В мината травмите се случват постоянно. И човек дълбоко преживява всичко това. Тоест неговата психика е на ръба. Това състояние може да се сравнява само с войника застанал на фронтовата линия по време на война. Неслучайно Сталин е казал: „Мината — това е втори фронт“.

Как мислиш, защо пият? За да могат поне малко да свалят напрежението и стреса, това вътрешно напрежение на постоянен страх. За да се преодолее тази психологическа бариера, с миньорите е необходимо да работят висококвалифицирани специалисти в областта на психологията. Но такава помощ естествено те не получават. Тъкмо за това много от тях пият.

— Да, — въздъхна Костя, —

„Без пиянството, вовек
Едва ли роб би бил човек!“

— Абсолютно вярно... Освен това всеки миньор достатъчно дълго работейки в мината, разбира прекрасно, че неговите перспективи клонят към нула. Ето например ти имаш перспектива, можеш да завършиш висше училище, да направиш кариера. А тяхната перспектива е една: или да умрат в мината, или да умрат от онези болести, които там са си изкопали. Те разбират всичко това, осъзнават го. Но и те си имат своя гордост, своя мания за величие, същата, както и твоята.

— Каква ти мания за величие, — махна с ръка Андрей. — та аз нямам изобщо такава.

— Как така нямаш?! Току-що искаше да ги пребиеш, защото били те засегнали... Тъкмо това е твоята мания за величие, че видите ли, мен великия цар ме обидиха... Те имат абсолютно същата горделивост. Но за разлика от теб те нямат бъдеще. И ти искаш да ги лишиш от последното?! Ето,

представи си например при все целия стрес, преживявания, нереализирани идеи, мечти и изпуснати възможности, ти щеше да добавиш и пътуване до реанимацията след твоя побой... Та това са допълнителни страдания, много по-силни от физическите. Защо е нужно?!

Ние виновно наведохме глави. Независимо, че Сенсей разговаряше с другите, това се отнасяше с пълна сила и за мен. Неговите думи направо ме потресоха. Вътре в себе си усещах някакъв дискомфорт от недавнашните войнствено настроени мисли. И ми стана много срамно за самата себе си... Неочаквано почувствах цялата дълбочина на казаното от него и осъзнах до каква степен той разбира и чувства всеки човек.

— Защо е нужно?! — повтори Учителя. — Нима пострада от това, че им поиска извинение, успокои ги и си тръгна... Не. Нищо не ти се случи. Прекрасно разбираш, че си способен само с едните си крака да ги помелиш всичките.

— Разбира се, направо щяха да... — отново започна да кипва Андрей.

— Ето виждаш ли, отново говори твоята мания за величие. Та нали аз те уча да махаш с крака не за да пребиваш хората по улицата. Смисълът на бойното изкуство е съвсем друг, и тези умения могат никога да не ти послужат в живота. И дай Боже никога да не ти потрябват... Твоята задача е да се научиш да разбираш причината и следствието, дълбочината и смисъла на ситуацията и да я разрешиш с мир.

— А вие какво им казахте? — попита Костя.

— Всичко е много просто. Аз им обясних, че имат същите деца, както и вие. И че друга компания подпийнали мъже може по същия начин да се заяде с тях и да ги пребие. Обрисувах им този случай от чисто човешка гледна точка. При това забележете, тяхната мания за величие не пострада. И което е най-важно, те си тръгнаха доволни, с решително намерение да защитават такива като вас. Тоест, всичко се решава много по-лесно с мир...

Сенсей помълча малко и добави:

— А да се ежи и да размахва юмруци може всеки глу-

пак... Не трябва така лесно да се поддавате на своите животински инстинкти. Много по-важно е, в коя да е ситуация на първо място да оставаш човек. Да разбереш защо и как е предизвикана тази агресия. И какъв е правилния начин да се реши спора, така че да придобиеш нов приятел, а не да си създадеш върл враг...

И наближавайки спирката Сенсей произнесе:

— Запомнете, **всеки удар, който сте нанесли в гнева си, някога ще се стовари върху вашата глава.**

Нашата група стоеше мълчешком и засрамени гледахме Сенсей. Накрая уговаряйки новата среща се разотидохме по домовете.

13

Почти през целия път ние пътувахме мълчешком. А когато наближавахме центъра, седящия кротко Андрей, мислещ за нещо свое възкликна:

— Добре ме подреди Сенсей, направо умрях от срам!

— Остави, — съгласи се Костя. — Разсъждавам си, какво ме дърпаше да се заяждам с тези мъже? Неслучайно казват — мълчанието е злато!

— Нищо, — успокои го Андрей. — Виждаш ли как всичко се обърна. — Всяко зло за добро... Да, Сенсей ни накара да се замислим много сериозно...

„Сега дълго ще ни се наложи да осмисляме случилото се“, — помислих си аз. През остатъка от пътуването моята особа се терзаеше в своите размишления, не толкова за случилото се, а за самата мен. Нещо в моето обичайно вътрешно състояние не беше наред. Но какво? За кой ли път започнах да превъртам разговора с Учителя, тогава отново усетих този дискомфорт, и... Стоп! Изведнъж ми светна. Ама разбира се, това е новото чувство! Та нали когато се случи този мощен удар в подводната скала на моето невежество и егоизъм, в мен неочаквано изплува някакво, отдавна забравено дълбочинно чувство. Все още не успявах да го осъзная изцяло. Но с неговата поява на повърхността на моето съзнание разбрах какво искаше да каже Сенсей. Такова нещо

ми се случваше за първи път. *Точно и ясно разбрах неговата простичка истина.* За моя вътрешен свят това беше цяло откритие. Аз се радвах така, сякаш бях се помирила със самата себе си.

Прибрах се вкъщи с приповдигнато настроение. Изглежда там също ме очакваше изненада.

— Имаме страхотна новина, — сияейки със своята очарователна усмивка мама произнесе: — Днес се обади чичо ти Виктор от Москва. Той е успял да ангажира най-добрия професор от тамошната клиника. Единствено остана да уговорим датите.

Ако ми бяха съобщили тази новина по-рано, щях да се зарадвам безумно. Но сега се улових на мисълта, че ми е абсолютно все едно какво се случва на физически план в моята глава. Най-главното беше, че осъзнах какво се случва вътре в мен. Това беше някакво ново ниво на възприятие, което се отнасяше повече към душата, от колкото към тялото. Но за да не разваля настроението на своите родители, отговорих:

— Прекрасно! Не съм се и съмнявала, че чичо Виктор с неговите връзки и положение няма да успее! Той е нашият герой, пробивен мъж във всички отношения.

На следващия ден моята особа мислеше единствено за новото вътрешно чувство. Отново се върнах към своя пълноценен живот, както се казва телом и особено духом. И когато дойде време да се ходи на медитации, нямах търпение да започна практиките час по-скоро. Този път подгрях мотката Татяна да се приготви по-бързо.

Пристигнахме на трамвайната спирка, където ни очакваха останалите.

— Представяте ли си момичета, — със смях произнесе Костик. — Сенсей едва не повреди нашия Андрей.

— А какво се е случило? — попитахме ние.

Андрей само стоеше и се усмихваше, а Костик с нетърпение продължи:

— След като ви изпратихме, потеглихме към домовете си. И почти стигнали, за нас се закачиха някакви типове

и искаха цигара, видите ли, било им се припушило посред нощите. Така настояваха все едно данъчен събира данък. Тогава Андрей, като истински джентълмен им обясни, че не пушим и не ги съветваме да правят същото, за да не си опропастяват здравето. Все едно четеше депеша от министерството на здравеопазването... И на края добави, че е много по-добре да не си тровят дробовете а да се захванат със спорт, например да изучават кунг-фу. Тогава щяло да има повече полза, както за тялото, така и за душата.

— Е, и? — нетърпеливо попита Татяна.

— А онези скочиха на бой.

— А Андрей?

— А той, представяте ли си, нашият Андрей, започна да им чете лекция за безсмисления им живот, относно това, че техните думи ще им се върнат тъпкано. Аз си помислих край, пропадна младежа. Но после гледам, нищо подобно...

— А после какво?

— Е, после какво. Атмосферата, естествено, започна да се нажежава. Андрей търпя, търпя техните унижения, и за пореляма убедителност им натроши канчетата. На това отгоре завърши поучително: „Ето виждате ли, всяка ваша лоша дума ви се връща със същата сила под формата на юмруци“.

— Ама, че работа! — удивих се аз.

— И как завърши всичко това? — поинтересува се с усмивка Татяна. — Без жертви?

— Не бе, всичко е на ред, — махна с ръка Костя. — А! Забравих да спомена най-важното. Накрая искаха да му станат ученици.

Всички се засмяха, а на мен ми стана някак криво. На първо място, изобщо не бях очаквала такава глупост от Андрей. И на второ място ми стана жал за Сенсей.

— Андрей, ти си бил голям извратеняк! — смеейки се каза Татяна.

— Абсолютно вярно. — шегувайки се, произнесе Костя. — Опасен тип, истински рецидивист. Той и моите велики изказвания преобръща с главата на долу, така да се каже в най-неудобна поза...

— Да бе, велики изказвания, — подразни го Андрей. — Още един Сократ се пръкна на този свят.

— И защо пък Сократ, имало е и по-велики хора...

Този комичен диалог така и щеше да си продължи до безкрай, ако в този момент не бе дошъл трамвая.

14

Тръгнахме на тренировка по-раничко, оказа се, че има за какво. Андрей се нае да ни заведе на заветната поляна, утвърждавайки, че е запомнил добре пътя. Половин час се въртяхме из селото дразнейки с присъствието си всички кучета. В крайна сметка отчаяно спорейки един с друг къде да свием, нашата групичка стигна до малко езерце.

— Ама че некадърен Сусанин излезе! — произнесе Костя. — И къде е твоята поляна?

— Теоретично трябваше да е тук, — сви рамене Андрей.

— Ясно, сигурно потопа я е отнесъл в другата посока. Хайде да се връщаме.

По пътя срещнахме Женя.

— Най-накрая да срещнем поне една жива душа, — с облекчение въздъхна Костя.

—Какво, да не сте се загубили в нашия Шанхай? — закачливо произнесе Женя.

— Да бе, възложихме прекалени надежди на паметта на този Сусанин.

— А къде е поляната? — попита Андрей.

— Ей там — младежът махна с ръка в съвсем друга посока.

— Аз нали ти казах, че не свиваме на правилното място! Преди това разклонение го нямаше там, — Андрей упрекна Костя.

— А ти как се оказа тук? — попита Татяна Женя.

— Вие не знаехте ли? На енергийно ниво определям местоположението, на когото си поискам, стига само да помисля за него.

— Стига си ни будалкал, — с усмивка произнесе Костик. — Честно, какво правиш тук?

— Какво - какво. Живея тук, живея! — смешно изрече Женя. — Ето, тъкмо излизам от нас и гледам вашата орда се носи към езерцето. Не успях даже да си отворя устата. Но си викам, ще се разкарат малко и ще се върнат. И познай! След пет минути вие търчите обратно. А аз излязох на пътя, за да не ме вземете отново за стълб.

Всички грейнахме с усмивки от неочакваната среща и заедно потеглихме към поляната. А там всички вече се бяха събрали в това число Сенсей и Володя. Ние се вляхме шумно в групата поздравявайки се един друг. Сенсей забеляза, че нашата компания отново е с водач Женя и попита шеговито:

— Този Сусанин отново ли ви спретна екскурзийка?

— Не, ние вече си имаме свой, — кимна Костя към Андрей. — Този даже надмина Женя...

И Костя поде да разказва за нашите приключения и така се увлече под общия смях на тълпата, че накрая изръси и това, което бяхме решили да премълчим пред Сенсей.

— Ето такива неща! И после му доверявай ученици. Ще ги заведе в такава задънена улица, че и самият няма да знае как да излезе.

— Какви ученици? — хвана се за думата Сенсей, слушащ до преди това не особено внимателно.

— Еми... — замая се Костик, разбирайки, че се е разприказвал прекалено много, — Имаше там една история...

— Каква история? — поинтересува се Сенсей.

На Костя нищо не му оставаше, освен да изложи всички факти. Андрей също се включи, бързайки да оправдае своите постъпки, породени от благи намерения. Сенсей изслушвайки цялата история поклати глава:

— М-да... Знаете ли, има една такава древна притча: „Имал царя един син. Дочул той, че живеел велик Майстор

по бойни изкуства, славещ се даже сред царете със своята Мъдрост. Разправяли, че можел да твори чудеса, превръщайки за една година простото селско момче във велик Майстор. И решил царя да даде своя син на обучение при майстора.

Минала година и царя попитал:

— И как е, успя ли да постигне пътя на воина?

— Още не, — отговорил майстора. — Все още е прекалено самонадеян, напразно хаби своето време за пустата горделивост. Ела след пет години.

След пет години царя отново задал същия въпрос.

— Все още не. Погледа му е изпълнен с омраза, препълнен е с енергия.

Минали още пет години и Майсторът казал на царя:

— Вече е готов. Погледни го сега! Все едно е изсечен от гранит. Духът му е безупречен. Пълнотата на неговите вътрешни качества е съвършена. Ни един воин не ще откликне на неговите предизвикателства, защото ще избяга от страх само от неговия поглед.

И царят попитал Майстора:

— Каква е причината за дългия път на сина ми? Та нали беше много по-умен от онова селско момче.

На което Майсторът отговорил:

— Цялата работа не е в ума, а в сърцето на човека. **Ако сърцето ти е отворено и помислите чисти — духът е безупречен. Тъкмо това е и истинската същност на Пътя на воина...** Селското момче дойде при мен с безупречен дух, и на мен ми остана само да го науча на техниките. А на твоя син му бяха необходими години, за да постигне тази Мъдрост. А без този източник на силата той нямаше да може да направи и крачка по Пътя на воина.

Радостен от успехите на сина си царя казал:

— Сега виждам, че той е достоен да седне на трона.

— Не, татко, — отговори младият Воин. — **Аз намерих нещо много по-голямо. По рано моят ум се ограничаваше само с телесните желания, сега е безграничен в познанието на духа. Най-могъщата власт и цялото злато на света бледнеят пред това, както прахта под**

нозете на пътника. А пътникът не се интересува от прахта, той е погълнат от това, което се разкрива зад хоризонта след всяка една негова крачка“.

Андрей засрамен наведе глава. Настъпи неловко мълчание. Но тук към групата се приближи Николай Андреевич и разговора премина към обсъждането на други въпроси, включително и медитациите изпълнени самостоятелно у дома.

— А аз отново усетих тези тръпки, — каза Костя. — Това нормално ли е?

— Разбира се. В какво се състои целият смисъл? Трябва да почувстваш тези тръпки, които се появяват при първите вдишвания в твоята глава. Да почувстваш как „бягат“ по ръцете ти, и най-главното как „изскачат“ от центъра на дланите ти към земята. Тоест, трябва да усетиш отчетливо вдишването и издишването. При това не трябва да има никакви странични мисли.

— Тъкмо това е най-трудното. Само да се съсредоточиш на върха на носа, и мислите почват да обстрелват една след друга. И най-интересното е, че дори не забелязвам как възникват.

— Абсолютно вярно. Това показва, че не се осъществява контрол на мислите в ежедневието. Тъкмо за това ни ръководят както си искат оплитайки ни в своите „логически“ вериги. А неконтролируемата мисъл води към негативното, тъй като бива управлявана от животинското начало в човека. Тъкмо за това съществуват различни духовни практики и медитации способни да ни научат на **контрол над мислите ни.**

Ние поговорихме още малко за възникналите по време на домашните практики въпроси и пристъпихме към изпълнение на поредната медитация.

— *Днес ще съединим двете части на медитацията в едно — каза Сенсей, — за да можете да разберете как трябва да действа тя и да се стремите да го постигнете в индивидуалните си тренировки. Хайде, застанете удобно...*

После под негово ръководство се отпуснахме и се насочихме към изпълнението на медитацията. Първо се концентрирахме във върха на носа си, както миналия път. След което Учителят каза:

— Без да разсейвате вниманието и зрението си от върха на носа, вдишваме през долната част на корема, корема и гърдите... Издишваме през раменете, ръцете и чакрите на дланите към земята. При издишане светлинката става все по-силна и по-силна. Вдишваме... издишваме... вдишваме... издишваме... Концентрирали сме се във върха на носа... Вдишваме...

И точно в този миг аз се обърках напълно. Тъкмо хубавичко се бях съсредоточила върху „ручея“, където явно се долавяше частичното му движение по ръцете, когато изведнъж изгубих контрол над върха на носа си. А щом се концентрирах върху „пламналия“ връх на носа, изчезна „ручеят“. И всичко ставаше в мига, когато ме спохождаха „излишни“ мисли. Като цяло изобщо не ми се отдаваше да съединя всичко заедно. При поредния опит прозвуча гласът на Сенсей, който оповести края на медитацията. Както разбрах после, същото се беше случило и с приятелите ми.

— Това е естествено — каза Сенсей. — Тук не бива да мислите, а просто да наблюдавате. Тогава всичко ще се получи.

Това ми се стори абсолютно непостижимо. Но ме окуражаваше фактът, че Николай Андреевич и по-големите момчета нямаха никакви проблеми с тази медитация. „Значи не всичко е безнадеждно — успокоих се аз. — Щом те могат, защо да не мога и аз? Просто трябва да се занимавам също толкова упорито. Това е.“ И с изненада открих, че дори мисля с думите на Сенсей. Докато размишлявах някой от момчетата зададе въпрос.

— Значи искате да кажете, че пътят към самопознанието започва от наблюдаването на нас самите, на собствените ни мисли?

— Разбира се. Самонаблюдението и контролирането на мислите се постига постепенно в процеса на ежедневните

тренировки. А за целта е необходима елементарна база знания. Това е естествен подход към всяка тренировка – физическа или духовна. Ето един простичък пример. Човек вдига гира от 20 килограма. Ако потренира, след месец спокойно ще вдига 25 килограма и така нататък. Същото е и на духовно ниво. Когато човек е подготвен, много по-лесно овладява по-сложни техники.

— Но на света има толкова много различни медитации и техни модификации. Как да разберем коя от тях води до върха? — отново блесна с ерудицията си Костя.

— Върхът все още е много далеч. Всички медитации, съществуващи в световната практика са само „азбуката“, която никой никога не е криел. А истинските знания, водещи до върха, започват от умението да създаваме „думи“ от тази азбука и да разбираме техния смисъл. Да не говорим за четенето на „книги“, което е, така да се каже, привилегия за избрани.

— Ама че работа! Всичко е толкова сложно – каза Андрей.

— Няма нищо сложно. Стига да имате желание.

— Ами ако човек има желание, но се съмнява? — попита Славик.

— Ако човек се съмнява, ако трябва да го удряш по главата с някое дърво, за да почувства, че това е дърво, значи е твърде ограничен от материята, логиката и егоизма на своите мисли, на разума си... Ако изобщо има такъв...

Всички се усмихнахме, а Сенсей продължи:

— Когато човек искрено се стреми към самопознание, с чиста вяра в душата, той непременно ще успее. Това е природен закон... Особено ако е духовно развита личност.

Андрей рече замислено:

— Добре де, това за „азбуката“ е ясно, но съставянето на „думи“ – не много. И то ли е медитация?

— Бих казал, че е нещо повече — духовна практика, древна първична техника, която ни позволява да си служим не само със съзнанието, но и, което е особено важно, с подсъзнанието. Там текат определени медитации, които ни

извеждат на съответното духовно ниво... Всичко е лесно. Важното е човек първо да успее да победи в себе си своя Страж, материалното си мислене с постоянните му желания да си напълни търбуха, да се издокара с някоя парцалка и така, ако успее, да завладее целия свят...

Същата вечна истина и същият вечен препъникамък. Успее ли индивидът да го преодолее, тогава ще стане Човек.

— Много ми е интересно, всичко това, което постига в работата при усъвършенстването на своето тяло, към какво се отнася? — попита Юра

— Това е един от пътищата за научаване на „азбуката“.

— Наскоро с Юра гледахме научнопопулярен филм за бойните изкуства и достиженията на човека в усъвършенстването на своето тяло, — включи се в разговора Руслан. — Представяте ли си какво направи един мъж, той сложи едно копие с острие опряно в гърлото си, а обратният край подпря на един камион и започна да го тика, без помощта на ръцете си и без никаква вреда за своето тяло. Друг лежеше по гръб затиснат с тежки предмети. Трети с един удар на дланта си трошеше тухли. И най-интересното беше накрая. Взеха обикновена телешка кост и я поляха с някаква концентрирана киселина. Коста естествено се разяде. После със същата тази киселина поляха човек. Тя моментално разяде дрехите му, но без да причини вреди на тялото му.

— Ама че работа! — възкликна Андрей.

— Напълно нормални явления, — спокойно произнесе Сенсей. — **Човешките възможности са ограничени само от неговата фантазия.**

— Това също ли е цигун?

— Ще го кажа така, освен цигун съществуват множество подобни техники, приличащи много една на друга. Но източника на знанията, в това число и на цигун, е един и същи. Тоест това е работата с енергията „Ци“ — градивната енергия на въздуха.

— Някъде четох, че „Ци“ — това е жизнената енергия, а вие я наричате градивна. Защо? — попита Костя.

— Защото енергиите на чакрите, каналите и дори енер-

гийните центрове в различните учения имат различни наименования. Например, под енергията „Чи“ в йога се подразбира благодатната, възстановяваща енергия. Но в науката на „Лотоса“ изначално под „Чи“ се разбира мощната разрушителна енергия. Същото е и с „Ци“.

Учителят помълча малко и добави:

— Хората само предполагат, но не разполагат с точна информация относно истинната природа на дадените знания. Тъкмо за това бъркат названията. Както казват, по-добре да стоиш на главата си, от колкото да висиш във въздуха.

— Да, това си е вярно, — съгласи се Володя. — Ако перифразирам моя любим плакат, който вече десет години стои пред нас: „Няма такова препятствие, което да не можем да си създадем!“

Всички се засмяхме.

— Кажете, а какво представлява цигун според Изкуството на Лотоса? — отново премина към сериозните теми Андрей.

— Да речем, за по голяма яснота, цигун — това е нещо като детска градина. А Изкуството на Лотоса това вече е академия. И един от първите етапи в постигането на висшето се явява пълният контрол над мислите. Успееш ли да поставиш под контрол мислите, ще можеш да контролираш всичко.

— С това може ли, такова... — възбудено заговори Славик.

— Не, не може, защото мислите ти ще са под контрол. Тоест ти няма да можеш да постъпиш негативно или неправилно. Тъкмо в това е и целият смисъл. И ако изучаваме и практикуваме цигун, то в Изкуството на Лотоса ние не практикуваме, ние си спомняме това, което е заложено в нашата душа.

— Онези феномени, които видяхме във филма, можем ли реално да се научим на тях? — попита, мислейки за нещо свое Руслан.

— Разбира се. Всичко това се постига елементарно, ако умееш правилно да си служиш с тази енергия.

— И какво трябва да се направи за това?

— Нужни са елементарни навици, концентрация при дишането, вникване в същността на явлението...

— И все пак не мога да проумея, — замислено произнесе Юра, — как онзи мъж успяваше да троши така тухлите само с дланта си?

— А ти какво искаше с друга част на своето тяло ли да ги чупи? — подразни го Женя.

— Може и с друга, — усмихна се Сенсей, — ако поискаш силно. Цялата работа е там, че при определена концентрация и дихателни упражнения може да натрупаш енергията Ци в коя да е част от тялото, а в дадения случай в китката.

А в момента на удара се отваря чакрата на дланта и се отприщва цялата тази мощ, която чупи предмета. Отново подчертавам, че е много важен самия процес на концентрация на мислите.

— Това отразява ли се по някакъв начин на протичащите мозъчни процеси? — попита Николай Андреевич.

— Безусловно. При това в мозъка произтичат много интензивни процеси. А от гледна точка на медицината, то в момента на подготовка на удара при пълна концентрация на мислите, в мозъка може да се фиксира бета ритъм. Няколко секунди преди удара човек спира изобщо да мисли, за това, което прави. В този момент неговата мозъчна активност от бета ритъм преминава към алфа ритъм, което е много близко до състоянието на шок. Тъкмо в това състояние се нанася удара. Това е много близко до... да го наречем нещо, като спиране на времето. И тук няма нищо сложно. Просто малко по различна физика. Това е всичко.

— Ние във взвода също имаме един „кадър“, който чупи тухли. — включи се в разговора Володя. — Много други се опитваха да направят същото, но по-далече от чупенето на дъски работата не мръдна.

— Естествено, — промълви Учителя. — Грешката на мнозина е в това, че се опитват прекалено много да мислят и да анализират ситуацията. Тъкмо за това при тях не се получава.

— А вие можете ли да чупите тухли? — попита Андрей, не успявайки да устои на изкушението да види всичко това със собствените си очи.

— Какво има да му се мисли, взимаш бойния чук и напред! — пошегува се Сенсей.

— Не, имах предвид с длан, — уточни момъкът.

— За какво да си цапам ръцете, по добре да го направя с парченце хартия.

— Парченце хартия?

— Ами да. За тухли не гарантирам, но нещо дървено без проблем. Някой има ли лист хартия?

Ние започнахме трескаво да тършуваме по джобовете си. Володя откъсна от своя тефтер една ивица широка около пет сантиметра. През това време Юра намери недалеч сух клон, приблизително с диаметър 3-4 сантиметра.

— Иска ли някой да опита? — предложи Учителят.

Всички подред започнахме с ярост да махаме с листа по пръчката, докато не го скъсахме. И нищо особено не се случи. Наложи се Володя да откъсне още едно листче. Сенсей подаде листчето на нас с Татяна.

— Не, не , не, — размахахме ръце. — Ако такива бойци не успяха, какво остава за нашите мускули.

— Мускулите нямат нищо общо с това. Може да го направи кой да е от вас, ако не се съмнява в своите способности.

След тези думи Учителят притисна листчето с палеца и показалеца и изпъна своята ръка. Съсредоточи се и започна да изпълнява поредица от дихателни упражнения. След това хартийката започна леко да се колебае, а после амплитудата на колебанията на веещата се хартийка започна да затихва до момента, в който изобщо престана да се движи изправяйки се все едно е кол. Не мина и минута, когато Сенсей вдигна своята ръка и с плавно движение отсече клона. При това разреза беше такъв все едно е направен от остър метален предмет.

— Майчице, невероятно! — възкликна нашата удивена компания.

Ние гледахме ту към клона, ту към хартийката, ту към Сенсей с един безмълвен въпрос: „Как успя да направи това?“ Николай Андреевич със съмнение изказа своята хипотеза:

— Това е фокус?! Вие навярно в последния момент отскокхте клона с пръст.

— Да? — на свой ред се удиви Сенсей. — А такъв фокус някога виждали ли сте?

И той метна хартийката, която със звън на метално острие се заби в близкото дърво. След няколко секунди, когато нашите увиснали долни челюсти се завърнаха на предишните си позиции, ние се стрелнахме към дървото, все едно там беше решението на вечният Шекспиров въпрос: „Да бъда, или да не бъда?“ Николай Андреевич лично извади „хартиеното острие“ и даже я опита на вкус. Предмета тръгна по кръг задоволявайки любопитството на всеки един от нас. И действително, неотдавнашната хартийка по всички параметри се явяваше обикновена стоманена пластина. Ние стояхме в пълно недоумение, не вярвайки на своите собствени очи. Неочаквано пластината вече в ръцете на Славик бавно започна да губи своите характеристики превръщайки се отново в обикновено късче хартия. Забелязвайки това, Славик подхвърли във въздуха листчето и със свински врясък рязко отскочи в страни, предизвиквайки не само у нас, но и у по-старите ученици съответната реакция. Първи се опомни Володя. Той внимателно вдигна бившата страничка от своя тефтер и каза:

— Какво се шашкате? Хартийка като хартийка.

Ние погледнахме Учителя.

— Всичко е наред. Просто силата се изчерпи.

Когато бурните ни емоции утихнаха Сенсей поясни:

— Вие видяхте още едно от свойствата на енергията „Ци“ — способността за акумулиране на метални йони. Та нали Ци е градивна енергия, така да се каже придружаваща. Аз концентрирах мислено железни йони върху листчето. А енергията Ци въплъти моята мисъл, изпращайки чрез дъха ми йоните намиращи се във въздуха към хартийката.

И листчето за кратко време се превърна в желязна пластина. Ци — това е свободна енергия, тъкмо за това след няколко минути тя се разтвори в пространството, връщайки на предмета първоначалния му вид.

— Жестоко! — с възхищение произнесе Руслан. — А може ли да си „нацъкаме“ така килограм-два злато?

Цялата група се засмя.

— Теоретично може, — усмихна се Сенсей. — Но практически е равносилно на това, както казваше в анимационния филм Мечо Пух: „Ако има мед, следователно вече го няма“. Спомни си физиката: за да задържиш металните йони са нужни здрави молекулярни връзки. А тези йони са съединени благодарение на енергията Ци смесена с психическа енергия. Тоест Ци се явява свързващото звено между металните йони, а психическата енергия създава обема на предмета за кратко време. Но плътността, като такава просто няма как да се получи.

— Иха! — зашумоля тълпата.

— Тъкмо това е практическото приложение! — прозря Костик. — А аз си мисля, за какво е нужно всичко това? Та това си е направо супер!

— Такива неща можем да натворим, — с усмивка каза Руслан.

Очичките на всички ни заблестяха, и хората дружно се заеха да обсъждат как най-добре да използват тези знания. Сенсей мълчаливо наблюдаваше нашето въодушевление. И колкото повече се шегувахме със ситуацията, толкова посериозно и мрачно ставаше неговото лице. И в края на краищата, той каза:

— Приятели, гледам, че във вас има прекалено много от животинското начало.

— Ние просто се шегувахме, — оправдавайки се за всички, произнесе Руслан.

— Във всяка шега има доза шега.

— Точно така, — потвърди Володя, съзерцавайки мълчешком нашето вълнение. — Като нищо може да се повтори историята с нинджите.

Ние не разбрахме дали се шегува или говори сериозно.

— В какъв смисъл? — попита Андрей.

— В пряк, — отговори Володя.

Всички погледнахме с въпросителни погледи към Сенсей.

— Да има такава история, — каза той. — Някога, много отдавна цял клан нинджи бил унищожен, защото използвали духовните знания за користни цели.

— Никога не сме чували тази история, — промълви Руслан, — разкажете ни я.

— Да, разкажете ни, — помолихме и ние.

— Няма какво толкова да се разказва... Докато нинджите тренирали своето тяло и шлифовали своето майсторство, те процъфтявали. Никой не е имал взимане-даване с тях. Това са били просто наемни убийци. Но когато нинджите започнали да усвояват духовните практики и успели да се научат на някои неща, те започнали да използват тези знания с цел своето материално благосъстояние. Това бил техният звезден час, може да се каже изгрев и залез едновременно. Те мигновено си спечелили славата на непобедими наемни супер убийци. Благодарение на духовните практики нинджите развили в себе си необикновени способности. Те можели да превърнат всичко в оръжие: всяко парченце хартия, тъкан или кой да е подръчен предмет. Научили се да се маскират отлично, да скачат на огромна височина и от огромна височина, без каквато и да била вреда за своето здраве и т.н.

— Невероятно! — изстреля Славик.

— Не е нужно да им се възхищавате, — простичко каза Учителя, гледайки на реакцията на Славик, — още повече да ги взимате за идоли. Това просто е била банда подли наемни убийци, които убивали в гръб, тайно и от засада. Това са мерзки подлеци, по друг начин няма как да бъдат наречени. Те били ръководени от тяхното животинско начало... Не са имали *чест*. **А честта е — един от признаците за обща духовна култура в човека, не само у воина**, когато живее с високоморални ценности. Човек без чест — е никой и нищо.

— И какво се е случило с нинджите? — попита Юра.

— Какво, както обикновено в такива случаи. Когато започнали да използват практиките за свое материално благо, те били унищожени.

В този момент Сенсей бе залят с река от въпроси, но най-настоятелен се оказа Руслан.

— А как са успели да се сдобият с тези духовни знания, щом са ги използвали само за свои цели?

— Не са ги получавали. Нинджите ги откраднали, или по-скоро научили медитативните техники по пътя на измамата. И вече сами развили тези зрънца на знанието. Но те използвали всичко това само за злини. Затова и били наказани.

— А кой ги е наказал? Та нали сам казахте, че те достигнали такива висоти, че станали неуязвими за хората, — попита Андрей.

Сенсей се усмихна и произнесе своята любима поговорка:

— Разбираш ли, за всеки Виджай си има Раджа... Или ако на пример, съществува военно дело, то има някой, който го ръководи. Същото е и с духовните практики. Щом съществуват духовните практики, това означава, че има някой, който контролира използването на тези практики... Тъкмо за това тези знания са наречени духовни, защото са предназначени за духовното обогатяване на индивида, а не за материалното, още повече чрез убийство на себеподобните.

— Някъде четох, че и до сега съществуват школи обучаващи нинджи, — между другото вметна Костя.

— Виждаш ли, съвременните школи по нинджитсу — са само жалка пародия на това, което е съществувало в древността. Да, останали са похватите, останали са инструментите на нинджите, но цялото това обучение се ограничава до грубото физическо ниво. А за по-нататъшно развитие вратата е затворена. **Защото законът гласи: Духовното за духовния...** И ако вие се стремите да изучавате Изкуството за материална изгода или за удовлетворение на манията си за величие, деца, — Сенсей поклати глава с угрижен поглед

гледайки към нас, — това няма да свърши на добре...

— Защо? — попита Славик.

— На първо място, вие никога по този начин на нищо няма да се научите. И на второ място, ако случайно нещо в началото ви потръгне, то после като следствие ще получите минимум шизофрения.

— Да, жестока перспектива, — с усмивка проговори Руслан.

— Е, тебе това вече не те заплашва, — подсмихна се с поглед към него Женя.

— Но ние никого не се готвим да убиваме — заоправдава се Андрей.

— Физически може би не. Но във вашите мисли има много от звяра. А това е първата крачка към агресия и насилие.

— И сега какво да правим?

— Да контролирате вашите мисли, при това ежесекундно...

И запазвайки мълчание Сенсей добави, гледайки към Андрей:

— Ти някога замислял ли си се над това, кой си всъщност? Изобщо кой се явяваш в своята същност? Замислял ли си се за това как всъщност възприемаш обкръжаващия те свят? Не от гледна точка на физиологията, а от гледна точка на самия живот... Кой си ти? Как виждаш, как чуваш, защо чувстваш, кой в теб разбира и кой именно възприема? Погледни навътре в себе си.

И обръщайки се към групата Сенсей продължи:

— А вие въобще замисляли ли сте се някога за безкрайността на вашето съзнание? За това какво представлява мисълта. Как се ражда тя, къде отива? Замисляли ли сте се над своите мисли?

— Ами да, — продума Андрей, — аз постоянно мисля, постоянно размишлявам върху нещо.

— Така ти се струва, че именно ти мислиш, че именно ти размишляваш. А ти убеден ли си, че това именно са твои мисли?

— Е чии да са? Тялото си е мое, значи и мислите са мои.

— Поизучавай ги, тези твои мисли, поне един ден. От къде се вземат и къде изчезват? Разрови се в тези твои мисли, и какво, освен простотии ще видиш? Нищо. Едно насилие, една гадост, грижа да си натъпчеш търбуха, да наденеш модни парцалки, да откраднеш, спечелиш, купиш, да възвеличаеш манията си за величие. И това е всичко! Ако се вгледаш сам ще се убедиш, че мислите, породени на равнище тяло, завършват само с едно – материално обезпечение около теб. Но въпросът е такъв ли си ти вътрешно? Погледни в своята душа... и ще откриеш прекрасното и вечното, което е твоето истинско „аз“. Та тази цялата тази външна суета наоколо — това са секунди... Осъзнаваш ли го?

Ние стояхме мълчешком. Неочаквано тази картина ми се стори до болка позната. Това някога вече съм го преживявала, всичкото с подробностите: и този същия разговор, и тази поляна, и тези ярки звезди, и най-важното, този познат до дълбините на душата мек глас, това добро лице... Със сигурност знаех, че това вече се е случило. Но кога, къде? Както и да се стараех, както и да си напрягах паметта, но нищо не успях да си спомня. Поразтърсих леко своята глава, за да мога поне мъничко да изляза от безизходното ситуация на своето съзнание пред изплувалия факт. А Сенсей продължи:

— Ето всички вие сте живели по 16, 22, 30 години, е добре де, ти си под 40. Но нима всеки от вас помни как е изживял тези години? Не, всичко на всичко са останали жалки откъси, при това свързани с емоционалните ви изблици.

— Да, — замислено отвърна Николай Андреевич, — животът така излетя, че дори не успях да забележа. В учене, на работа, какви ли не абсурдни семейни безкрайни грижи...

А за себе си, за душата да помисля действително не остава никакво време, винаги изникват някакви спешни дела.

— Точно така — потвърди Сенсей. — Мислите за бъдещото, за миналото. **Но всъщност живеете в мига, наречен сега. А какво е това сега — това е безценна секунда от вашия живот, това е дар Божий, който е нужно**

да използвате рационално. Защото утрешният ден – това е стъпка в неизвестността. И не е изключено да се окаже вашата последна крачка в този живот, крачка към бездната, към безкрая. А какво ви очаква там?

Всеки от вас счита, че му е дадено безкрайно време на земята и затова вие не се замисляте за смъртта. Но така ли е всъщност? Всеки от вас може да умре във всяка една секунда поради каква да е причина, привидно независеща от вас, като биологическо същество, от една страна. Но от друга, вие не сте просто биологическо същество, **та вие сте Човек, надарен с частичката вечност. Осъзнавайки това, вие ще разберете, че цялата ваша Съдба е във ваши ръце и че много в нея зависи от вас самите. И не само тук, но и там. Замислете се: кой сте вие, съвършен биоробот или Човек, животно или духовно същество? Кой?**

– Ами навярно човек – каза Руслан.

– Да, именно, „навярно“. А какво е това нещо човек всъщност, ти замислял ли си се? Позадълбай в същността на този въпрос. Кой в теб чувства, как се движиш в пространството, кой придвижва твоите крайници? Как възникват в теб емоциите, защо възникват те? И не приписвай вината на някой друг, който те е засегнал, обидил или пък обратно, ти си му завидял, злорадствал или сплетничил. Нима в теб говори духовното начало?

Потърси в себе си кристалния източник на своята Душа, и ще разбереш, че цялата тази материална действителност – коли, апартаменти, вили, положение в обществото – всичките тези материални блага, за достигането, на които изразходваш целия си съзнателен живот ще се окажат прах. Прах, който попадайки в източника моментално се превръща в нищо. А животът отминава. Животът, който можеш да използваш за своето трансформиране в безкрайния океан на Мъдростта.

Какъв е всъщност смисълът на живота! Някога замислял ли си се? Висшият смисъл в живота на

всеки индивид – е в опознаването на своята Душа. Всичко останало е временно, отминаващо, накратко прах и илюзия. Единственият път към познаване на Душата е чрез вътрешната Любов, чрез нравствено очистване на своите помисли и чрез абсолютната твърда увереност, че си способен да достигнеш тази цел, тоест чрез вътрешна вяра... Докато в теб искри животът, никога не е късно да се опознаеш, да откриеш в себе си своето начало, своя свят, живителният извор на Душата. Въведи ред в себе си и ще разбереш кой си всъщност.

15

След всичко видяно и чуто на тази медитация имаше много над какво да се замислим, особено аз, намираща се на косъм от смъртта. „Боже Господи, та това са отговорите на моите въпроси, които така дълго търсех. **Нима тази гениална формула за постигане на безсмъртие е толкова проста: Контрол над мислите, Вярата и Любовта.** Нима с помощта на това аз ще достигна спасителния бряг, крайчеца на вечността, от където вече съзерцават безсмъртните, тези, които са познали себе си, своята божествена същност?! Нима моето „Аз“ е способно да се „изтръгне“ от костеливите ръце на Смъртта? Дори и да не успея да „отвоювам“ своето тяло, аз все едно ще мога да стана свободна, подготвена за срещата с Неизвестното“. Тези мисли предизвикаха небивало вдъхновение в мен, някакъв вътрешен прилив на сили. И реших да не отлагам за утре, а да започна да работя сега, моментално. Защото кой знае какво ще ми поднесе наближаващия ден.

Първото нещо, което се опитах да направя е да въведа ред в моите мисли. Но аз бях толкова въодушевена, че не успях да се спра на нещо конкретно, тъй като всички материални помисли, при този напън моментално се изпариха. Тогава започнах да изследвам своите усещания. И едва сега забелязах до колко бях погълната от това вътрешно състояние, че дори започнах да гледам с други очи на заобикаля-

щия ме свят. Това беше някакво ново възприятие от позиция, която доскоро ми бе непозната. Всички стари и до болка познати проблеми вече възприемах от съвсем нов ъгъл.

Новият мироглед разграничаваше всичко, което ме заобикаляше, все едно бе пашкул отделящ моето съзнание от сивото ежедневие и всичките дребни ангажименти. Имах усещането, че съществувам от само себе си, а светът беше нещо отделно. Освен това, за първи път видях работата на своето тяло отстрани. То изпълняваше някакви ежедневни занимания, все едно е на автопилот: машинално се прибра у дома, машинално си взе душ, машинално се нахрани, машинално отиде в своето ъгълче, тоест стая. А истинското ми „аз“ в това време го наблюдаваше и мислеше за своето спасение. Бях поразена от това откритие. Оказва се, че в мен съществуват истинско „аз“ и някакъв телесен „автопилот“.

Но всичко не свърши до тук. Превъртайки още веднъж разговора със Сенсей, аз си спомних неговите думи: „замисляли ли сте се как се придвижвате в пространството, кой управлява вашите крайници?“ Разглеждайки себе си вече от нова гледна точка, размишлявах: „наистина, кой в мен движи крайниците: „аз“ или „автопилотът“?“

Моята особа внимателно разгледа своята длан и реши да направи малък експеримент. Помислих си: „Трябва да свия и разтворя своите пръсти“. Моята ръка послушно изпълни зададената задача. „А сега няма да движа своите пръсти“. Но изведнъж в мен се зароди някаква налудничава мисъл: „И все пак ще ги свия“. Моите пръсти подчинявайки се на тази заповед отново се свиха и отпуснаха. „Опа! – удивих се аз. – Кой беше този в мен, който помисли това? Кой е този, който се разпорежда с моите мисли?!“ Събирайки цялата си воля и мисли, аз още един път, но вече по-настоятелно и целенасочено си помислих: „Няма да си движа пръстите, така искам и така ще бъде“. Странно, но ръката ми даже и не трепна, а този малък пакостник и неговите налудничави мисли все едно изобщо не съществуваха. „Ама че работа“ – още повече се удивих аз. – Значи, когато бях отпуснала своите мисли, този някой подмолно започна да

управлява моето съзнание и тяло по своя преценка. А когато строго контролирам мислите си, той изчезва безследно. Ама че работа!“. Аз се радвах така, все едно бях открила отдавна прикриващ се шпионин в своя най-секретен отдел. „Да, този „умник“ е къде-къде по-опасен от тъпия „автопилот“. Трябва да бъда по-бдителна!“

Лесно е да се каже, но е трудно да се направи. Когато започнах да изпълнявам медитациите, разбрах, че този „шпионин“ неоднократно е посещавал моите мисли в моментите, когато отслабвах своето внимание и особено при съсредоточаване над дадената медитация, отвличайки ме с най-разнообразни теми. Той правеше всичко това така умело и толкова логично, че самата аз не разбирах кога напускам състоянието на концентрация. При вглъбяване и пределна концентрация върху медитацията ‚шпионинът‘ изчезваше, а при най-малко отпускане на контрола от моя страна се появяваше отново. „Ама че гад! Нагъл досадник“, — помислих си аз, опитвайки, за кой ли път да се концентрирам върху медитацията. Когато завърших медитацията разбрах, че борбата с този враг номер едно няма да е никак лесна. „Ще се наложи да попитам Сенсей как да се справя с него, — помислих си аз. — Иначе ще провали всичко“.

На следващата сутрин, когато моя емоционален изблик след вчерашните занимания утихна, отново започнах да се наблюдавам от страни. Тялото се откъсна с голям зор от топлия креват и започна да изпълнява машинално ежедневния набор от действия, подготвяйки се за училище. Моят разум все още дремеше и нямах желание да мисля за нещо свое. Докато вървях към училище по обичайния маршрут през градската градина, се наслаждавах на заобикалящата ме тишина, утринната свежест и шумоленето на листата. Това състояние много ми хареса, състояние на умиротворение. Разумът все още спеше, тялото вървеше в зададената посока, а вътре в мен бе така приятно и уютно. Чувствах, че това беше моето истинско „аз“.

Но обстоятелствата в училище рязко се промениха. Моята особа се вля в кръговрата на събитията, информацията

и емоциите. В резултат на което окончателно се оплетох в природата на своите мисли, тъй като течаха като буйна река и бе много трудно да се отдели, коя е моя и коя е чужда. В такъв луд ритъм мина целия ден.

16

Вечерта, срещайки се с приятелите си на спирката, реших да споделя своите нови „постижения“, и на края с интерес попитах:

— А при вас как се получава? Разсъждавахте ли над въпросите от предишното занятие?

— Какво има да се мисли, — надменно произнесе Костя. — Аз — това съм си аз, цяло, единно и неделимо... Да не съм някакъв маниак, че да се деля на половинки.

— Ама разбира се, ти не си маниак, ти си нашият гений... от шестата палата. Наполеон много ли ти досажда? — с усмивка го подразни Андрей.

— Я се разкарай... За твое сведение, аз нямам такава гигантска мания за величие.

Той помълча малко и добави:

— Великите хора не страдат от това.

— Разбира се, — засмя се Андрей, — друг отговор и не очаквах.

— Стига вече, че току-виж отново сте запели старата песен на нов глас. Отговорете ми по същество, — с нетърпение изрекох аз.

— Какво има да се говори, — каза Андрей. — Сенсей вчера каза много умни неща. Даде ни за една година напред тема за размисъл. Вчера през цялото време си мислех дали правилно съм формулирал своите бъдещи цели или трябва

частично да ги коригирам според чутото вчера.

— Ама че изказвания взе да ръсиш, — каза Славик. — Да не си се прицелил в академията на науките случайно?

— Не, Сенсей ми е напълно достатъчен.

— Така си е, промълвих аз. — А как протичаха медитациите?

— Знаеш ли, много по-добре от вчера. Потока от мисли беше по-слаб. Концентрацията се подобри и усещанията станаха по отчетливи.

— А при теб Танче, нещата получиха ли се?

— Да си призная, изобщо не съм медитирала, дори и не съм мислила да медитирам. Вчера така се уморих, че едвам се дотътрих до леглото. А сутринта, докато отведа братчето си на детска градина, докато купя мляко, и дойде време за училище. Като се замисля, работа има за целия китайски народ!

— Правилно, — подкрепи я Костик. — Трябва не да се мисли, а да се действа. Тъкмо за това е дадена младостта, за да се действа, а старостта, за да се мисли.

— Да бе, — възкликна Андрей, — и на стари години ще скърцаш със своя вехт глас, разсъждавайки с нещастните остатъци от своя мозък: „Ако младостта знаеше, старостта щеше да може“.

Приятелите отново се засмяха, присмивайки се над Костя.

— А при теб как са нещата, — попитах аз Славик.

— Нормално.

— Това как да го разбираме?

— Нещата са такива, както и при вас.

— Всичко е ясно, — усмихна се Андрей, махайки безнадеждно с ръка.

17

Следващата тренировка както винаги започнахме с разгрявка. В залата влезе тълпа внушителни мъжаги, начело с Володя.

— Леле, колко народ! — възкликна с удивление Андрей.

Виктор се усмихна и каза на Стас:

— Това се казва „няколко човека“.

— Не разбрах?

— Володя вчера ми се обади за една работа и в края на разговора ме информира, че ще дойде на тренировка с няколко свои момчета.

— Ама че работа, та тук има сигурно половин рота! — с усмивка произнесе Стас.

— Тъкмо за това говорех.

Володя се приближи към Сенсей, който стоеше не далеч от нас и двамата се здрависаха. Старите ученици побързаха да се присъединят към тях.

— Сенсей, нали нямаш нищо против? — кимайки към своите момчета.

— Никакви проблеми, — както винаги отговори Сенсей.

— Гледа ли снощи телевизия?

— Кога? Времето и без това не стига до никъде.

— Представяш ли си, вчера показаха нашия Сан Санич!

— Нашият Сан Санич?! — удиви се Женя. — Колко лета ни вест ни кост.

— О! За това пък сега е станал такъв корав! Разказа, че живял в някакви пещери, изучавал изкуството на руския бой. И сега нарича себе си руския нинджа. И най-интересното е, че демонстрира твоите техники, Сенсей. Само с тази разлика, че това било древен старославянски стил, който той възродил.

— Ама че работа! — засмя се Стас. — Да, Володя, ако тогава не го беше отупал така здраво, сега щеше да е наред.

— Не, нямаше, — лукаво произнесе Женя.

— Защо?

— Е, как защо? Ако тогава Володя не бе го подредил така, то едва ли някога щеше да прозре.

Всички се засмяхме от душа.

— Не трябваше да постъпваш така с него, — произнесе Сенсей. — Все пак беше човек на възраст, а старостта е добре да се уважава.

— Сам си е виновен, защо се перчеше, че и на бой налетя. — започна да се оправдава Володя и с по-мек тон добави: — Та аз почти не го пипнах, просто, без да искам го закачих.

— Точно така, Сенсей, така си и беше, — потвърди Женя. — До колкото си спомням, Володя изправи своя юмрук, а онзи едва ли не пет минути сам се удряше с глава в него... За това пък каква полза имаше! Виждаш ли как бързо прозря пича, чак стана първият руски нинджа.

Всички се спукаха от смях.

— Нека да се забавлява, — добродушно махна с ръка Сенсей, — щом човекът е открил себе си нека действа.

— Вчера имахме дежурство, — продължи с разказа си Володя, — с момчетата се нагледахме как Санич размахваше крака и как търкаляше всички подред. Смяхме се от душа и си припомнихме младостта. Моите новобранци са къде-къде по-корави... Та решихме днес да те посетим и да попием от истинското изкуство. Да попълним своите знания, така да се каже.

— Благородно дело, — съгласи се Сенсей.

Разговора потече в спомени за отдавна минали тренировки и цяла камара комични куриози. В края на разговора се

включиха Володините момчета и темата от бойни изкуства премина във философски спор за отношенията между хората.

— Аз постъпих така с тях принципно, — разгорещено отстояваше своята позиция един от Володините момчета.

— Принципът — това е тъпа съпротива на действителността, граничеща с идиотизъм. Принципът...

Сенсей не успял да доизкаже своето изречение, и момчетата почти едновременно продължиха неговата мисъл::

— ...е добър само в точните науки като синоним на аксиомата.

Тъй - тъй, — потвърди Учителя.

Володя малко се смути:

— Опитах се да им обясня това до колкото можах.

— Значи не си се старал достатъчно. Това, което не достига чрез разума...

— ...ще ти бъде набито през тялото!

— Напразно се смеете, щом знаете всичко толкова добре...

Смисълът на последните думи на Сенсей достигна до мен, когато започна тренировката. Сенсей предупреди, че днес ще се тренира на пълни обороти и който не може да издържи на темпото, може да се оттегли в левия ъгъл на залата и да се занимава с усъвършенстване на ударите, но без да пречи на другите. Наежихме се като врабци и с гордост започнахме да си шепнем:

— Ние? Да не издържим? — тихо произнесе Андрей.

— Не думай, — поде Костя. — Ей сега ще покажем на какво сме способни!

— И няма да е за първи път, — небрежно подхвърлих аз, спомняйки си разгрявката на старшия семпай.

Но нашият хъс осезаемо спадна след първите минути на разгрявката. Такива натоварвания до сега не бях виждала. Това беше истинска тренировка по оцеляване. Тълпата се носеше по залата в бясно темпо преодолявайки постоянно сменящите се препятствия. Не минаха и четиридесет минути и мнозина от нас започнаха едва ли не да преминават препятствията на четири крака, в това число и аз самата. Пъшкащата до мен Татяна произнесе:

— Абсолютен кошмар! Това е досущ като в комичната сценка: „Уважаеми дами и господа! Другари и другарки! Чукчи и чукчита...“ Последното със сигурност се отнася за нас. Сега се чувствам коренен жител на тази област.

В левият ъгъл на залата се появиха първите „жертви“. Но нашата компания упорито продължаваше по-нататък. А по-нататък стана направо непоносимо. След това маратонско бягане със серия от различни упражнения ние започнахме да правим лицеви опори, не помня колко на брой, но помня, че отдавна минаха сто. Моите ръце се тресяха, а тялото се гънеше като на гъсеница, опитвайки да се повдигне за сметка на задните си части. Струваше ми се, че само там бяха останали някакви сили. Все по-често започнах да поглеждам към левия ъгъл, който привличаше все повече и повече желаещи. В същото време Татяна предателски напусна нашата група и примамливо ни махаше от там. В същото време старшия семпай отброяваше лицевите опори. За да повиши настроението на всички той шеговито редеше като тамада*:

— Сенсей има овчарка, която пуска всички в къщи, но не пуска никого навън. Затова нека да направим десет лицеви опори за това съобразително кученце, което си заслужава всеки комат.

Докато всички в синхрон, с отброяванията, изпускаха „парата“, Сенсей обикаляше този голям кръг от потящи се хора и преценяваше на кого да добави малко товар с длан върху рамото. А дланта му, както казва Андрей, като натисне, все едно камион минава отгоре ти. Когато на втората обиколка се спря пред мен, гърчеща се все едно в конвулсии, аз си помислих: „Това вече е краят! Ако сега положи и своята ръчичка направо ще се размажа, като буболечка върху стъкло“. За моя изненада обаче, Учителят ме хвана за кимоното, все едно котка малкото си и започна да ми помага при повдиганията от земята, извиквайки смеха на всички момчета, а Виктор продължаваше:

*водещ на пиршество или друго масово мероприятие. В по-тесен смисъл - водещ на сватбено тържество.

— Сенсей има още и котарак, който се казва Самурай, който е станал толкова самоуверен, че дори се бие с кучетата. Така, че нека направим десет лицеви опори за това, неговите желания винаги да отговарят на неговите възможности.

От жестокото натоварване направо ме боляха кокалите, а Виктор продължаваше да разказва своите весели каламбури. Вече проклинах и онази Самураева бълха, която скачала високо, и тази мишчица, която живее в килера и бяга бързо, и онези „сиамски бойни“ рибки с мълниеносна реакция, и въобще всяка жива твар, която обитаваше дома на Сенсей. И най-накрая за последен път десет лицеви опори за мъжките достойнства на папагала Кешка, който така усърдно се постарал да създаде цели пет папагалчета, след което паднахме изнемощели на пода. Но не мина и минута, когато отново ни наредиха като стълбове, и тълпата започна, подред на номерата да прескача през телата на своите изстрадали събратя, пътьом по невнимание стъпвайки на крайниците им. В залата бе пълно с изблещени очи и от време на време се чуваше звука „Ох!“ Моята особа не успя да издържи и се присъедини към групичката на „слаботелесните“ от левия фланг.

— Отдавна трябваше да дойдеш, — каза Татяна.

Но нашата почивка не трая дълго. Когато завърши разгрявката, започна усилената работа над базовите техники и усъвършенстването на ударите. Забелязах, че Сенсей отделяше повече време на Володините бойци, обяснявайки и показвайки им някаква нова серия от движения. Те така мощно се мятаха един друг при отработването на ударите, че просто бях поразена от тяхната издържливост и неизчерпаема сила. Все едно изобщо не бяха минали през тази брутална разгрявка с всички произтичащи последици.

След два часа и половина усилена тренировка у нас останаха сили само за това, да помислим как да преживеем допълнителните занятия. Разбира се, никой не ни заставяше, не искаш — тръгваш си. Но любопитството беше по-силно от физическото изтощение. Щом Володя е довел своите другари, значи най-интересното тепърва предстои. И не сгрешихме.

18

Когато основната тълпа се разотиде, Сенсей започна да показва някакви специални техники за използване силата на противника. Разпределяйки се по двойки момчетата започнаха да ги отработват. Ние с Татяна също се опитахме, но нашите немощни тела увиснаха едно върху друго, все едно бяхме двама прегърнати боксьора в последния рунд. Забелязвайки тази пародия на спаринг Сенсей ни раздели и постави с други партньори. Веднага се мобилизирах и събрах остатъците от своите сили. На това му се вика „да се не надяваш“.

Работейки над поредния удар, Руслан, който изглеждаше, като мравка в сравнение с Женя се оплака на Сенсей:

— Нима е възможно да противостоя на тази върлина. Та той е непробиваем, все едно е брониран. И да речем, че при нападение от негова страна успея някак да му противостоя използвайки неговата сила, както споменахте. Но ако се наложи да проведа атака, как да вървя срещу този носорог. Та той е цяла планина от мускули!

— Планината от мускули — това е фасулска работа. В бойните изкуства силата не е най-главното. На изток има следната пословица: „Ръцете и краката не са нищо повече от продължение на тялото, а тялото — продължение на разума“. Тоест, най-главното — това са знанията и навиците. Тогава и най-слабата жена с едно докосване на своя пръст може да

неутрализира и най-силния атлет в света, дори да го убие.

— Е, теоретически е възможно, — усмихна се Женя. — Особено ако е хубавица, тогава и един поглед е достатъчен... А ако говорим сериозно, то според мен това практически е невъзможно.

— Възможно е, — отвърна Сенсей.

— Спортист?

— Спортист.

— С един пръст?

— С един пръст.

— Без сила?

— Без сила.

— Не вярв...

Женя не успя да се доизкаже, когато Сенсей с леко движение на средния пръст на лявата ръка докосна вратните му мускули намиращи се малко по-ниско от дясното му ухо. Неочаквано за всички Женя направи такава физиономия все едно беше сдъвкал половин дузина лимони с дясната страна на устата си. Десният му крак рязко се подкоси и той се сгромоляса на земята, дори без да успее да разбере причината. Дясната ръка въобще не го слушаше и приличаше на парцал. Женя погледна Сенсей с изплашени очи, опитвайки да се движи с лявата половина на тялото:

— Ама ше шабота, — едва успя да произнесе младежът, в опита си да каже нещо.

Ние стояхме, шокирани от тази сцена на мълниеносна трансформация на младия и здрав боец в безпомощно, търкалящо се по земята полупарализирано тяло.

— Шакфо ша фравя?

Сенсей се наведе над „живия труп“ и натисна някакви точки в областта на гърба и корема. Той направи това толкова бързо и ловко, че не успях дори да видя къде натисна. Женя започна постепенно да се нормализира, разтърквайки пострадалите крайници:

— Штрашна шабота!

— Е как е, Тома Неверни? — попита Сенсей.

— Шеншей! Ти поне прешупрешдавай. Ше едва не ми

ишгоря похрива, — едвам произнесе Женя на някакъв счупен шъшкащ език.

— Жалко, — с лека досада отвърна Сенсей. — тогава поне въшките в него щяха да изпукат. От профилактична гледна точка това понякога е много полезно.

— Сенсей, ще споделиш ли рецептата на тази отрова, — шеговито попита Стас, видимо успял първи да се свести от видяното.

— Рецептата е проста. Нужно е само да знаеш къде , кога и как.

— Логично, а по-подробно? — запита Володя.

— По-подробно? По човешкото тяло има купища точки БАТ.

— Шашво? — не разбра Женя.

— БАТ — биологично активни точки.

— Шашви ти тошки! Иштиншки балиштишни томахавки. — автоматично отговори младежът, — ш автопилот.

Всички в нашата група се засмяха от този негов комичен каламбур.

— Абсолютно вярно. Това за пореден път потвърждава факта, че кое да е знание може да бъде използвано като оръжие... Та така, този ефект на „балистичните томахавки с автопилот“ е предизвикан не от друго, а от точково въздействие върху биологично активните точки в човешкия организъм.

— И какви са тези точки? — попита с интерес някой от групата. — Как функционират?

— Е, това е определен участък от кожата, притежаващ обща инервация. Нервите чрез, които постъпва сигнала, разположени в дадената зона, предават този сигнал не само на гръбначния мозък, но и по центробежните пътища, както и екстраспоналните пътища нагоре към главния мозък. Там се случва своеобразно късо съединение и възникват безусловни рефлекси. Освен това, този процес рефлектира върху анализаторите в мозъчната кора пораждайки условно рефлексни връзки, тоест простичко казано, се формира определена команда към организма.

— И какво, ще има такъв ефект?

— Не само. Кой да е човек може да бъде обездвижен за определено време, или условно казано да му се „дръпне шалтера“, може дори да се програмира на приключване своето съществувание във физически план, при това в конкретно зададено време.

— И какво е нужно, само да бъде ударен силно в дадена точка?

— Не съвсем. Всички вътрешни процеси в човека протичат посредством изключително слаби енергии. Въздействието върху тези точки има много по-голям ефект, когато им въздействат слаби дразнители, а не силни.

В това време Женя се изправи и се опита да походи, през цялото време куцайки с десния крак и тръскайки дясната ръка:

— Майшице мила, шакви колики, вше едно шялата ми дяшна штрана иштръпна от лешане.

— Ама че ленив поспалан! — пошегува се Сенсей. — Дай му само да лежи и да лапа... Трябва да трениращ повече!

— Та нали и беш това ше потя ш вшички наравно.

— Имах предвид да трениращ повечко своя разум, за да не попадаш в такива комични ситуации.

— И къде така леко го закачи? — попита Володя.

— Това е така наречената точка Боткина-Ерба. Ако бях натиснал малко по-иначе, ефекта щеше да бъде съвършено друг. А ако със същата импулсна сила, бях въздействал върху сплита на вътрешно стенния нерв, разположен наблизо, то можех да предизвикам спазъм на щитовидната артерия, което на свой ред щеше да наруши работата на щитовидната жлеза. Това щеше да доведе до общо отслабване на имунната система или нейното пълно изключване. В този случай той щеше да умре от най-малката инфекция.

Женя замря на място, чувайки тези думи.

— Блаходаря ви мнохо, вие мнохо ме ушпохоихте с таши шлънчева першпектива.

— Споменахте: „Къде, кога и как“, — произнесе някой от Володините момчета. — Какво означава кога?

— Работата е там, че паралелно с познаването на точки-

те, тяхното местоположение и импулсната сила, която трябва да се приложи, трябва да се знае и времето в денонощието, когато тези точки са най-активни.

— Хъм! Викаш само това? — с усмивка произнесе Володя.

Женя и тук не пропусна да изръси своя коментар:

— Кашете моля ви ше, а към това не ше ли прилаха и жвездна карта на Вшелената?

Сенсей се усмихна:

— Зависи за кого. На глупака и това няма да му е достатъчно.

— И как да научим всички тези точки и техния принцип на работа? — попита Стас.

— Най-лесният начин за тяхното изучаване — това е разбира се да бъдат изучени и почувствани върху самите вас, особено импулса на натиск, това е много важно.

— Ясно, а ако се повредим, — полусериозно произнесе Виктор.

— Няма да повредите нищо. За тази цел съществуват точки антагонисти по човешкото тяло, които неутрализират дадената възбуда или спазъм. Всичко в природата се намира в пълно равновесие.

— Май, по-добре е да пробваме върху другите, — с усмивка произнесе Костя.

— Няма да се получи. — каза Сенсей. — Колкото и да пробвате върху другите, никога няма да постигнете нужния ефект, докато не почувствате върху самите себе си силата на даденото въздействие.

— А може ли да опитаме направо сега, така да се каже в бойна обстановка? — попита някои от бойците на Володя.

— Може.

— А ние? — попитаха от същата групичка.

— Да, разбира се.

Към Сенсей се приближиха трима доброволци от момчетата на Володя и Руслан. Стас, който също се присъедини към тях, предложи и Володя да се включи, на което той отговори:

— Какво, да не съм ви подвижна макивара.

— Тъй, тъй, — изрече Женя, сядайки до Володя на спортната скамейка и се обърна към Стас: — Давай-давай, Ежика — „жвън“, хлавата — „дрън“. Шам ще ши ши виновен.

— Това ли са всички желаещи? — попита Сенсей, гледайки към момчетата на Володя.

И в този момент моята особа набра смелост и излезе напред, предизвиквайки усмивките на всички момчета.

— А ти къде така? — удивен произнесе Сенсей.

„Наистина, за какво излязох?“ — в мен се появи страхливата мисъл, но да се връщам вече беше късно:

— Може ли и аз да опитам?

— Не те ли е страх?

— Само от гъдел. — изръсих аз любимата шега на татко.

— Е, добре, щом искаш да се влееш в редиците на камикадзетата, заповядай.

И вече обръщайки се към другите доброволци добави:

— Така, работим на пълен контакт. Вашата задача е с всякакви средства да спечелите този бой.

— А може ли в група? — попита някой от момчетата на Володя.

— Може, действайте както решите, имате пълна свобода на действие.

След като Сенсей се отдръпна, Володините бойци застанаха в кръг, уговаряйки се помежду си на някакъв „военен“ език с жестове. Руслан и Стас също нещо се уговаряха. А аз стоях между всички тези грамадни атлетични тела все едно бях мишка, без да зная какво да направя с моите възможности на бълха, противостояща на ураганния вятър. Но за зла участ нищо не ми хрумваше. „Както и да е, да става каквото ще“, помислих си аз.

В края на краищата всички заеха своите бойни позиции около Сенсей. Само аз останах на своето място. Когато старшият семпай даде сигнал за атака, Володините момчета обиколиха в кръг Сенсей и атакуваха в синхрон на различни нива. За мое удивление той с лекота избегна техните удари. А после проведе контра атаката така бързо, че само успях да видя безразборно падащите им тела. От страх чак ми се раз-

трепериха краката. Веднага след това на Учителя скочиха Руслан и Стас. В същото време, оправяйки се с тях Сенсей застана с гръб към мен на разстояние една изпъната ръка. Мина ми мисълта, че трябва спешно да се действа. В главата ми не дойде нищо, освен идеята да се залепя за неговия гръб като бълха, за да не може да ме стигне. Но в момента, когато реших да въплътя своята идея се оказа, че моите ръце хванаха едно празно място и вместо Сенсей, уловиха въздуха. Не вярвах на очите си, та нали току-що стоеше пред мен! „Сигурно щеше да е по-лесно да уловя някой призрак, от колкото Сенсей“, — помислих си аз.

И в следващия миг всички мои мисли, барабар с „душата“, паднаха рязко в петите, тъй като Сенсей вече беше парализирал всички „пишман бойци“. Обърнах се кръгом с идеята мълчешком да побягна в противоположна посока, но не успях да направя и две крачки, когато получих лек болезнен тласък в областта на първия и втория шийни прешлени. Пред очите ми моментално блесна ослепителна светлина, все едно ме осветиха с мощен прожектор с жълто-розова светлина. Цялото ми тяло се скова в необичайна поза със замръзнали в движение ръце, наклонено напред туловище и наполовина вдигнат десен крак. Как успявах да запазя равновесие изобщо не можех да разбера. Но това тогава най-малко ме интересуваше.

С ужас наблюдавах какво се случва с моите мускули. Всички, като единен организъм изпаднаха в конвулсии въпреки моята воля и желание. И тази треска обхвана цялото ми тяло. Струваше ми се, че напрежението нараства с всяка секунда и с нищо не бе възможно да бъде спряно. Тялото се стягаше с такава сила, че дори ми се стори как изпука гръбнака. А най-странното в мен бе вътрешното напрежение на органите. Никога до сега не бях изпитвала нещо подобно. Дори и най-силните ми главоболия бяха шега в сравнение с нетърпимата болка. Мимическите мускули така се напрегнаха, че лицето ми се изкриви в ужасна гримаса.

Удивително, но независимо от всичко произтичащо с мен, моето съзнание беше абсолютно ясно. Продължавах все така добре да виждам и чувам всичко, което се случваше. Забеля-

зах как лицата на моите приятелите се промениха, те изплашено оглеждаха нашите застинали фигури. Ясно си спомням думите на Костя, отнасящи се към мен.

— Брей! Каква красавица, чак очи не можеш да отлепиш.

Исках да отвърна на заяждането му, но не можех да помръдна даже езика си, какво оставаше да кажа нещо.

Стори ми се, че мина цяла вечност, докато Сенсей започна да ни „възкресява“ обратно. После се оказа, че съм престояла в тази поза не повече от минута. Цялото тяло започна да ме боде, все едно цялата бях изтръпнала. Моите „съучастници“ усилено разтъркваха своите тела. И аз реших да побързам и да последвам техния пример. Тялото просто адски ме болеше.

— Нищо, нищо, — успокои ни Сенсей. — след два дена, максимум три, всичко ще мине.

До края на допълнителните занятия, шестимата пострадали усилено разтривахме своите крайници, а останалите в залата не спираха да се шегуват с нас. Когато групичката „инвалиди“ излезе на улицата, Володя, стоящ близо до Сенсей, произнесе с патос:

— Невероятно! Страхотна тренировка имахме днес. Чувствам мускулите си прекрасно.

„Не думай, прекрасно! — помислих си аз, едвам влачейки своите крака. — Ако и за в бъдеще нещата продължат така, тогава ще ми се наложи да идвам на тренировки със специализиран транспорт и в инвалидна количка“. Нашата група от „пишман бойци“ бавно се тътреше по пътя под неспирните шеги на останалите.

— Изглеждате все едно от онзи виц. — иронично произнесе Виктор.

— Кой виц?

— Срещат се двама мъже в травматологията, гипсирани от главата до петите. Единият пита другия: „Как се подреди така?“ „Блъснах се в един гараж“. „Колата предполагам е станала на хармоника.“— проявил съчувствие първия. „Не, вървях пеш!“

— Смехът си е смях, а тялото адски ме боли. — оплаках се на Учителя.

— Ти просто не мисли за болката. Какво представлява болката — това е просто илюзия.

— Как така е илюзия, нали реално я чувствам?

— Само ти се струва, че я чувстваш. Може въобще да престанеш да чувстваш болка, ако силно го пожелаеш.

— Какво? — недоверчиво попита Славик. — Даже ако те режат?

— Та дори и да те пържат. — с усмивка отвърна Сенсей, и вече със сериозен, тон добави: — Нали знаете, че болката е просто реакция на определени нервни окончания, предаващи информацията от дразнителя към мозъка. Ако човек владее до съвършенство своето тяло и разум, тогава той ще е способен да контролира нивото на болката. Между другото в бойните изкуства съществува школата „Катедо“, майсторите, на която специално обучават своите ученици да не чувстват болка.

— Щастливци! — замечтано произнесе Руслан.

— Какви ти щастливци, — шеговито произнесе Сенсей, — преди да се научат сигурно поне сто пъти са усетили сопата върху своята глава.

В този момент Юра видимо искаше да окуражи своя приятел, казвайки нещо бодро, но преди да си отвори устата потупа Руслан по рамото и другия изрева с пълен глас:

— А-а-а! Не крипай моите пиайници!

Цялата тълпа прихна да се смее от този словесен каламбур.

— Както се казва, и да искаше не би могъл да го измислиш. — произнесе тресящия се от смях Стас.

А Женя продължи:

— От подобни тренировки, току-виж народа измислил нов език.

— Точно! — подхвана Виктор. И ще говори с думи съставени непонятно от какви букви.

Обстановката стана много по-весела, благодарение на канонадата от нови шеги и вицове, ние почти забравихме за неволите на нашите изстрадали крайници. Единствено коремите ни се тресяха от смях в болезнени конвулсии. Андрей

през цялото това време вървеше замислен и не участваше в нашия общ разговор. Без да обръща никакво внимание на нашият смях той попита Сенсей:

— Този точков стил, който ни показахте, не е ли същия този стил „Старият лама“?

— Ти пък, не бъркай камъка на пътя с Хималаите. В стила „Старият Лама“ изкуството е доведено до съвършенство. Там е необходимо само едно ръкостискане или просто посредник, за да направиш с човека каквото си пожелаеш.

— Ама че работа! — удиви се Андрей.

— А това е фасулска работа. Има къде-къде по-сериозни неща, може някой път да ви разкажа за тях.

Прощавайки се на спирката, ръкостискайки се с всички, Сенсей неочаквано извика Костик на страна и му прошепна нещо. Колкото и да се опитвахме да чуем какво си казват, просто не успявахме. И когато групичката на Сенсей започна да се отдалечава от нас, ние буквално започнахме да изтезаваме Костя с въпроси. Но той обясни, че това са негови лични тайни и упорито отклоняваше разговора с разни шеги. Всички вървяхме мълчешком. Само Костик нещо буботеше, опитвайки се да създава весело настроение. Болката беше толкова силна, че потънах в своите мисли. И най-важното, след като започвах целенасочено да мисля за нея, тялото започваше да се гърчи с нови сили. Моята особа мечтаеше само за едно — час по-скоро да се прибере у дома. Хубаво е, че живеехме на самия център, пет минутки от спирката.

Но, след като ме изпратиха до входа, приятелите ми не бързаха да се разотиват. По-точно е да се каже, че не бързаше Костик, който буквално изригна с неговите вицове и шеговити случки от ежедневието. Аз вече подскачах от крак на крак, монотонно усмихвайки се и показвайки със своя вид, че е време да се разотиваме. Но Костик по никакъв начин не реагираше на тези намеци и продължаваше със своя словесен каламбур, от време на време поглеждайки своя часовник.

Не минаха и десет минути от нашата беседа, когато най-неочаквано за всички Андрей изрева от болка и се сгърчи в конвулсии, добре, че на близо беше Костя да го подхване и

да не му позволи да падне като дъска на земята. Но Костя не успя да го задържи и двамата се озоваха на земята. Изплашени ние се надвисихме над тях, опитвайки се да помогнем на Андрей, с каквото можем. От страх забравих за всички свои болящи мускули. Само Костя изглеждаше спокоен.

— Нищо, нищо, трябва просто да го сложим да седне и да разтрием слепоочията. Ей сега всичко ще мине, — произнесе той, леко приповдигайки Андрей.

Докато се занимавахме с удобното настаняване на безпомощния момък, Костик погледна своя часовник и замислено произнесе:

— Точно както каза Сенсей... Истинска сила!

Ние го погледнахме с недоумение.

— Какво каза?

— После ще ви разкажа. — бързо произнесе Костик и започна интензивно да разтрива слепоочията на Андрей.

Постепенно се възвърна нормалния цвят на лицето му. Жълто-сините петна изчезнаха, появи се руменина. Дишането се върна в нормалния си ритъм. И след минута, която поради страха имах чувството, че бе цяла вечност, Андрей започна да идва на себе си. Той се хвана за главата и замаяно промълви:

— Не разбирам, какво стана... Никога не ми се е случвало такова нещо преди... Сигурно съм се претоварил, или пък нещо с организма ми не е наред... А съм още съвсем млад.

Костик се усмихна и поклати глава:

— Невероятно, Сенсей дори и тези думи предрече... Е какво, жив ли си?

— Какви думи? — не разбрахме ние.

Но Костик беше изцяло погълнат от разговора си с Андрей:

— Сенсей ме помоли да те попитам, дали ти хареса това, което сега се случи с теб?

— Какво?! — Андрей погледна удивено на Костик.

— Попитах, дали ти хареса падането?

Когато казаното достигна до съзнанието на Андрей, той моментално се разяри и покри с червени петна:

— Дали ми е харесало?! Я върви на майната си! Дали на теб щеше да ти хареса ако се бе размазал така на асфалта?!

— О! — с усмивка изрече Костя. — Щом вече се гневиш, значи си жив.

И после добави:

— Не се ядосвай, че току-виж от ушите започнала да излиза пара. Охлади се. Това не беше просто падане, а наказание от Сенсей за твоите мисли.

— Какво?! — още повече се изуми Андрей.

Тутакси кипнах и аз: „Какво означава наказание?! Изобщо как е възможно да се постъпва така с човека, просто така да си реши и да направи от него безпомощно същество. Как може такова нещо! Уж се смята за добър човек, а твори такива неща. Пълни ни главите с любов към ближния, а сам какви ги върши!“ В този момент в главата ми изникнаха маса примери от различни демонстрации на удари - жестоки, безжалостни и груби по отношение на партньорите. Цялата бях залята от вълна на отчаяние и злоба. В същото време Андрей продължи:

— Какво!!! Наказание от Сенсей за моите мисли?! За кои мисли? Ти, какво, да не се побърка? А ти знаеше за всичко това и нищо не ми каза! И ми се наричаш приятел. А аз вече си мислех какво се е разприказвал толкова и защо постоянно си гледаш часовника. Оказва се, за да предадеш на време думите на Сенсей. Е какво, предаде ли ги?! Наслади ли се на зрелището, изрод такъв?!

Сега дойде времето и Костик да почервенее:

— Ти си пълен глупак! Сенсей ме помоли да съм близо до теб, за да не си строшиш празната тиква в асфалта. А после ако си в състояние да слушаш, да ти предам неговите думи.

Андрей изстина, все едно го бяха залели с кофа ледена вода. Двамата се погледнаха един друг в очите. Настъпи неловка тишина. Ние също стояхме изгубили ума и дума от неочаквания развой на събитията.

— И какво помоли Сенсей да ми предадеш? — все още с раздразнение в гласа, но вече много по сдържано попита Андрей.

— Сенсей помоли да ти предам, че дори и мисълта е материална и да използваш Изкуството срещу хората не е позволено.

— Какво общо има тук Изкуството? Какви мисли? Какви ги редиш? — с изумление попита Андрей.

— Ти знаеш най-добре какви мисли. Нали ти там нещо забърквaше в своя казан през целия път, не аз.

— Кога?! — още повече се удиви той. — Та аз, аз, аз...през цялото време в трамвая си мислех само за тренировката, превъртайки я от начало до край, — едва не се задави от възмущение Андрей.

— Не ти говоря за трамвая. Говоря ти, когато вървяхме заедно със Сенсей, тогава за какво мислеше през цялото време?

Андей се намръщи, опитвайки се усилено да си спомни този времеви откъс.

— Ами, смеехме се и си разказвахме вицове...

— Това бяхме ние, а ти?

— А аз... а аз... За какво мислех тогава, хм...

След известно време на размисъл Андрей поразен произнесе:

— Ама че работа! Нима за...

Той заби на половината дума. Неговото негодувание се смени с размисъл над някакво свое откритие. Това обстоятелство ни заинтригува още повече. И нашето любопитство взе стремглаво да расте.

— А за какво? За какво? — камара от въпроси се изсипа върху Андрей.

Първоначално той се опитваше да избегне въпросите, все едно гонеше досадни мухи, но след това призна:

— Това е стара история... Хвърлил съм око на едни изроди, които преди пет години ме пребиха. Помниш ли ги Костя онези дългучи?

— На които се закле да мъстиш цял живот.

— Е това е силно казано.

— Та това са си твои думи, — сви рамене Костя.

— Е, добре де, мои са, мои. Нека го кажа така, заради кои-

то започнах да тренирам карате... Така... и когато вървях... си мислех...

Андрей леко се смути, навеждайки глава. Видимо не му беше лесно да си признае. Той събра мъжество и продължи:

— Мислех си... че с помощта на това Изкуство... Просто няма къде да се дянат... от моята...мъст.

След тези думи се възцари тишина. Костик въздъхна и каза:

— Да, ама че работа... Виждаш ли, сам си си виновен, мечтаеш си един Господ знае какво, а после аз съм бил крайният.

— Та нали Сенсей помоли да го предаде? — опита да се пошегува Славик,

Костик го погледна така, че той веднага се сконфузи.

— А сега си представи, — продължи Костя, обръщайки се към Андрей, — в какъв шок щяха да са онези дългучи. Та нали са обикновени хора, със своите недостатъци и достойнство, същите, както и ние. Ти поне си подготвен мислено, по точно подозираш за каква мощ става дума. А те?... Дори и някой от тях да бе оцелял от този страх, представи си после какво щеше да се случи с него. Всеки щеше да си помисли, че е болен от епилепсия... На теб ти беше неприятно, а какво щеше да им е на тях! Сенсей ме помоли да напомня: **че всеки удар нанесен под влиянието на твоя гняв, в крайна сметка се връща отново при теб... И още: не трябва да желаеш зло на другите, дори и в мислите си. Защото със силата на своята мисъл плетеш капан за самия себе си, за своето тяло и разум. Колкото по-често мислиш за това, толкова по-здрави стават мрежите му и толкова по-силно се затяга възелът. Изхода е един: стани приятел със своя враг и му прости, защото и ти самия си несъвършен.**

Костя помисли малко и добави:

— Така, мисля, че казах всичко, каквото имаше да казвам... Вече си свободен.

— Как така свободен? — попита Андрей. — Сенсей да не ме гони?

— Относно това той нищо не ми каза... Аз те пускам.

— А, — изрече с усмивка Андрей и започна да се изправя заедно с Костя, — а ти защо се сгромоляса?

— Защо, защо, трябва да лапаш по-малко. Аз да не съм Рамбо, та да удържа бик като теб!

Всички се засмяхме и се разделихме с добри чувства. Аз бях много щастлива, че всичко завърши благополучно. В моята душа отново се случи революция на чувствата. „Действително, кой е виновен, че покрай нас се твори зло? Естествено, че самите ние сме си виновни, защото не контролираме своите желания. И всеки после получава заслуженото според делата си. На това отгоре викаме, възмущаваме се, питаме за какво? Трябва да мислим по-често за доброто, да творим добри дела, а после се оглеждаш и виждаш как света се променя. Естествено според твоите си разбирания. А твоето разбиране — това е твоя истински свят... Ако бях осъзнала това по-рано, сега нямаше да плащам за своя егоизъм и мания за величие със своето здраве и живот... Ех! Ако знаех всичко това преди, сега щях да съм много по уверена в утрешния ден. Но дори и така да е решила съдбата, то поне да успея достойно да изживея остатъка от своя живот, по Човешки... Много правилно каза някога Сенсей: **„Главното е не количеството изживени години, а тяхното качество. Как, а не колко“**.

Да, идва време, когато се налага да отговаряме за всичко, което мислим и правим. А и защо така се гневих на Сенсей? Сами сме си виновни, той е само страничен наблюдател на нашата действителност, на нашата безотговорност и безхаберие. Той съди от гледната точка на своя вътрешен свят, своето знание, своите високи морални ценности. За да успеем поне малко да го разберем е нужно да станем истински Хора.

19

Вкъщи поразмишлявах още малко над произтеклите събития. А после си спомних за своето тяло. През цялото време докато моите мисли бяха заети с друго, болката бе приглушена и съществуваше някъде на трети план. Но веднага след, като си спомних за своите мускули, те моментално започнаха да ме болят с нова сила, както вярното куче откликва на зова на своя стопанин с лай. Цялото ми тяло започна да ме боли, а разума започна усилено да съчувства на бедното телце и да подканва моето истинско „аз“ към съпричастност и размисъл над това, което преживя.

Някак си успях да седна в поза „лотос“ и да се приготвя за медитациите. Беше ми много трудно да се отпусна, а да се концентрирам бе още по-трудно. Но моята упоритост накрая даде резултат. В един от опитите си да се концентрирам, тотално забравих за болката. Медитацията тръгна като по вода. И в момента, когато в главата ми нахлу някаква пакостна мисъл, болката отново се появи. През това време ясно усещах „ручейчето“ течащо по ръката ми. И си помислих: „А този мускул на ръката ме боли най-много от всички. Стоп! Аха, падна ли ми, подстрекател такъв. Отново ми мътиш водата. Нищо, нищо, този път не успях да поговоря със Сенсей, но по време на следващите медитации задължително ще се разплатим.“

По-късно, когато излязох от медитация започнах да разсъждавам логично: „Интересно, но дали не заболявам от шизофрения? Започвам да говоря сама със себе си, да преследвам някого. Може би започва вече да ми хлопа дъската?“ Тутакси се появи друга мисъл: „Много полезно „хлопане“. Ако разсъждаваш така по-често, то по-бързо ще достигнеш целта си“. Вътрешно, на някакво дълбочинно ниво разбирах за какво става дума. Но разума ми влезе в контра: „Каква ти цел? Кой е този, който се представя още там?“ За кой ли път заплитайки се в своите мисли, кой, кой е и какво иска, аз заспах, следвайки примера на своята измъчена плът.

На следващия ден усещах своето тяло все едно е чуждо. Не стига, че боледуваше, ами се и придвижваше все едно е ръждясал робот. Даже ми стана интересно, тъй като до сега не се бях наблюдавала в подобно състояние. „Автопилота“ очевидно беше изключен. Наложи ми се да изобретявам нови методи за управление на тялото си при това не само когато се обличах. Хубавото беше, че родителите ми вече бяха отишли на работа и не станаха свидетели на моите изпълнения. Занимавайки се вкъщи с тази непослушна „машина“ аз едва не закъснях на училище.

Уроците горе-долу успях да изтрая, въпреки, че усещанията на „робота“ бяха незабравими. Най-последния час беше физкултура. Това беше края на всичко. Аз опитах да се освободя, но учителя беше от старата гвардия, при това бюрократ от класа. Нашите болежки изобщо не го вълнуваха — извинителната бележка на масата и си свободна. Аз имах официално такава за уроците си по физкултура, но тя си седеше вкъщи, скрита по-далече от родителите. Защото обичах физкултурата и не исках да седя на скамейката, като пън, въпреки мнението на лекарите. Освен това, тук нямаше нищо свръх естествено. На тренировките се гаврим много повече със своите тела. Но днес за първи път съжалявах, че не бях взела извинителната бележка с мен.

Въпреки че през деня успях малко да се пораздвижа, но разгрявката едва успях да завърша. А днес за зла участ имахме и изпити по лицеви опори. „Това едва ли ще го преживея.

Даже и една лицева опора след вчерашните занятия няма да преживея. — помислих си аз. — Ама че бюрократ, запънал се е като магаре на мост със своята хартийка...“ И започнах да го нареждам надлъж и на шир в своите злобни мисли. По време на почивката, в моя ум изплуваха думите на Сенсей: „Не трябва да желаеш зло за другите дори и в мислите си“. „Мама му стара! Какво правя? — осъзна се моята особа. — Сама си плета капан...“ И след като охладих малко своите страсти, започнах да разсъждавам трезво: „И каква е ползата от това, че го заливам с кал и го пронизвам с недоволния си поглед? Само ще се разстроя повече, а на изпита ще го обидя. Той също няма да остане по-назад, ще ми сложи двойка и ще извика моите родители. Родителите ще разберат, че не съм занесла в училище своята извинителна бележка и също ще се разстроят. И за какво ми е всичко това? А ако, както казва Сенсей, какво ще се случи успея да се поставя на неговото място? Та нали той не е виновен, че аз съм дошла в неговия час в такова разбито състояние? Не. Той знае ли, че вчера цяла вечер се готвих за този изпит с пот на лицето? Не знае. И от какъв зор да му се ядосвам? Той просто добросъвестно изпълнява своите задължения. Още повече, той също е длъжен да дава отчет за своите уроци. Ами ако сега например влезе директора или пък го изненада някаква комисия. Никак не е трудно да бъде разбран“. Поставяйки в своите мисли всичко на своите места, забелязах, че гнева ми изчезна и сега бях в състояние спокойно да помисля как да реша този проблем с „мир“.

След разгрявката отново отидох при учителя и спокойно му обясних ситуацията, че вчера така и така, усилено тренирах, а днес търпя катастрофалните последствия, а на следващия урок обезателно ще си взема изпита при това два пъти повече от норматива. Освен това добавих, че прекрасно го разбирам, колко се е измъчил с нас и нашите постоянни капризи.

— Какво да направим, та нали и вие някога сте били млад.

Видимо, последното изречение, което се откъсна от устата ми съвсем случайно, успя да породи някакви приятни споме-

ни в учителя. Защото следващите петнадесет минути целия клас слушаше лекция за неговата бурна спортна младост. И накрая, когато започнахме самия изпит аз го попитах:

— Да се набирам ли?

— Остави, — добродушно махна с ръка учителят, — следващия път. Ще приемем, че днес не си имала възможност.

За радост на всички останали, половината клас не успя да завърши упражненията и когато прозвуча звънеца за края на часа, съучениците ми казаха:

— Страхотно! Дали няма да можеш и в другите часове да предразположиш учителите да си спомнят за младините, току-виж и неуспели да ни изпитат. Ще бъде върхът!

— Да не съм вълшебник, — с шеговит тон отговорих аз. — Аз съм само ученик.

След този случай на душата ми стана някак леко и приятно. В цялата ситуация нямаше нито един морално пострадал и всички бяха доволни. Това галеше моето самолюбие и манията ми за величие растеше с бързи темпове. Аз обърнах внимание на това, когато вечерта слушайки моя разказ, приятелите ми се пошегуваха:

— Ама и тебе си те бива, така разду историята, направо я превърна в гигантски сапунен мехур, — с усмивка подхвърли Андрей. — Какво толкова, случка, като случка. При мен такива неща се случват едва ли не във всеки час, просто трябва да се постъпва нестандартно и с хумор.

— Да, но ти едва ли укротяваш своя гняв всеки урок.

Андрей се замисли:

— Което си е истина, си е истина... Но хуморът до сега никога не ме е подвеждал в общуването ми с учителите.

— Слушай! — тупна го по рамото Костя. — Та това си е гениален начин за борба с гнева... Спомни си за момчетата на Сенсей: Женя, Стас и другите. Техните усти не могат да се затворят от смях.

— Абсолютно! — потвърди Андрей.

— Виждаш ли, колко просто е всичко, ако трябва да използваме думите на Сенсей. А ти цяла нощ си мислил как да се бориш с гнева си. Ето ти и отговора... Да, ще ти се наложи

цял живот да се шегуваш със своя разум.

А после Костик добави с „успокоителен“ тон:

— Не го приемай толкова вътрешно. Ние с удоволствие ще ти носим кексчета в лудницата...

— Я се разкарай! Винаги преобръщаш всичко с краката нагоре.

Всички се засмяхме. И цялата тумба тръгна да щурмува препълнения трамвай. Вече, когато пътувахме Костик каза на Андрей:

— Между другото аз също не пропилях нощта напразно.

— За кого? — с усмивка попита втория.

— Ама че си прост! Не за кого, а за какво, мисли по-задълбочено. Направих гениално откритие!

— В областта на собственото себелюбие?

— Не бе, говоря ти сериозно. Виж каква логическа връзка се получава. Ако пет години назад ония кретени не те бяха пребили, ти нямаше да се заемеш да изучаваш карате. Ако не бе се заел да учиш карате, тогава и мен нямаше да ме увлечеш по бойните изкуства. А ако не беше ме увлякъл, то сега двамата с теб нямаше да познаваме Сенсей и нямаше да знаем това, което сега научаваме. Много е вероятно ако с теб бяхме прочели някъде подобна информация да я бяхме сметнали за пълна измама. А така се убедихме лично. На кратко, ако тогава не си бе изял боя, то нямаше да можем да открием тази златоносна духовна жила! Ей това е!

— Съгласен съм. Но от къде сметна, че именно ти бе причината да се запознаем със Сенсей? Адреса на неговата школа ни даде човек от предишната школа по ушу. И нито аз нито ти го познавахме. Тогава просто случайно подехме разговора за хората феномени, а после и за Сенсей.

— Да. Но именно аз ви домъкнах на тази тренировка, — защитаваше своята теория Костик. — Та вие така се съпротивлявахте, спомни си, не искахте да ходим. А онзи човек него ден случайно се оказа там. Той чакаше своя приятел в съблекалнята.

— Чакаше. Но така и щеше да си мълчи, ако не беше видял нашето списание, където беше статията за феномените.

— Какво списание?

— Не помниш ли, Татяна беше го взела от тях в него ден. Освен това ние така се възмущавахме, че трябва да мъкнем тази „тежест“ цял ден.

— Вярно! — спомни си Костик.

— Нали го сложих на перваза. А на онзи пич видимо му беше скучно и помоли да го разгледа. А по-нататък вече сам знаеш... ето ти и адреса на Сенсей.

— Правилно, така си беше, — и с въздишка Костик добави: — винаги подобни дребни факти убиват красивите хипотези... Нищо де, значи моята теория ще изглежда по следния начин: ако не беше ме увлякъл по бойните изкуства, нямаше да ви заведа на онази тренировка, отваряме скоба (и ако Татяна не бе взела списанието) затваряме скобата, тогава нашата групичка нямаше да се запознае със Сенсей и т.н.

— И все пак всичко започна от списанието, — настояваше на своето Андрей и продължи да развива своята мисъл, — заради статията. А започнахме да се интересуваме от тези статии, защото... Защо?

— Е как защо... Защото... А! Ето коя била тази, която размъти цялата вода и зарази всички със своя интерес към хората феномени. — каза Костик, кимайки в моя посока.

— Точно така!

Приятелите задружно вперихa погледи в мен:

— А ти защо се интересуваше?

— Аз? — за миг не знаех какво да отговоря, но бързо се извъртях. — Аз... Филмите ме вдъхновиха.

— О! А филмите създаваха...

А по-нататък всички се понесоха във въображаемото развъртане на поредица от ситуации. Татяна се усмихна и каза:

— Ако разсъждавате така и до първобитния човек ще стигнете, — и смешно ги изимитира. — Ако онзи човек го бе настигнал някой саблезъб тигър, тогава нямаше и вие да съществувате, следователно нямаше да се срещнете със Сенсей.

— И ти това го наричаш мисъл? — отвърна Костик.

— Ама че мъже! — отговори Татяна. — Само им подай прашинка и тяхната логика веднага се закача. Запознахте

се със Сенсей — добре. Значи така е трябвало, наречете го — съдба. И това е. Какво има още да се спори.

20

Нашата компания пристигна на полянката, този път успявайки да определи без грешка нейното местоположение.

— Чуйте, не виждам никого, — със съмнение произнесе Славик. — Да не сме объркали полята?

— Не се притеснявай, това е същата поляна. Добре я запомних предишния път, — утвърдително произнесе Андрей.

— Имах си хас! — усмихна се Костик.

Всички се засмяхме, спомняйки си предишния път. След около пет минути започнаха да идват и по старшите ученици, включвайки се към нашето весело настроение.

— О, сега ще дойде Учителят, — оживи се Виктор.

— По какво разбра? — попитах аз гледайки в същата посока на звездите.

— По Самурай, — отговори с усмивка старшият семпай.

Тогава погледа ми слезе към земята и видях как в далечината по дувара, осветен от една улична лампа, крачеше важно-важно котарака.

— Идва тъкмо за медитациите, — продължи той, — седи си тихичко в пълен транс, а после, без да си губи времето и вниманието на нашите разговори, моментално изчезва.

— А първият път, когато дойдохме той остана до самия край, тогава Сенсей го гонеше из храстите — отбелязах аз.

— Е, това сигурно е било малко изключение от неговите

правила.

„Направо невероятно, как се подредиха тогава нещата, — помислих си аз. — Дори и котарака взе активно участие. Към нашия разговор се включиха и другите.

— А защо Сенсей си е взел именно черен котарак? — попита Татяна.

— Не го е търсил умишлено. Просто, когато Самурай бил малко котенце, групичка селски деца го замеряли с камъни и го ранили. А Сенсей го взел и го излекувал. От тогава котаракът живее при него и не ходи никъде другаде.

— А кой му е надрал така жестоко ушите? — попита Андрей.

— Надрани са, защото редовно прави спаринги с местните кучета.

— С кучетата?

— Ами да. Самурай не се занимава само с духовни практики, но и с бойни изкуства, — каза Виктор, предизвиквайки всеобщото внимание към котарака. — Сенсей го обучава, може да се каже, още от самото детство на стила „Вин-чун“, който се явява противоположен на стила „Котка“. И сега се бие и с котките и с кучетата.

— Ти си правиш майтап с нас! — с удивление произнесе Андрей. — Как е възможно един котарак да бъде научен на кунг-фу? Самият човек не успява да схване всичко, какво остава за едно тъпо животно.

— Как да ти го обясня, — влезе в разговора приближаващия се от мрака Учител, — понякога тъпото животно се оказва по-съобразително от Homo Sapiens.

— И все пак как успяхте да го обучите? — поинтересува се Николай Андреевич.

— Елементарно! — простичко отговори Сенсей, все едно разговора бе за някакви обичайни неща. — Под формата на игра. Отначало с пръсти хващах лапките му. А после му показвах как да се измъкне от хватката. Точно така се и научи... Сега не само, че се бие постоянно с котките, но налита и на кучетата. Мишките отдавна не го интересуват, не са му на нивото. Научих го и сега си патя от това. Налага ми се сам да

бягам с капаните.

Всички се засмяхме. А аз така и не разбрах, това шега ли беше или не. Ако беше шега, защо беше толкова сериозна, ако ли пък бе истина, то трябва действително да притежаваш необикновен талант, за да обучиш така котка.

По време на своя разказ Сенсей се здрависа с всички. И когато дойде реда на Андрей, той не подаде ръка, а учтиво се поклони.

— Какво ти има? — удивено попита Сенсей.

— Страх ме е да ви докосвам, особено след онези събития. — полушеговито отговори Андрей.

— И какво общо имам аз с това? — сви рамене Сенсей. — Трябва да се боиш не от мен, а от него. Нали той стоеше близо до теб, не аз.

Докато Сенсей разговаряше с другите момчета, Андрей побутна с лакът Костя:

— Та това е чрез теб!

— Ти какво! Аз разбира се съм умен, но не чак толкова.

— Питам те сериозно.

— И аз отговарям сериозно.

— Честно?

— Честно.

Андрей изчака докато Сенсей отговори на поредния въпрос и попита:

— Наистина ли направихте това чрез едно ръкостискане?

— Не разбира се. Някой път ще ви разкажа за това.

След това разговора премина към нашите домашни медитации. От начало исках да привикам Сенсей на страна и да го разпитам за своите мисли, тъй като се боях от реакцията на по големите момчета. Току-виж ме обсипали със своите хапливи шегички, също, както и моите връстници. Но Сенсей търпеливо разясняваше всяка ситуация, която бе изникнала при някого от другите. От Юра чух сравнително близка ситуация, но не с необходимите за мен подробности. Като видях сериозната настройка в останалите, най-накрая реших да разкажа на Сенсей всичко, пред всички. И когато настъпи

поредната пауза в разговора, моята особа започна плахо да споделя своите „достижения“. Всички слушаха спокойно и внимателно. Тогава моята особа набра смелост и разказа за своя „измамник“ и неговия вътрешен диалог.

След моя разказ се възцари пълна тишина. „Ето това беше краят, — помислих си аз, сега Николай Андреевич, като минимум ще ми сложи диагноза шизофрения. И кой ме дърпаше за езика да разказвам това пред всички?“ Но за мое удивление, Сенсей каза следното:

— Добър резултат. Да уловиш мисъл от своето животинско начало е трудно, а да се бориш с нея — още повече. С тази категория мисли по принцип е невъзможно да се бориш. Защото насилието поражда насилие. И колкото повече се опитваш да ги убиеш, толкова по-интензивно изникват в теб. Най-добрият начин да се защитиш от тях — това е да се превключиш на положителни мисли. Тоест в случая сработва принципът на мекото избягване при айкидото.

— А ако тези мисли ме гонят цял ден? Какво тогава? Не мога ли да ги съсека с една твърда дума? — запита Руслан.

— Както и да ги „съсичаш“, отрицателните мисли винаги ще се натрупват по закона на „действие — противодействие“, „акция — реакция“. Ето защо не бива да се борите с тях, а да ги избягвате изкуствено, развивайки в себе си положителните мисли, тоест да се концентрирате върху нещо хубаво или да си спомните нещо хубаво. Само по този начин, използвайки мекото избягване, можете да победите вашата отрицателна мисъл.

— А защо мислите биват абсолютно противоположни една на друга? В мен понякога се случва така, че тотално се омотавам в своите мисли.

— Да кажем така, **в човешкото тяло има духовно начало или душа и материално начало или животинско, звяр, както искате така го наречете. Разумът на човека се явява бойно поле между тези две начала. Затова и у вас възникват различни мисли.**

— А кой тогава съм „аз“, ако мислите са чужди?

— Не чужди, а твои. Ти си този, който ги слуша. И на

когото отдадеш предпочитанията си, такъв и ставаш. Ако на материалното или животинско начало — ще бъдеш зъл и вреден, а ако следваш съветите на душата – ще бъдеш добър човек и на хората ще им е приятно да общуват с теб. Изборът винаги остава твой – или си деспот, или си свят човек.

— А защо при мен се получава така, че моята възхита от укротяването на гнева доведе... до горделивост ли, нещо като разрастване на манията ми за величие. Уж сътворих нещо добро, а мисълта ме отвя в другата посока? — попитах аз.

— Ти се обърна към своята душа и желанието ти се изпълни, но си отслабила контрола над самата себе си. Тогава животинското начало е обхванало твоето внимание, при това абсолютно незабележимо, чрез твоите любими егоистични мисли. Харесало ти е, че те хвалят от всички страни, че си такава умна, разсъдлива и т.н... В теб постоянно тече война на двете начала за самата теб. И от това на чия страна ще застанеш, зависи твоето бъдеще.

Замислих се за малко и после уточних:

— Тоест точно този „измамник“, който ми напомняше за болката и ми пречеше да се съсредоточа, е същият, който проектира манията ми за величие...

— Съвършено вярно.

— Та там от тези мисли има цяла камара!

— Да, — потвърди Сенсей, — те са легион, затова не е възможно да се бориш с тях. Това не е просто Кунг-Фу, това е много по-сериозно. Можеш да се бориш с тези, които оказват съпротива, но да се бориш с вакуум е безсмислено. На вакуума на отрицателните мисли може да се противодейства единствено с вакуум на положителните мисли. Тоест отново да повторя, да се превключите на вълната на доброто, да мислите за доброто. Но винаги да бъдете нащрек, да слушате за какво мисли вашият мозък. Наблюдавайте се. Обърнете внимание на факта, че не се напрягате, а мислите във вас клокочат. И мисълта не е една, наведнъж може да са две, три, а може и повече.

— Това е както казват в християнството, от лявата стра-

на на човек стои дявола, а от дясната – ангела. И постоянно ви нашепват, — отбеляза Володя.

— Съвършено вярно, — потвърди Сенсей. — Само че защо ли дявола шепти по-високо, навярно гласът му е по-груб... Това, което в християнството наричат дявол, тъкмо то е проявлението на нашето животинско начало.

— Когато открих в себе си това разделяне на мислите си помислих, че вероятно имам наченки на шизофрения. Нали нещата там също са свързани с раздвоение на съзнанието, — окончателно придобила смелост каза моята особа.

Сенсей се усмихна и отговори шеговито:

— Няма гении без признаци на безумие.

Николай Андреевич се засмя:

— Да, да, да. Между другото, аз също наблюдавам нещо подобно в себе си.

В разговора се намеси Стас, размишлявайки на глас за нещо свое:

— Ако разумът е полето на битка между двете начала, както разбрах, а тяхното оръжие – мислите, как да отлича кой, кой е? Как в мислите се проявява духовното и животинското начало? Това какво е?

— Духовното начало — това са мислите, породени от силата на Любовта, в широкото разбиране на тази дума. А животинското — това са мисли за тялото, нашите инстинкти, рефлекси, мания за величие, желания, всецяло поглъщане на човека от материалните му интереси и т.н.

— Е не, то тогава въобще трябва да живеем в пещера, — изрази своето мнение Руслан, — за да не притежаваме нищо и да не искаме нищо.

— С такава тиква като твоята и пещерата няма да ти помогне — не пропусна да го жегне Женя.

— Никой не ти забранява да имаш — продължи Сенсей. — Искаш ли, моля, върви в крак с времето, използвай със здраве всичките блага на цивилизацията. Но да живееш, поставяйки за цел натрупването на материални блага по време на своето съществуване на Земята — това е доста глупаво, това е противоестествено на духовното ти начало.

Такава цел се явява показател за преобладаващото в човека животинското начало. Разбира се, това не означава да живееш като първобитен човек в пещера. Не. Аз вече ви разказах, че всичките тези високи технологии, които са дадени на човечеството, са дадени за това, хората да имат повече свободно време за тяхното духовно усъвършенстване. Но съвсем не за това, човек да трупа купчини железарии у дома си и с тях да раздува своята мания за величие от притежанието на този прах.

И замълчавайки за малко, Сенсей произнесе замислено:

— Човекът е сложен синтез от духовното и животинското начало. Много жалко, че във вашия разум преобладава повече животинското, отколкото Бога... Тези дни разсъждавах и реших да ви дам една древна практика, която да помогне да уравновесите тези две същности, за да не може „животното“ така да ви притиска. Тя съществува толкова, колкото съществува и самия човек. Това е духовна практика не само за работа над себе си, над своите мисли, но и, което е много важно, над пробуждането на вашата душа. По отношение на живота тя може да бъде сравнена с динамичната медитация, тъй като е постоянно активна, независимо къде се намира човек и какво прави. Част от човека постоянно се намира в това състояние, контролирайки всичко, което произтича вътре и около него.

— ...**Тази духовна практика се нарича „Лотосов цвят“**. *Смисълът й се изразява в следното: човек си представя, че посява в себе си, в областта на слънчевия сплит, зрънце. И това малко зрънце покълва в него благодарение на силата на Любовта, формирана в него от положителните мисли. Контролирайки отглеждането на това цвете, човек по изкуствен начин се освобождава от негативните мисли, които непрекъснато се въртят в главата му.*

— Нима непрекъснато мислим за нещо лошо? — попита Руслан.

— Разбира се — отговори Сенсей. — Хубавичко се анализирайте. Човек отделя много време, за да си представя различни бойни ситуации, спомня си нещо негативно от

миналото, представя си как се кара с някого, как му доказва нещо, как лъже, как си го връща, представя си своите болести, материални лишения и така нататък. Тоест непрекъснато държи в себе си множество негативни мисли. А тук човек благодарение на своя вътрешен контрол се отърсва от тях. И колкото по-чист успява да запази позитивния образ, толкова по-бързо в него израства зърното на Любовта. Отначало си представяме как то покълва, как се показва крехкото му стъбълце. После започва да расте, да се разлиства, после се появява главичката на цветето. И накрая, подхранвана обилно от силата на Любовта, главичката разцъфва в лотос. Отначало той е златист на цвят, но колкото повече израства, толкова по-ослепително бял става.

— И колко време е необходимо, за да покълне? — попитах аз.

— Работата е там, че при всеки човек е различно. При един може да порасне за години, у друг за месеци, при трети за дни, а при четвърти е достатъчен само миг. Всичко зависи от желанието на човека, от това колко се старае над себе си. Той трябва не само да отгледа цветето, но и непрекъснато да го поддържа със силата на Любовта си, за да не повехне и загине. Човек поддържа това постоянно чувство на грижа на нивото на подсъзнанието си, или по-точно казано, на нивото на контролираното отдалечено съзнание. Колкото повече Любов човек дава на цветето, тоест мислено го отглежда, грижи се за него, пази го от заобикалящото негативно въздействие, толкова повече то израства. Това цвете се подхранва от енергията на Любовта, подчертавам, от вътрешната енергия на Любовта. И колкото повече Любов изпитва човек към целия свят, към всички и всичко наоколо, толкова по-голямо става цветето. А ако той започне да се изпълва с яд и злоба, цветето закърнява; ако изпадате в силен гняв, то повяхва и боледува. Тогава трябва да положите максимални усилия, за да го възродите. Това е нещо като контрол.

И когато цветето започне да разцъфва, да нараства, вместо аромат излъчва вибрации, така наречените лептони или гравитони, както искате така ги наречете, тоест енерги-

ята на Любовта. Човек чувства трепета на листенцата му, от който вибрира цялото му тяло, цялото пространство наоколо, и излъчва към света Любов и Хармония.

— А това усеща ли се по някакъв начин на физическо ниво? – попита Женя.

— Да. Лотосът се усеща в нещо като парене в областта на слънчевия сплит, в разливаща се топлина. Тоест тези усещания възникват в областта на слънчевия сплит, където според преданията, се намира душата. Оттам тръгва и се отделя топлина. Целият смисъл е, че където и да се намирате, с когото и да сте и каквото и да правите, вие непрекъснато трябва да усещате тази топлина, която, образно казано, сгрява не само тялото, но и душата. Тази вътрешна концентрация от Любов се намира в самото цвете. В крайна сметка, колкото повече човек се грижи за него и възпява тази Любов, толкова по-добре усеща, че израстващото цвете обхваща тялото му с листенцата си и той сякаш се намира в един огромен лотос.

И тогава настъпва много важен момент. Когато човек стигне дотам, че лотосовите листенца започнат да го обгръщат отвсякъде, той започва да чувства два цвята. Един вътре в себе си, който се намира под сърцето му и го сгрява с непрекъснатото усещане за вътрешна Любов. И другият, по-големият, нещо като астралната обвивка на този цвят, която го обгръща, и от една страна излъчва вибрациите на Любовта към света, а от друга – защитава самия човек от негативното въздействие на останалите хора. Тук се задейства законът за причинно-следствената връзка. Ако трябва да се изразим на езика на физиката, извършва се вълнова връзка. Или по-просто казано, човек излъчва вълни на доброта, като многократно ги усилва чрез душата си и така създава благотворно вълново поле. Това силово поле, което човек чувства и непрекъснато поддържа с фибрите на своята Любов, влияе благотворно не само на него, но и на околния свят.

Какъв е резултата от ежедневното занимание с тази практика? Първо, човек постоянно контролира мислите си,

учи се да се съсредоточава върху доброто. Затова той автоматично не може да желае никому зло или да бъде лош. Та нали тази практика е ежедневна, ежесекундна. И така цял живот. Тя е своеобразна методика за абстрахиране, защото с лошите мисли не трябва да се борим със сила. Насила хубост не става. Затова трябва да се абстрахираме. Щом се появи някоя негативна, нежелана мисъл, човек се концентрира върху своето цвете и започва да му отдава своята Любов, тоест изкуствено забравя за всичко лошо. Или превключва съзнанието си върху нещо друго, позитивно. Но чувства цветето си постоянно: когато си ляга, когато става, нощем, денем; с каквото и да се занимава — с учене, с работа, със спорт и така нататък. Човек чувства как Любовта кипва вътре в него, как нейните токове се движат в гърдите му, как се разтичат из цялото му тяло. Как цветето започва да го стопля отвътре с особена топлина, с божествената топлина на Любовта. И колкото повече я отдава, толкова повече тя се заражда в него. Излъчвайки непрекъснато тази Любов, човек гледа на околните вече от позицията на Любовта. Тоест на второ място, нещо много важно — **човек се настройва на честотата на доброто.**

А доброто — това е успех, късмет, здраве. Това е всичко! Настроението се подобрява и това се отразява благотворно на психиката. А именно централната нервна система се явява основният регулатор на жизнената дейност на организма. Затова на първо място тази духовна практика подобрява здравето ви. И животът на човека започва да се подрежда, защото той намира помирение с всички. Никой не иска да се кара с него, навсякъде е желан. Няма големи проблеми. Защо? Защото дори в съдбата му да настъпват някакви събития, понеже животът си е живот, той ги възприема по съвсем различен начин в сравнение с обикновените хора. Защото в него се появява нов възглед за живота, който му помага да вземе най-оптималното, най-подходящото в съответната ситуация решение. Защото в този човек се пробужда Мъдростта на живота.

И трето, най-важното — **пробужда се душата му, той**

започва да се чувства Човек, започва да разбира какво е Бог, че Бог е вездесъща субстанция, а не фантазията на неколцина идиоти. **Той започва да усеща Божественото присъствие в себе си и с положителните си мисли и чувства да увеличава тази сила. Той вече не се чувства самотен на този свят, защото Бог е в него и с него, той долавя реалното му присъствие. Има един такъв израз: „Който е в Любовта, той е в Бога и Бог е в него, защото Бог е Любов“**. Много важно е също, че човек започва да усеща аурата на цветето, която се намира вътре в него и около него.

— А как се усеща тази аура около тялото? — попита Стас.

— След време започваш да виждаш вибрация около себе си във вид на леко сияние. Въздухът сякаш става по-ярък и по-прозрачен, а светът наоколо – с по-наситени цветове. А най-впечатляващото е, че и хората започват да забелязват промените в теб. Има такъв народен израз „човек сияе“, „свети“. Тъкмо това е и сиянието на вълновото поле създавано от Любовта на самия човек. Околните също започват да усещат това поле. На тях им е приятно, че този Човек се намира близо до тях, започват да чувстват радост и вътрешна възбуда. Много хора оздравяват. На тях им става по-леко само от неговото присъствие, независимо колко са болни. Към този човек се стремят всички, разкривайки пред него своята душа. Тоест **хората чувстват Любовта.** Това е отваряне на вратата на сърцето по пътя към Бога. Тъкмо това са говорили всички Велики. Това е имал предвид и Иисус, когато казвал: „Позволи на Бога да влезе в твоето сърце“

Духовната практика „Лотос“ се е използвала още от началото на времената. В древността се е смятало, че от „Лотоса“ се раждат боговете, и че в него се пробужда Бог. В разбирането, че божествената същност — душата — се пробужда в „Лотосовия цвят“, в Хармонията и Любовта вътре в самия теб. Та нали човек постоянно се грижи за своето цвете, постоянно контролира своите мисли и чувства, за да не повяхва „Лотосовия цвят“.

— И там наистина ли израства истинско лотосово цве-

те? — удивен попита Славик.

— Не. Естествено, че няма материално цвете. Това е своеобразна игра на въображението. Този процес може да се нарече и по друг начин: пробуждане на божествената Любов, постигане на просветление, пълно сливане с Бога — „мокша“, „дао“, „шинто“. Наречи го както искаш. Но всичко това са думи и религия. **Простичко казано, това е създаване на положителната мисъл и чувството на Любов в човека благодарение на определено силово поле, което, от една страна влияе на околната действителност, а от друга – променя вътрешната честота на възприятие на разума на самия човек.**

— А душата? — попитах аз.

— А душата това си самата ти, своеобразен вечен генератор на божествената сила, ако щете, който трябва да задействате чрез постоянните си мисли за Любовта... Някой път ще ви разкажа по-подробно за душата и нейното предназначение.

Тогава се обади Костя:

— Казахте, че тази духовна практика е много древна. Колко точно?

— Вече споменах, че тя съществува, откакто съществува човекът като съзнателен субект.

— Не, колко точно: седем, десет хиляди години?

— Избираш твърде кратък отрязък от време. Човечеството в цивилизования му вариант неведнъж е съществувало и преди, и то с много по-високи технологии от сегашните. Друг е въпросът защо тези цивилизации са изчезнали. Някой път ще ви разкажа и за тях.

— Но щом тази практика е толкова древна, то сигурно и в нашата цивилизация са останали някакви предания за нея?

— Безспорно. Многобройни древни източници потвърждават, че духовната практика ‚Лотосов цвят“ е съществувала и преди. „Лотосът“ например е даван на избрани фараони в Древен Египет. И ако намериш литература по този въпрос, ще се убедиш, че в египетските митове и предания

се споменава, че дори техният бог на Слънцето Ра е роден именно от лотосовия цвят. Това цвете е било тронът, на който са седели Изида, Хор и Озирис.

В древните „Веди“, най-старите индуистки книги, написани на санскрит, лотосът също се явява една от централните теми. Там по-специално се разглежда въпросът, че Бог има три основни мъжки въплъщения: Брахма-Създател, Вишну-Защитник и Шива-Разрушител, споменава се и следното: „От тялото на бог Вишну пораснал гигантски златен лотос, върху който се намирал „роденият в лотоса“ творец Брахма. Хилядолистният лотос растял, а заедно с него растяла и Вселената“.

И до днес в Китай, също както и в Индия, това цвете е символ на чистотата и целомъдрието. С лотоса хората са свързвали най-добрите човешки качества и стремежи. В Китай се смята, че на „западното небе“ има лотосово езеро и всяко цвете, което расте там, е свързано с душата на умрял човек: ако човекът е бил добродетелен, цветето му разцъфва, ако не — повяхва.

В Гърция се е смятало, че лотосът е растение, посветено на богинята Хера. В златна слънчева ладия във формата на лотос е извършил едно от своите пътешествия Херакъл.

Всичко това са легенди и митове, които обаче не са само измислица. Те почиват върху реалните факти на самовъзпитанието на хората благодарение на тази древна духовна практика. Просто по-рано, когато сред повечето хора преобладавало животинското начало, „Лотосовият цвят“ бил даван само на избраници, на що-годе духовно развити индивиди. И естествено другите хора после възприемали тези хора като богове. Защото отглеждайки в себе си „Лотоса“, пробудилият в себе си душата, всъщност става богоподобен, защото създава чрез Любовта дори само с мисъл.

Когато настанало време за духовно просвещаване на повечето хора, Бодхисатвите от Шамбала дали тази духовна практика на Буда. Именно благодарение на изпълнението на техниката „Лотос“, Сидхарта Гаутама постигнал просветление, седейки под дървото бодхи. С разрешението на

Ригден Буда я дал на своите ученици за разпространение сред масите. За жалост след време хората изопачили Учението на Буда и въз основа на дадената духовна практика създали цяла религия. Което довело дотам, изповядвайки тази религия, дори самите будисти представят своя рай като някакво необикновено място, където хората, подобно на богове, се раждат върху лотосовия цвят. Те търсят това място, макар то да се намира в тях самите. Те превърнали в Бог и самия Буда, макар той да е бил просто Човек, овладял истината чрез тази духовна практика. Оттам и лотосът станал символ на будизма, също както и изразът „Буда седи в лотоса“ или „Буда стои в лотоса“. Просто чрез своя пример той показал на хората какво може да постигне човек побеждавайки в себе си своето животинско начало. Той действително направил много за духовното развитие на човечеството, разпространявайки тази духовна практика сред хората в нейния първоначален вид.

Аналогична молитва била дадена от Исус Христос за пробуждане на божествената Любов.

— А молитвата и медитацията – това едно и също нещо ли е? — попита Татяна.

— В своята същност, да. Молитвата на Исус „Отче наш“ в своята същност е същото. Просто там всичко е доста попростичко, хората молят за хляб и тем подобно, но смисъла си остава същият: човек духовно се самовъзпитава, грижи се за своята душа чрез своя контрол над мислите, желанията, твърдата Вяра и Любов.

Като цяло, Буда, Исус, Мохамед и всички велики притежавали знанията за тази духовна практика, понеже са черпели от един източник. Това им помагало не само да достигат до самите себе си, но и да помагат на другите да достигат до своята божествена същност. Защо около Буда, Исус и Мохамед е било приятно да се намира човек? Защо, както се казва сред народа, „светите хора“ светят? Защо срещайки абсолютно непознати хора не искаме да се разделим с тях? Защото те излъчват тази Любов. Защото постоянно увеличават тази сила, силата на доброто, силата на Любовта, тази

божествена проява в човека. За тях говорят: в този човек се намира Бог. И това действително е така.

— И е достатъчно само да се мисли с Любов за това цвете? — попита Андрей.

— Не. Необходимо е не само да се съсредоточаваме и мислим, но и най-важното, да предизвикваме това чувство на топлина в слънчевия сплит и постоянно да го поддържаме със своите добри мисли. При мнозина може да не се получи веднага, защото е нужно да се вникне в смисъла на всичко това, реално да се представи, и отново ще повторя, да се предизвикват всички тези чувства. Защо акцентирам на това вашето внимание? Защото когато човек предизвиква тези чувства, той започва да ги поддържа не само със своето съзнание, а на нивото на подсъзнанието. Това неизменно води до пробуждане на Душата. Тя просто не може, да не се пробуди. И колкото повече я подхранваме със своята Любов, толкова повече тя ще се пробужда, толкова повече ти ще ставаш самият себе си, такъв, какъвто си отвътре, а не във външната си тленна обвивка.

Сенсей помълча малко и добави:

— Животът е твърде кратък и трябва да успеем да възпеем духовната същност в сърцето си.

Разнородният ни колектив бе потънал в размисли от думите изречени от Сенсей. Дори ме полазиха тръпки от обзелото ме внезапно вдъхновение и възторг. Толкова бях впечатлена от чутото, толкова бях шокирана от тази неочаквана информация, че някак не ми се вярваше да я е казал обикновен човек. Имах усещането, че неговите дълбоки според мен знания са от друг свят. Исках да го попитам, но нещо ме възпираше. И подозирах, че въпросното „нещо“ и бездруго знае всичко, защото се стремях към това Същество с всички фибри на своята душа. Но още щом си го помислих, разумът отново започна да спори с мен и да ме уверява, че това е съвсем обикновен човек, който просто е вещ във въпросите на философията, религията, психологията, историята, физиологията, медицината, физиката... „Стоп! Къде отново ме понесе, – помислих си аз. – Нима е възможно човек да побере

в себе си толкова фундаментални знания едновременно? А от друга страна, защо пък не? Нали има надарени хора като Ломоносов... Леонардо да Винчи, които изпреварили своето време... Но не си спомням, да съм чела някъде, така явно да се разсъждава за душата... Пък и защо ли си блъскам главата, кой е той всъщност. Важното е, че получих отговор на вълнуващите ме въпроси, намерих това, което толкова отдавна търся. Прави са хората, че който търси, намира.

Радвах се искрено като дете: „Точно това ми трябваше! Тъкмо това е начинът да стигна до крайчеца на вечността, откъдето съзерцават великите! Това е единственият ми шанс, единствената ми сламка, каква ти сламка, направо цял спасителен ковчег, в който дори физическата смърт не е страшна, с който не ме е страх да отплувам към вечността."

— Няма ли повече въпроси? — попита Сенсей.

Ние мълчахме гледайки го с възхищение. Само Николай Андреевич, който беше „най-трезвомислещият" сред нас, каза:

— Е, да предположим, в Бог аз не вярвам, но от гледна точка на психологията това е един доста интересен вариант. Ще трябва всичко да се обмисли... Информацията е твърде много, тепърва ще си изяснявам нещата. А въпросите после сами ще възникнат.

— Добре тогава — добродушно каза Учителят. — Стига толкова за днес, хайде да си ходим.

21

Настроението ми беше отлично. През целия път анализирах чутото и го превъртах в мислите си от всички страни. После взех да изследвам и своето добро настроение. Нещо не беше както трябва, тъй като то беше такова, все едно съм напълно здрава. Ровейки се известно време в своите впечатления, неочаквано открих каква била работата. По-рано си мислех, че моята душа, това мое „аз“, което трябва да отиде във вечността, се намира в моя материален мозък. И ми се струваше, че мисля с него, че от него произлизат всички мисли. Но с мозъка напоследък имах сериозни проблеми, както казваха лекарите. Това ме гнетеше не толкова във физически план, колкото в духовен. Аз предполагах, че ако мозъка ми е повреден, то значи и с моята душа може да се случи нещо лошо.

Нямах търпение час по скоро да се прибера вкъщи и да посадя своето семенце. Сенсей естествено поясни, че с тази практика човек може да се занимава навсякъде. Но аз все пак реших да се заема с това благородно дело вкъщи в тишина и спокойствие.

След като се прибрах, бързо свърших всички свои домашни задачки. И когато родителите ми седнаха пред телевизора, аз се настаних удобно в позата „Лотос“. Най-накрая настана дългоочаквания момент. Съсредоточавайки се аз си помислих: „Така, започвам със засаждането...“ Но тук изведнъж

нъж ме обзе паника. На първо място не знаех как точно изглежда това лотосово семенце. Цвета естествено бях виждала, но семената никога. И изобщо, как изглежда цялото това засаждане, а и в какво е нужно да го засадя? Бях гледала как семената покълват в земята. Но това не ме удовлетворяваше, някак си земя в душата било то и въображаема не пасваше с моето разбиране за вечност. След кратък размисъл, намерих приемливо решение. Веднъж бях видяла как мама кълнеше фасул, поставяйки го в мокър памук. Този вариант ми допадна. „Нека бъде фасул, — помислих си аз, — в края на краищата това си е моето въображение. И главното тук е смисъла, както беше казал Сенсей“.

Съсредоточавайки се отново, аз си представих как поставях вътре в себе си, в областта на слънчевия сплит, в меко и топло местенце малко бобено зрънце. После започнах да изричам на ум ласкави думи, да го обгрижвам с любов. Но не почувствах нищо. Тогава започнах да си припомням всички хубави думи, които знаех. И с удивление констатирах, че добрите думи, както знаем са много по-малко от лошите. Тъй като последните, които чувах на улицата и в училище, много по-често попълваха вербалния ми речник, от колкото първите. Моите мисли отново се отплеснаха в обмислянето на някакви странични неща. Осъзнавайки това аз отново се концентрирах над своето цвете. Но нищо не се случваше. След двадесет минути безплодни усилия си помислих, че навярно не правя нещо, както трябва. Накрая легнах да спя, с намерението да разпитам подробно Сенсей за своите грешки.

Но изобщо не ми се спеше. Наоколо цареше тъмнина. Предметите и мебелите бяха загубили своя естествен цвят. Тогава си помислих: „Колко е призрачен нашия свят. На нас само ни се струва, че живеем истински. А реално, както децата сами си измисляме игра и сами играем в нея. Само че за разлика от децата, възрастните не порастват, защото така се вживяват в създадения образ, че започват да смятат цялата тази игра за реалност. Така преминава целия ни живот в измислици и суета. И както казваше Сенсей, „Истинският ти — това е твоята душа, тази вечна реалност, която съществува

в действителност. Единствено е нужно да се събудиш, да се отърсиш от илюзията и тогава ще се промени целия свят....“

Колкото повече потъвах в своите размисли за вечното, толкова по леко и приятно ми ставаше. И в този момент почувствах нещо топло и гъделичкащо в гърдите си. По цялото ми тяло се понесоха тръпки, от опашката чак до темето. Обхвана ме такова приятно и умиротворяващо състояние, че ми се прииска да прегърна с душата си целия свят. Пребивавайки в това сладко състояние аз заспах. Спах като къпана, а когато се събудих сутринта, изпитах невъобразимо вдъхновение и лекота, които никога до сега не бях изпитвала.

В училище отново се опитах мислено да извикам това състояние, но не можех да се съсредоточа както трябва заради постоянния кръговрат от училищна информация и противоречивите емоции. Успях чак в последния час по литература, когато учителката монотонно предаваше новия урок. Половината клас я слушаше „внимателно“ с размътен поглед, докато другата половина се опитваше да не заспи. В това време отново се съсредоточих върху слънчевия сплит и концентрирах цялото си внимание за извикване на състоянието за топлина и радост. Моите добри мисли блуждаеха някъде на заден план. Най-важното за мен беше това, което се случваше вътре. Почувствах се приятно, тялото ми някак се отпусна и в гърдите си усетих лек натиск, преминаващ в топлина. После просто седях наслаждавайки се на това състояние, и продължавах да слушам новия урок. Между другото, след няколко дни установих, че тъкмо от този миг нататък съм запомнила какво е казала учителката, и то без никакви проблеми, без да се напрягам. За моето съзнание това беше много приятно откритие.

След часовете се отбих в библиотеката, за да попълня белите петна относно познанията си за лотосовия цвят. Но това, което прочетох от различните източници, направо ме смая. Там научих следното: „Лотосът е земноводно многогодишно тревисто растение с дълги стебла и едри цветове, които стигат до 30 сантиметра в диаметър и са разположени върху големи листа... Листата на лотоса се отличават с интересната особеност, те имат тънко восъчно покритие и не

се мокрят.“ Аз изтълкувах това така: лошите мисли, тоест животинското начало, не могат да навредят на душата. Тя просто ще продължи да си „спи“.

„Цветовете на лотоса имат от 22 до 30 венчелистчета, бледорозови в основата и ярки по краищата, които са разположени **спираловидно** около семенната кутийка“. Погледнах цветето на снимката. Семенната кутийка в средата приличаше на златиста тапа с безброй власинки около нея в същия цвят. „Интересното е, че **цветовете на лотоса винаги са обърнати към слънцето**: малко под мястото, където цветът е прикрепен за стеблото, се намира така наречената зона на реагиране, която „улавя светлината“. А за семената му прочетох направо смайваща информация: „**Семената на лотоса притежават необичайната способност да запазват своята кълняемост в продължение на стотици (а понякога и на няколко хиляди) години**. Вероятно с тази особеност на лотоса е свързано и използването му като символ на безсмъртието и възкресяването от древни времена.“

Успях да науча и още една интересна подробност. „Лотосът притежава **хомойотермия**. Това значи, че **цвета може да поддържа вътрешната си температура** така, **както** го правят птиците, млекопитаещите и **ние, хората**“. „Лотосовия цвят заема значително място във вярванията на различните народи.“

Това е, което успях да науча. То ми беше достатъчно, за да проумея отчасти защо Изкуството на Лотоса, за което непрекъснато споменава Сенсей, е наречено в чест на възпросното цвете. Но пълноценният смисъл на всичко това долових някъде дълбоко в себе си, в самите дълбини на истинското ми „аз“.

22

След няколко дни, когато всички заедно отивахме на тренировка, приятелите ми започнаха да споделят впечатленията и резултатите си. Оказа се, че всеки бе разбрал Сенсей посвоему. И покълването на тази вътрешна Любов при всички се случваше различно. Костик си беше представил, че посява семето на лотоса, както той се изрази, „в някаква живителна субстанция на Вселената“. И то едва вчера. А през всичките предишни дни усилено се бе ровил в литературата, за да намери потвърждение на думите на Сенсей. Не е имал никакви усещания, просто си представил целия процес и сега чакал резултата.

Татяна си представила Любовта като раждане на Иисус в сърцето си, защото била възпитана от баба си в духа на християнския морал. Изпитвала радост, вътрешен възторг, топлина и лек натиск в областта на сърцето. Но то започнало да я наболява.

Андрей пък през всичките тези дни целенасочено се съсредоточавал в областта на слънчевия сплит, за да изпита някакви усещания, мислейки за лотоса. Едва на третия ден почувствал едва забележимо затопляне, дори не топлина, а нещо като „гъдел от докосване с перце“. А пък Славик дори не успял да си представи как става всичко това „вътре в органите му“.

Преди да започнем тренировките, нашата компания издебна момент, когато Сенсей не бе зает, и се приближихме към него с нашите въпроси. Започнахме да му разказваме за своите усещания. Татяна изпревари всички ни и му се оплака за болките в сърцето си. Учителят хвана ръката и с професионалното движение на лекар и провери пулса.

— Да, тахикардия. Какво се е случило?

— Не знам. Започна да ме наболява, след като се съсредоточих върху раждането на Господ в сърцето си...

И заразказва подробно за пробуждането на божествената си Любов.

— Всичко е ясно. Съсредоточила си се върху орган, върху сърцето. Не бива да се съсредоточаваш върху орган. Сърцето си е сърце, то е просто мускул, помпа на организма. Като се съсредоточаваш върху него, нарушаваш ритъма и му пречиш да работи. Когато се научиш да се самоуправляваш, ще можеш да се концентрираш върху функциите на тялото и органите си. А сега само ще им навредиш. Трябва да се концентрираш точно върху слънчевия сплит. Оттук се заражда всичко. Той е основната чакра в Лотоса, наречена „Куандалини“.

— Когато Куандалини се пробужда, все едно някаква змия пълзи по гръбнака. Чел съм го — блесна с ерудицията си Костик.

— Това определение е от йога — отговори учителят. — Хората имат навика с времето да объркват всичко. А изначално в „Лотоса“, Куандалини — е чакрата, която се намира в областта на слънчевия сплит... Това, което ви разказах за лотосовия цвят, отново повтарям, са само образи, нищо повече, начин, по който да разберете и почувствате нещата по-лесно.

— А как изглежда всъщност това, моля ви, обясните още веднъж за не особено интелигентните? – шеговито попита Андрей.

— Ами просто протичат фибри, покълва вътрешната сила на Любовта. Да речем, в теб се заражда такова чувство, все едно очакваш нещо много-много приятно? Например

чакаш някакъв жадуван подарък, за който много силно си мечтал. И ето че го получаваш, изпитваш щастие, изпълнен си с благодарност. Чак те побиват тръпки, тоест изпитваш тези усещания в областта на слънчевия сплит, сякаш излъчваш нещо прекрасно, хубаво или го очакваш. Ето такова трябва да е усещането ти, което предизвикваш изкуствено, и непрекъснато поддържаш в областта на слънчевия сплит. Накрая то става естествено за теб. И хората започват да го чувстват. Т.е., започваш да излъчваш тази радост... Това е. И няма значение дали там има цвете, или нещо друго. Това са само образи, за по-лесно възприемане.

— А цветето, което се образува около тялото?

— А ти запознат ли си с понятия като астрално, ментално и други енергийни тела, по-просто казано – с многослойната аура около човека?

— Да.

— Така, когато това силово поле на доброто в теб се разраства, тогава се появява усещане, подобно на множеството слоеве листенца. Чувстваш, че си обвит, защитен, процъфтяващ в лотоса. И същевременно усещаш, че си като слънце над света, сгряваш всичко с топлината на огромната си Любов.

Това е постоянна медитация, независимо къде се намираш и какво правиш, ти извикваш тези фибри, тези усещания, тези потоци енергия. Смисълът е следният: колкото повече се занимаваш, толкова по-силни стават те. Накрая процесът придобива материални свойства и вече можеш наистина да влияеш положително на хората. Тоест ще си способен на това тогава, **когато самият ти се промениш напълно: и вътрешно, в мислите си, и външно, в действията си.**

Андрей понечи да попита още нещо, но на вратата на спортния салон се появи висок слаб старец.

— Добре момчета, — Сенсей изпревари Андрей, — после пак ще си поговорим.

Ние се отдръпнахме на страни. Възрастният мъж се поздрави със Сенсей и му заговори възбудено, като го дръ-

пна настрани:

— Знаете ли, днес от Ленинград се обади академикът — запъхтяно рече той, — Жорж Иванович. Помоли да ви предам, че непременно ще дойде след три дни...

Не можах да чуя следващите му думи, защото, след като овладя вълнението си, „Дългуча“ заговори по-тихо. Моя милост остана крайно учудена от това съобщение: „Какво ще търси тук някакъв си академик? Че и от Ленинград. За какво му е Сенсей?“ Направо умирах от любопитство. Но тренировката, която Сенсей възложи на старшия семпай, започна и вече нямаше как да го задоволя.

По време на заниманията проверих на практика образния пример на Сенсей за „очакването на големия подарък“ и почувствах, че тези усещания при мен сработват много по-добре, защото си ги спомнях още от малка. Беше достатъчно само да възродя отдавна забравените чувства в паметта си и моментално започвах да усещам приятен гъдел в центъра на слънчевия сплит, който се разпространяваше встрани във вид на малки трепкащи поточета. Действително, в този миг ми беше много приятно и радостно. Но не успях да задържа това състояние дори минута и то изчезна от само себе си. Опитите ми отново да извикам усещанията отнеха много повече време, отколкото ми се искаше. Така, отдадена на вътрешното си състояние, не забелязах как тренировката отлетя. Между другото, тялото вече не ме болеше след онова незабравимо занятие, болката беше отминала, както каза Сенсей, точно за три дни.

23

През следващите дни отново се опитвах да извикам онези усещания, докато се занимавах с различни неща. Но това се получаваше добре само когато успявах да се съсредоточа върху „Лотосовия цвят“ извършвайки някаква физическа работа. Нещо повече, започнах поне малко от малко да проследявам мислите си. Веднъж, докато пишех домашните си, се опитах да си спомня за какво съм мислила днес. Но не можах да си спомня не само мислите, но дори и повечето си действия. Всичко беше някак си обобщено, а подробностите едва изплуваха. Най-интересното беше, че добрите дела преминаваха в категорията „така трябва“ и не ги помнех особено. Но пък отрицателните мигове, негативните, емоционални изблици се врязваха в паметта ми до най-малката подробност. Ето тук вече, както се казва, на своята кожа, съзнателно почувствах силата на животинското начало. В главата ми сами започнаха да изплуват думите на Сенсей: **„Мисълта е материална, защото се заражда в материалния мозък. Тъкмо затова лошата мисъл гнети. Това е първият Страж, който винаги се опитва да надвие човека.** Някой път ще ви разкажа по-подробно за него, как се зараждат вашите мисли и защо тяхната власт над вас е толкова силна“. Запитах се: „Защо ли Сенсей не ни разкаже всичко наведнъж, а все отлага за някакво неопределено „после“. За някои това

„после“ може никога и да не настъпи... Но от друга страна, имаше огромна разлика в начина, по който възприемах думите му през първите тренировки и сега. Преди просто слушах, а едва напоследък започнах да разбирам някои неща, защото започнах да се занимавам и да работя върху себе си. Появиха се някакви резултати, имах някакъв опит, а следователно, възникнаха и конкретни въпроси. А на конкретните въпроси Сенсей винаги дава конкретни отговори“. И изведнъж ме осени следната мисъл: „Ами че той просто изчаква да види кога ще разберем думите му, така да се каже ще пропуснем информацията през себе си, кога разумът ни ще осмисли всичко сам и ще вземе страната на душата. В противен случай всички тези ценни знания, както се изразява той, ще останат за нас празен звук в празна глава. Сенсей казва, че трябва непрекъснато да работим върху себе си, защото е скъпа всяка минута от живота, която трябва да използваме като дар Божии за усъвършенстването на своята душа.“ Тези думи ми вдъхваха увереност и оптимизъм. Впоследствие, когато тялото ми изпадаше в апатия, често си ги спомнях.

24

Въпреки лошото време и нередовния транспорт породени от първия сняг, който тази година беше обилен като никога, всички дойдохме навреме за занятието по медитация. Сенсей веднага пристъпи към обсъждане на нашите опити да отгледаме „Лотосовия цвят“. Николай Андреевич беше възхитен от резултатите си, именно от психотерапевтична гледна точка, като един от най-добрите начини за контролиране на мислите. Накрая той каза:

— През свободното си време анализирах всичко, което ни казахте, и имам следния въпрос. Вие споменахте, че тези вибрации на Любовта защитават човека от негативното въздействие на останалите. От кое по-точно въздействие и как то се проявява?

— Негативните въздействия могат да бъдат най-различни. Било то уроки, било то щета от черна магия...

— Уроки? Щета? – искрено се изненада Николай Андреевич. — Аз си мислех, че уроките и магиите са само народен фолклор, и то доста печеливш за някои предприемчиви хора.

— Въпросният „народен фолклор“ точно затова съществува, защото даденото явление на мисълта съществува в природата, но още няма достатъчно убедително научно потвърждение. А според фактите проявата на негативната

мисъл съществува. Неведнъж съм казвал, че мисълта е материална. Правят се опити това да се докаже и на съвременно научно ниво. И колкото по-далече стигат, толкова повече потвърждения ще се намират. Мисълта — това е информационна вълна. Нейната информация е кодирана на определена честота, която възприема нашият материален мозък, по-точно древните му структури. И когато някой ти мисли нещо лошо, то естествено, всичко това твоят мозък улавя на подсъзнателно ниво. И при разшифроването на този код мозъка започва да моделира в теб негативна ситуация, която после, под формата на подсъзнателна заповед, се реализира в живота ти. Точно това е щетата, която се проявява във вид на болест или нещо друго. Това от една страна. А от друга — ако индивидът създава около себе си вълново поле с определени честотни характеристики... или по-просто казано — аура на Любовта, тогава по всички физически закони негативната информация не може да проникне в това силово поле, камо ли да се добере до мозъка и да се прояви там във вид на заповед. Защо? Защото това силово поле е много по-мощно... Човекът като социално същество е доста сложна структура. Той обменя информация не само с мимика, жестове и глас. Дори само гласа да вземем — какво представлява той? Същата тази вибрация във възприемания от нашия слух диапазон, изградена от вълни, само че на други честоти, за разлика от мислите.

— Значи излиза, че нашите възможности да възприемаме звука са ограничени само от една своеобразна илюзия на съзнанието? — обмисляйки нещо свое, каза Николай Андреевич.

— Разбира се. Например, науката официално е установила, че човек е ограничен в честотния диапазон и чува само от 20 херца до 18 килохерца. Но незнайно защо, когато хората открили света на ултразвуците, се научили да „контактуват“ с делфините. Това за пореден път доказва, че човек съзнателно възприема само малка част от разнообразния свят, който го заобикаля. Но пък подсъзнанието му... фиксира много повече.

— А човек усеща ли това по някакъв начин? — попита Стас.

— Да. Само че обикновеният човек го усеща на интуитивно ниво, тоест с така нареченото „шесто“ чувство. А духовно развитата личност го възприема доста по-осъзнато. Формирайки в себе си силово поле..., изградено от вибрациите на Любовта, човек става неуязвим за негативните информационни потоци, или по-просто казано, за лошите мисли. И следователно не се разсейва с вътрешна борба и не губи за това своето скъпоценно време и сили.

— А как се проявява това в живота? Та нали у човек невинаги всичко се получава така гладко, има и добри дни, има и лоши – поинтересува се Виктор.

— Добрите и лошите дни съществуват само в твоето съзнание, тъкмо ти ги създаваш в собственото си въображение. Когато всичко ти е наред, на подсъзнателно ниво вече очакваш нещо лошо, негативно. А щом се настройваш така, в крайна сметка го получаваш. Ние сами сме си измислили тази игра, сами си създаваме проблемите. Няма такова нещо в природата. Добре, значи добре. Лошо, значи си глупак. Това е.

Цялата групичка се засмя, като чу такъв изчерпателен отговор.

— Ами с тази духовна практика човек може ли да се пречисти от... е ми... — Женя се позапъна избирайки подходящата дума, – от греха ли, не знам? Изобщо от всичко лошо, което вече си успял да сътвориш в живота си?

– Естествено. Човек се „пречиства от греха“, защото не само се разкайва за стореното, но, и което е по-важно, не го прави отново и не иска повече да го прави, понеже за него тези деяния стават чужди. Той просто отхвърля от себе си всичко негативно, като го забравя на нивото на подсъзнанието и съзнанието си. Ако там го потискат някакви предишни деяния, които непрекъснато го тормозят, то тогава той автоматично се пречиства от тях с помощта на нарастващата в него сила на Любовта и като работи над пробуждането на душата си.

— А защо казват: „грехът ще те погуби“? — попита Андрей.

— Да, ще те погуби. Когато човек стори нещо лошо, това деяние не му дава покой на подсъзнателно и съзнателно ниво, гризе мозъка му като червей. В крайна сметка всичко това избива във вид на язва или може би инфаркт, инсулт и така нататък. Т.е., както и да го усуква, ако не предприеме нещо, лошото го убива отвътре.

— А как човек разбира лошо ли върши, или добро?

— Всеки много добре разбира какво е лошо и какво е добро. Колкото и да се ежи и да показва пред другите колко е добър, какъв е супермен. Но всъщност, когато остане насаме със себе си, го хваща страх. Страх го е, когато ляга да спи, особено ако е сам, или когато върви по пътека в мрака. Той много добре усеща, че някой го гледа. Той усеща този поглед върху себе си и това го потиска, изпитва неистов страх от смъртта, защото там... меко казано, му е спукана работата.

— А какво ще стане след смъртта? – попита Стас.

— Този, който е добър, да го кажем така – който е пречистен, който носи Бога в себе си, няма от какво да се страхува, на него и там ще му е добре. Може да не е постигнал големи върхове в духовното си развитие, може и да не е успял да извоюва окончателна Свобода за душата си, или по-просто казано, да се е съединил с вечната Любов, Бога, Нирвана, да се е озовал в рая или царството Божие според религиозните разбирания, но той е развивал душата си, стремил се е към това... Раят не е място, където физически се забавляваш с приятели, такива като теб, които са се помолили в църквата, защото така е модерно и се мислят за просветени. Всичко това са глупости, моли се, ако щеш, цял живот. Важното не е колко се перчиш пред другите, а това, което мислиш и правиш. Важното е кой си всъщност и как се самовъзпитаваш, как се занимаваш с духовното си израстване. Виж, ако си постигнал определено равнище на Свобода, ако си стигнал до Бога като зрял човек, тогава е ясно. Това е основната ти цел, която те дърпа. Ти си тръгнал, ти си свободен, пред теб са само звездите, пред теб е безкрайността на съ-

вършенството. Но на вас ви е трудно дори да разберете това състояние.

А ако, да речем, си негативен субект, ако в теб надделява материалната същност, ако се опитваш да си създадеш материални блага, като потискаш другите, тоест като им причиняваш злини и същевременно не се опитваш да се поправиш, там отвъд ще ти е доста зле.

— Абе колко му е, ще дам подкуп на поповете во слава на Господа и веднага ще ми простят всички грехове — опита да се пошегува Женя.

— Поповете може и да ти простят, но Господ — едва ли. Общо взето, ако правиш жалки опити да се откупиш, дори като построиш черква, но не се разкаеш за стореното и не започнеш да живееш на чисто със съвестта си, тогава всичките ти „въздаяния“ ще бъдат безсмислени и глупави. Защото Господ е по-заинтересован от извисяването на душата ти, тоест от тази негова частица, отколкото от разни „въздаяния“ под формата на материални блага, сътворени пак по Негова воля за възпитание и изпитване на душите човешки.

— А какво значи „там ще му е доста зле?“ — попита Андрей.

— Как да го обясня, че да ме разберете? Хайде, измислете най, най-отвратителното нещо, което може да ви се случи, най-страшното... Измислихте ли го?

— Измислихме го.

— Е, това ще е най-хубавото за вас там, и то доста дълго...

Не ви плаша, казвам ви нещата такива, какви то са. Всеки човек отговаря за постъпките си. Той може би не си дава сметка за това, макар на подсъзнателно ниво напълно да осъзнава какво върши. Тайно от всички той е користен, в него надделява материалната същност, той краде, мами, задоволява манията си за величие, скъпи се за някоя стотинка и си мисли: „Аз имам много пари, ами че аз съм цар!“ Какъв цар си ти, та нали утре ще пукнеш и там ще видят кой си... И най-интересното е, че всеки го чувства и разбира. Затова много хора цял живот се мятат от едната крайност в друга,

от една религия в друга. И в действителност никой вместо вас няма да измоли опрощение за греховете ви. Нужни са вашите реални действия по отношение на вътрешния ви свят, нужна е реална зрялост на душата, а не някакви призрачни самозалъгвания и глупава надежда, че никой нищо няма да научи и всичко ще ти се размине. Стражът, който фиксира всяка ваша мисъл, да не говорим за действията, е вътре във вас. И точно по неговите „скрижали на паметта“ се решава по-нататъшната съдба на вашата душа.

— Следователно е лошо да си богат — направи своя извод Славик.

— Не, да си богат е много хубаво, дори прекрасно. Въпросът е, че у нас и до ден-днешен има бедни, това е лошото, това е трагичното. А пък за богатите хора, та това е прекрасно, те имат време за себе си, за своето развитие, ако го използват правилно, разбира се.

— Кажете моля ви се — отново се обади Николай Андреевич, — връщайки се към „Лотосовия цвят“, бих искал да разбера, дали всички хора възприемат тези вибрации на Любовта положително?

— Значителното мнозинство. Но има индивиди, които ги възприемат изключително негативно. Това ги плаши, отблъсква ги и говори, че съзнанието им е непълноценно. Т.е., за да не може душата им да се събуди от допира с излъчването на съответния човек, разумът им се активизира и в него изплува всичко негативно. Такъв индивид е много лош, отвратителен, макар че може да се мисли за прекрасен, за добър, може дори цяла тълпа да го хвали. Но реално не струва. Защо? Защото реагира на всичко това изключително отрицателно. В разума му животинското начало преобладава пред душата.

Умълчахме се за известно време.

— Знаете ли, наскоро в литературата открих, че Елена Блаватска споменава в ръкописите си за някаква особена духовна практика, която тя нарича „Розата на мира“ която малко прилича на „Лотосовия цвят“ — похвали се Костик.

— Да. Това е отглас от практиката „Лотосов цвят“. Само

че Блаватска е объркала доста неща. Нищо чудно, защото е писала по разказите на различни лами, а не от истинския източник.

— Освен това четох, че пробуждането на „Лотоса“ е висше постижение в будизма. Само че преди това човек трябва да премине през толкова посвещавания, толкова стъпала и изпитания...

— Всичко това са глупости. Цялата тази плява е измислена по-късно от хората, за да си създадат безплатна хранилка — религията. Първоначално Буда е давал в чист вид на повечето хора именно въпросната лесна и достъпна за всички духовна практика за пробуждане на душата — „Лотосовия цвят“. Всичко е било много просто.

— И на своите адепти ли?

— Да, от начало я е давал и на тях. А след това в зависимост от тяхното ниво на пробуждане е давал и по-висши знания.

— Още миналия път казахте, че знанията, които Буда е дал били частично изгубени, — никак не можеше да се успокои Костик, — частично изкривени, четох някъде, че Далай Лама владее тези знания и ги дава на своите ученици. В ламаизма, едно от основните течения в будизма, той е смятан за най-висшето лице сред „прераждащите се“, земно въплъщение на високопочитания Бодхисатва... Авалокитешвара, — едвам успя да го произнесе Костик, — тоест живият Бог, както го наричат мнозина. Там също така се споменава, че смъртта на този жив бог се явява началото на новото му въплъщение на Земята. И специална комисия от лами го издирва сред новородените, тези родени година след смъртта му. Мисля си, ако този Бодхисатва постоянно се прераждa нима знанията могат да бъдат загубени?

— Кой? Далай Лама да е Бодхисатва?! Та той даже не е и пародия на Бодхисатва. Кой всъщност е Далай Лама... за да разберете по-добре, ще ви разкажа предисторията. Първоначално учението на Буда било устно. Поради своята простота и достъпност на духовните практики имало огромен резонанс сред хората, особено духовната практика „Лотосов цвят“ била

изключително популярна. Философското учение на Буда било записано на палмови листа от неговите последователи едва 600 години след неговата смърт, текста се наричал (Трипитака) и датирал от 29 година преди нашата ера. Това е най-древният ранно будистки литературен сборник, който вече бил написан с изкривен смисъл в сравнение с истинското Учение на Буда. Тъй като бил писан от хора, преследващи користни цели, жадуващи да натрупат богатства за сметка на тези знания, и да създадат на тази почва религия. Освен това след смъртта на Буда сред неговите ученици настъпил разкол. Част от тях се придържали към традиционните възгледи, така нареченото направление хинаяна, което на санскрит означава „малка колесница“, или „тесен път“ за спасение. Това направление било горе-долу близо до истината, защото основно значение се придавало на личните усилия на стремящия се към освобождение от оковите на сансара (прехода на душата от една телесна обвивка в друга) чрез въздигане към окончателното спасение (нирвана). С времето това направление било силно изкривено от хората, които го превърнали в сложен и пищен култ.

А другото направление, махаяна, което на санскрит означава „голяма колесница“, „широк път към спасение“, е и началото на нашата история за Далай Лама. Направлението махаяна реформирало будисткото учение от всички страни, превръщайки Буда от мъдрец и Учител в типично божество, а „Бодхисатвите“ — в негови еманации. Според техните разбирания, всеки желаещ докопал се до управляващата върхушка на тази религия можел да стане Бодхисатва. Макар че в самата дума Бодхисатва е заложен съвършено друг смисъл. Тази дума произхожда от Шамбала.

Бодхисатва в превод от санскрит означава: този, чиято същност е знанието. Буда въвел това понятие сред хората съобразявайки се с тяхното тогавашно духовно ниво на развитие. Но дори според неговото определение думата звучи така.

„Бодхисатва — това е същество от *Шамбала*, достигнало висшето съвършенство и *излязло* от нирвана, имащо *волята* отново да се потопи в нея, но отказващо се от това заради Лю-

бовта и състраданието към живите същества и стремежа си да им помогне в тяхното *усъвършенстване*“. А какво направили тези дървени „бодхисатви“. Те махнали няколко думи от определението на Буда: „Шамбала“, „излезлите от нирвана“, „имащите воля“, а също така и „помогнат в тяхното усъвършенстване“ и ги заменили със своя трактовка, благодарение, на която се изменил целият смисъл на казаното, така както им е било изгодно. Те се надявали, че света никога няма да разбере, но този факт показва безкрайната им глупост в отношение на истинните знания. Истинните духовни знания, както и да бъдат изкривявани, скривани и унищожавани, винаги в нужното време отново ще бъдат дадени от Шамбала на хората в чист вид, тъй като това е единният кристален източник на истинните знания на Земята, източник, от който черпят всички световни Учения.

За хората е невъзможно да станат Бодхисатви. Въпреки, че в човешката история е имало няколко уникални личности, които успели да израснат със своята душа до нивото на Бодхисатвата. Но тези хора уникуми могат да се изброят на пръстите на едната ми ръка, при това взети от цялата човешка история, а не от този миниатюрен отрязък, който смятате за история на човечеството. Така че най-висшето стъпало, което могат да достигнат хората в духовен план, работейки над себе си, още веднъж подчертавам, работейки над себе си — е развитието на своята душа чрез Любовта до такава степен, когато смъртта не е в състояние да властва над тях, тоест да се освободят от цикъла на прераждания и да се съединят с божествената Любов, с нирвана, както искате го наречете. На вас сега ви е трудно дори да разберете смисъла на тази дума „нирвана“. Никоя земна радост не може да се мери дори и на една хилядна част с това висше състояние.

— Бодхисатвите наистина ли са същества от Шамбала? — попита Андрей.

— Да, те са си създали там малък свят, известен на хората, като Обител. Именно от там се дават знанията на света, било то научни или духовни, с цел хората да съзряват духовно и да развиват своята душа.

— А Месиите — това също ли са Бодхисатви? — попита Стас.

— Понякога се случва Бодхисатвите да бъдат принудени да бъдат Месии давайки основните учения. Но много рядко. Много по-често Месиите се явяват техни ученици, обикновени хора възпитани от тях самите.

— В смисъл?

— Някога ще ви разкажа и за това, че се отклонихме твърде много от основната тема... Така че Бодхисатвата няма да доказва на никого какъв е в същност, и още повече няма да създава религия. Бодхисатвата може да даде Учение за духовната същност на човека и за това как той да я развие. Но в никакъв случай религия... Всъщност, коя да е религия — това е огромен шоу бизнес, породен от манията за величие на шепа хора, създадена, за да отнема парите на тълпата тъпи магарета.

— Е, защо веднага тъпи, — обидено произнесе Руслан.

— Затова, защото тези хора стават изключително ограничени в познанията си. Та нали постоянно им втълпяват да слушат речите само на техните религиозни ръководители, да четат само тяхната литература и да стоят само в тяхното стадо, защото всички останали религии са неправилни. Например, да не се отдалечаваме много и да се върнем към темата на нашия разговор, какво са направили тези „шоумени“ с Учението на Буда. Първо, за тяхно удобство, за да има колкото се може по-малко въпроси от страна на тълпата, направили от Буда бог. На второ място, въвели сложни религиозни обреди, поклонения, молитви, показвайки на масите „широкия и лесния път за спасение“, благодарение на своята шоу култура на „бодхисатви-наставници“. Обикновения мирянин не само е длъжен да изпълнява техните ритуали, заклинания, обети и всичките им безкрайни глупости, но и да ги дарява за това, че го „баламосват“, и на това отгоре безпрекословно да им се подчинява. На кратко, от тези „дървени бодхисатви“, фактически просто хитри и умни хора, била създадената хранилката наречена — религия.

А сега да се върнем към въпроса с Далай Лама. Цялата

тази каша по реформирането на будизма била заварена от Нагарджуна, живял през втори век. Това бил изключително умен, но хитър човек с користни помисли. Той бил индийски философ, теолог, поет, основател на школата шунявада (мадхямика). А сега най-главното. За това, че Нагарджуна сътворил от простото сложно, за това, че силно изкривил и частично присвоил знанията, дадени от Буда за масите, за това, че преобърнал смисъла на цялото Учение, Нагарджуна бил жестоко наказан от Ригден Джаппо на вечно осъзнато прераждане.

— А кой е Ригден Джаппо? — попита Костя.

— Ригден Джаппо оглавява общината на Бодхисатвите в Шамбала... Така, след това личността Нагарджуна е била известна в историята с много имена. Впоследствие през 1391 година именно неговата същност се прераждa в Гендундуба, който станал и първия Далай Лама. Някога той много искал да му се кланят, възхищават, да го смятат за велик избраник... Той бил привлечен от богатството, разкоша и поклонението. Сега Далай Лама има планини от богатства, живее в разкош и му се покланя една четвърт от човечеството. Но от друга страна той няма щастие, а и няма да има. Обречен е на вечно осъзнато прераждане и вечно вътрешно страдание. Той не може да отиде в нирвана, както и да напусне цикъла от осъзнати прераждания. Просто от този земен живот никой няма да го пусне. Всеки път в поредното си прераждане, когато навършва 13 години, тоест в периода на полово съзряване, когато се пробужда жизнената енергия и връзката на човека с Космоса, простичко казано, когато започва да се събужда като личност и да разбира кой е в същност — за него това ще се превръща в голяма болка за цял живот.

— Ама че болка, не думай! — изстреля Костик. — Та това е Далай Лама, той има всичко! Истинско щастие е да имаш всичко и постоянно да се прераждаш осъзнато. Как подобен живот може да омръзне?!

Учителят уморено погледна към младежа:

— Как да ти обясня... Например, гледал ли си филма „Бялото пустинно слънце“?

— Да.

— Помниш ли как митничаря Верещагин седнал да се храни и жена му поставила пред него цяла паница с черен хайвер. Той погледнал на паницата и казал: „Пак ли този хайвер! Не мога проклетия да го ям вече. Вземи да го смениш за хляб“. Тоест всичко омръзва, и то много бързо. А животът омръзва трижди по-бързо. Ако помнеше поне част от това, което си преживял в другите тела, направо ще ти стане лошо от еднообразието на телесните обвивки. Да се прераждаш осъзнато и да знаеш, че това е твоята вечна участ — това е страшно, и дори не можеш да си представиш колко страшно. Неслучайно Исус наказал вечният Евреин с безсмъртие. Помниш ли тази история?

Костик объркан поклати глава:

— Не.

— Когато Исус вървял към Голгота, Му било много тежко, мъчила Го жажда. И когато спрял пред дома на един евреин на име Агасфер и помолил за вода, онзи се уплашил за живота си и че ще го накажат, и грубо Го изгонил. А Исус му казал: „Ти се боиш за своя живот, от сега ще живееш вечно!“ От тогава Агасфер не може да умре скитайки се по света, колкото и да му е омръзнало.

— И никога, ама никога няма да му бъде простено? — попита със съчувствие Татяна.

— Докато не се даде всеобщо опрощение и докато не се покае целия свят. Но това вече е друга история.

Сенсей погледна часовника си.

— Добре приятели, време е за медитация, че нашата беседа може да продължи много дълго. Днес за някои ще повторим, а за някои ще опитаме да разработим чакрите на краката и чакрата „хара“

— И къде се намират? — попита Славик.

— Чакрите на краката се намират в центъра на ходилата, а чакрата „Хара“ на три пръста по-низко от пъпа в точката „Дан-Тян“... „Хара“ в превод от японски означава корем. Това е човешкият център, което практически съвпада с центъра на тежестта във физически и геометричен смисъл. Тази ме-

дитация, така както и предишната е ориентирана към съсредоточаването и концентрацията на вниманието... А сега се изправете, отпуснете се, стъпете така, че ходилата ви да са на ширината на вашите рамене...

Ние застанахме удобно, отпуснахме се и се съсредоточихме върху самата медитация.

— Сега както винаги ще вдишваме нормално, тоест произволно, а ще издишваме в чашообразната „Хара“, напълвайки я с енергията „Ци“, до момента, когато почувствате лека тежест. Когато „Хара“ се напълни, трябва да изпуснете тази енергия „Ци“ от „Хара“ в краката, през центъра на ходилата в земята...

Известно време „прекарвах“ тази енергия мисловно. Но благодарение на своето въображение започнах реално да чувствам как корема ми се изпълваше с вода. През това време Сенсей напомни:

— Когато „Хара“ се напълни, вие трябва да „излеете“ тази енергия през краката и центъра на стъпалата в земята.

Аз отново се опитах да направя това със своето въображение, работейки мислено над своето тяло. Постепенно почувствах топлина под формата на тънка струйка. Но чувството не беше цялостно и се усещаше само в областта на пищялите и стъпалата. Независимо, че времето беше доста хладно, краката в ботушите започнаха постепенно да се загряват. Когато констатирах този факт, веднага започнах да разсъждавам как успях да го постигна. Усещанията започнаха да избледняват право пропорционално с потапянето на разума ми в логическите размисли над този факт. И едва опитала да се концентрирам отново, Сенсей оповести края на медитацията.

— Свийте здраво юмруци и направете две дълбоки вдишвания и издишвания, а след това ги отпуснете. Накрая отворете очи.

Аз погледнах часовника си, бяха минали едва десетина минути. А на мен ми се стори доста повече. Някой от групата забеляза, че под нас се бе стопил снега. Ние учудени се огледахме. И действително, под някои от по-старите ученици сне-

га се бе стопил в радиус около 40 сантиметра, а при другите по-малко. Женя поглеждайки Стас произнесе:

— Ето виждаш ли, напразно се възмущаваше: студено е, студено, ех сега да бях в Африка. Изобщо не ти е нужно да ходиш в Африка. Погледни се, скоро изпод краката ти ще започнат да никнат палми.

И обръщайки се към Сенсей добави:

— Отдавна подозирах, че нещо не е наред с неговия произход, все го тегли към папуасите.

След поредната серия от шеги, когато всички се успокоиха, Сенсей каза, че можем спокойно да правим тази медитация и у дома.

— А медитацията „Лотосов цвят“ също ли? — попита Костик.

— Разбира се. Желателно е над тях да се работи във всяка свободна минута.

— И кога ще дойдат резултатите?

— Не се притеснявай, ако не те мързи, резултатите няма да закъснеят.

— Извинете, но бих желал да се върнем към темата преди медитациите. Казахте, че всички научни знания в света се дават от Шамбала. Не успях да разбера много добре, как се дават? — с лека надменност в гласа произнесе Николай Андреевич. — Все още смятам, че човек е достатъчно разумно същество, за да измисли всичко сам, в това число и научните открития.

— Как да ви го кажа, до голяма степен човек някога ще стане съвършено същество... Но докато в неговия разум господства животинското начало, той даже един прост стол не би могъл да измисли докато не му разкажат как да си го направи.

— Това как да го разбирам?

— Както искаш. Хората сега са толкова умни, защото ползват знанията на своите предци. А как техните предци са получили тези знания замисляли ли сте се? Даже в най-древните легенди на Шумерската цивилизация, написани на глинени плочки има сведения за това, че именно „хората

от небето“ им разказали как да построят своя бит, как да си построят къщи, ловят риба, как да си отглеждат растителни храни и тем подобни. А до този момент хората са живеели като всяко стадо животни... нека да вземем за пример съвременния свят. Как учените правят своите открития?

— Усилено работейки над дадената тема.

— Безусловно, на външен вид това изглежда точно така, но самия миг на откритието, мига на озарението?

Николай Андреевич сви рамене.

— Спомнете си историята на великите открития, — продължи Сенсей. — Вземете например известната на всички периодическа система на Димитрий Иванович Менделеев, която той видял на сън, при това в не пълен вид, а само тази нейна част, която може да бъде възприета от хората на дадения етап. Абсолютно същата била и историята със структурата на атома на Нилс Бор, с формулата на Фридрих Август Кукле, с откритията на Никола Тесла и много-много други. Практически всички научни идеи и теории са се появили в резултата на озарение, интуиция, а най-често благодарение на „откровения свише“. Тоест тези открития учените черпили от недрата на своето подсъзнание.

А недрата на подсъзнанието са тази същата чакра, „врата“, „порта“ — наречете го както искате, — която може да бъде отваряна, както от едната страна, така и от другата. Това е преход в съвсем друга сфера, друго измерение, друго информационно поле. Така че при определена нужда в мозъка на учения може да бъде поставен готовия отговор от другата страна.

— А кой го поставя? — поинтересува се Костя.

— Този, който се намира от другата страна. Всеки човек го възприема по свой начин. Някои го възприемат като Абсолют, други като Колективен Разум, Шамбала, или Бог...

— Интересно, а Шамбала и Бог едно и също нещо ли са? — мислейки за нещо свое попита Руслан.

— Не, Бог си е Бог. А Шамбала — това е само едно от Неговите творения.

— А какво представлява Шамбала по отношение на чове-

чеството? — попита Николай Андреевич.

— Това е просто един източник на знания. Изразявайки се на съвременен език — това е своеобразна „информационна банка“, входът, на която се намира в недрата на подсъзнанието на всеки човек.

— Това означава, че без да излизаме от стаята си можем да попаднем в Шамбала? — удивен от своята догадка попита Стас

— Съвършено вярно...

Ние поговорихме още малко по вълнуващите ни въпроси, докато Сенсей за пореден път не погледна своя часовник.

— Добре, приятели, вече е късно, време е да се пръскаме.

Да си призная честно, на мен, както и на всички останали изобщо не ни се тръгваше. Накрая Женя изрази нашето общо мнение по следния начин: „Душата настояваше банкета да продължи“. Но уви, трябваше да се прибираме вкъщи, за да не предизвикваме излишни тревоги в нашите близки от отсъствието на нашите тела.

25

Следващите няколко дена отлетяха, като миг. На следващата тренировка всичко беше както преди: разгрявка, база, нов материал. В новия материал бяхме достигнали до изучаването на стила „Маймуна“. И за да нанесем лъжлив удар или да приложим някоя измамна техника, се опитвахме да имитираме поведението на това животно. Всичко това изглеждаше доста комично. Женя естествено не пропусна да се изкаже, че болшинството от присъстващите в залата изобщо не е нужно да имитират маймуната, тъй като повечето в ежедневието превъзхождаха оригинала в своите навици. Кратичко казано, тренировката премина достатъчно емоционално и весело.

На допълнителните занятия, когато почти цялата тълпа се разотиде, ние продължихме да усъвършенстваме комплексите от упражнения, които Сенсей ни показа за индивидуална работа. В самия край на тренировката в залата влезе солиден, представителен мъж на възраст около шестдесетте. След като го видя, Сенсей се усмихна:

— Кого виждат моите очи! Как пристигнахте, Жорж Иванович?

— Не бих го нарекъл пристигане, — моментално се възмути той. — Два часа ви търсех, обиколих целия град.

Сенсей се усмихна:

Извинете ме, господин академик, бях зает, не успях да ви

посрещна на летището.

Здрависвайки се по приятелски, двамата се преместиха в дъното на залата, седнаха на една от спортните скамейки и започнаха да дискутират нещо.

Чувайки думата „академик“ моето любопитство направо щеше да експлодира. Всички останали в залата не обърнаха никакво внимание на гостенина. Старшите ученици продължиха да работят върху своите удари, все едно нищо не се бе случило. И нашите приятели не изоставаха от тях. Ние с Татяна също се стараехме да не се излагаме и работехме усърдно. Но след идването на този човек, цялото ми внимание се фокусира върху двамата. А когато видях как Сенсей жестикулираше обърнат към своя гост и му говореше нещо с рязък тон, аз просто не издържах. Оттегляйки се от ударите на Татяна, моята особа започна лека по-лека да се приближава към импровизирания спаринг между двамата събеседници. Тогава чух следните думи, изречени от Сенсей, към своя събеседник:

— Когато преди повече от двадесет години мечтаеше единствено за световна слава и признание, като световен учен, сам ни предложи своите услуги в замяна на конкретни знания, които да те изведат на челно място в науката...

„Ама че работа! — шашардисана си помислих аз. — Сенсей му говори на „ти“! И кои са тези „нас“? За какви услуги говори?“

Сенсей продължи:

— ...От наша страна договорът беше изцяло спазен. Ти получи подробна информация, започвайки от полупроводниковия гетеролазер и завършвайки с преобразувателите на слънчевата енергия. Нима това не ти стигна?! И без това цял живот се правеше на глупак използвайки нашите знания. А за следващия юбилей и Нобеловата награда ще грабнеш. Нима е зле?! Не разбрах какви са проблемите?

През цялото време мъжа седеше със спусната глава. И когато Сенсей завърши и той вдигна очи. Лицето му беше цялото червено от силното вълнение.

— Как какви проблеми? Вие за глупак ли ме смятате?!

И вече с по-мек тон добави:

— Помня много добре всичко и нямам намерение да се отричам от своите думи... Но ви моля да ми обясните, от къде да взема енергиен източник с такава мощност?! За да задействаме вашето устройство, чиито чертежи ми дадохте, ще ми се наложи да пренасоча електроснабдяването, като минимум на цяла Ленинградска област. И на това отгоре искате това устройство да работи от началото на август до декември месец. А през всички тези месеци Ленинград и всички останали ще седят без ток ли?

— Относно енергийния източник можете да не се притеснявате, уважаеми Жорж Иванович, ще ви го осигурим.

— Да не би да искате да дотътрите в моя институт ядрен реактор? Как си го представяте? И защо именно на територията на нашия институт? Да не би да няма къде да се свърши тази работа, например в Москва?

— Можем разбира се. Но сметнахме, че вашият институт е на най-подходящото място... А за енергийния източник не мислете, той е с много малки размери, не по голям от куфар и няма да заеме много място. И енергията в него ще е напълно достатъчна за работата на устройството за нужния период от време.

— Извинете, но вие говорихте за милиони киловати. Да не би всичко това да се намира в един куфар? При това не е от ядрен произход?! — удиви се академикът.

Сенсей се усмихна:

— Не си пълнете главата с дреболии. Мога частично да удовлетворя вашето любопитство и да ви кажа, че това е вакуумен излъчвател на енергия. Освен това ще ви дадем, точно както обещахме, честотен преобразувател към това устройство. Но искам да ви предупредя, не ви съветвам изобщо да разглобявате и да си пъхате носа в тези устройства, иначе може да стане милион пъти по страшно от Хирошима. Макар и на външен вид да изглеждат абсолютно безобидно. Но запомнете устройството трябва да започне да работи не по късно от 15 август.

— Добре. А кога ще ми ги доставите?

— Предполагам веднага след Рождество Христово.

— Добре... само че...

Академикът леко се запъна.

— Какво?

— Интересува ме един въпрос. Вие говорите как не се бъркате в нашите дела, а това устройство свидетелства за обратното.

— Не се бъркаме. Ако го правехме, тогава щяхме да предотвратим предстоящите събития. Но не сме ние тези, които да решават, това си е ваш избор, правете каквото искате. Но единственото, което не е в наш интерес, е да се разрази като минимум третата световна война, при това с използването на ядрени оръжия. Тъкмо за това желанието ни е просто да омекотим последствията на тези събития.

— А къде е гаранцията, че тези вълни няма да навредят на никого?

— Гарантираме, това е абсолютно безвредно. Просто хората ще станат доста по-спокойни и уравновесени. Техните ответни реакции ще бъдат омекотени, и ситуацията няма да премине в глобален конфликт... Но повтарям, ние не сме в правото си да предотвратяваме тези събития. Ако искате, предотвратявайте ги сами, това си е ваша работа.

Академикът се изправи тежко от скамейката и се сбогува. Сенсей го изпрати до вратата, напомняйки още веднъж за датата. Двамата си стиснаха ръцете и се разделиха. Когато Сенсей се връщаше от вратата го чух с усмивка да си говори под носа:

— Всеки глупак се смята за умен, но само умният може да каже, че е глупак.

Бях просто поразена от необикновения разговор. „Кой изобщо е Сенсей? Да не е физик? — помислих си аз. — Сигурно работи в някакъв научен институт. Сенсей и на нас ни разказваше за някаква задълбочена физика. В такъв случай това обяснява много за неговия кръгозор“. Версията, която изникна в съзнанието ми беше най-приемлива, тъй като в останалите „хиляди“ въпроса, просто се обърках и не успях да намеря логичен отговор. Но в моите очи Сенсей се издигна

като авторитетен учен, защото го слушаше дори цял академик. Независимо, че Сенсей по нищо не искаше да се откроява от тълпата.

По пътя към дома той се шегуваше, както и всички останали, поддържайки нашето весело настроение след „маймунската“ тренировка. Пристигайки в къщи записах този необичаен разговор в своя дневник, с голяма забележка на края: „Оказва се, че бил физик!“

26

Няколко дена по-късно, когато с мама ходихме по магазините, аз вече правих планове за вечерта, обмисляйки въпросите, които смятах да задам на Сенсей по време на днешната тренировка.

На улицата, след вчерашния дъжд и среднощния студ, натрупа пухкав сняг. Добре е да отбележа, че зимата тук беше сравнително топла в сравнение с районите в Съюза, в които живеехме преди. Снега в миньорския край приличаше на сняг само първия ден, тъй като на втория ден вече ставаше сив от въглищния прах, а на третия се топеше превръщайки се в сива киша. Тук дори и нова година посрещахме с една и съща прогноза: „Дъжд преминаващ в мокър сняг“. Тъкмо за това бях щастлива да видя този бял пухкав сняг и да почувствам дългоочаквания мраз. Това ми даваше слабата надежда, че Нова година, до която оставаха само три седмици, има вероятност да посрещнем истински, по зимно, и да се повеселим от душа.

Така, мечтаейки за доброто и за бъдещето, ние вървяхме към следващия магазин. Изведнъж обаче мама се подхлъзна и падна назад, при това така силно, че чак и подхвръкнаха краката нагоре. Всичко се случи за част от секундата, и изобщо не успях да съобразя какво се случи, камо ли да реагирам. Минаващите на близо мъже се хвърлиха да й помагат. Аз също се опитах да помогна по някакъв начин, не-

зависимо, че бях се уплашила доста. Мама поблагодари на хората и се подпря на мен.

— Мамо, как си, ще можеш ли да ходиш?

— Ох, почакай малко, болката в гърба е толкова силна, от удара нещо щракна.

— Може би е добре да отидем в болницата?

— Нека почакаме малко, ей сега ще ми мине.

Ние постояхме малко и след това, лека-полека тръгнахме да се прибираме. Мама силно куцаше. У дома и стана още по-тежко. Не искахме да безпокоим татко, понеже мислихме, че всичко ще мине от само себе си, но болката само се усилваше и никакви хапчета не помагаха. Какво ли само не правихме: разтривахме с различни мазила, правихме компреси и даже нагрявахме болното място. Но от последната процедура на мама и стана още по зле. На медитации естествено не успях да отида, а когато вечерта се върна татко, вече бяхме използвали всички възможни средства, за да успокоим болката. Решението беше едно — трябва да се ходи на лекар. Татко позвъня на няколко места и уговори час с някакъв доцент в областната неврохирургия.

На сутринта нейното състояние рязко се влоши. Нетърпимата болка се пренесе и към единия и крак. Най-малкото движение предизвикваше силен пристъп на болка и се наложи да я закараме в болницата в полулегнало състояние. В неврологичното отделение след няколко рентгена и компютърни томографии, доцента установи, че мама отдавна е имала остеохондроза на гръбначния стълб, а от падането се е спукал един фиброзен пръстен и се е образувала 7-милиметрова дискова херния. В резултат от това бил затиснат седалищният нерв, което бе причината за силната болка в крака. След подробния преглед лекаря ни изпрати на консултация при неврохирург. Баща ми отново успя да се свърже с добър неврохирург, който преглеждайки резултатите на изследването направи извод, че операцията е неизбежна.

Това беше истинска катастрофа за нашето семейство. Не стига, че вече се бяхме нагледали на приковани към леглата болни, когато търсехме неврохирурга, но на това отгоре,

мама се бе наслушала на всякакви ужаси свързани с това заболяване от една своя позната, която както се оказа после, беше нейна бъдеща съседка в неврологичното отделение, на която предстоеше втора операция. Мама беше така наплашена от предстоящата операция, че след консултациите, в пълния смисъл на думата ние избягахме от неврохирургичното отделение. Ето така, абсолютно неочаквано за нас, бъдещето се украси в черни краски. Взехме решение да опитаме медикаментозно лечение, както се казва да се борим до последно.

От момента, в който мама влезе в неврологичното отделение, моя живот се промени напълно. Сутрин ходех на училище, а след това в неврологичното отделение. През цялото време се намирах близо до мама, за да поддържам нейния дух. Струваше ми се, че това беше много важно за нея. Вярно, лекарите се мръщеха от присъствието на външни лица, но татко бързо уреди и този въпрос. Болницата се превърна в мой втори дом.

Мама беше повече от огорчена, че на нашето семейство се бяха стоварили едно след друго толкова нещастия. Освен това от Москва бе дошло съобщение, че всички срокове са уговорени и хирурга е готов да ме оперира след новогодишните празници. Освен всичко, мама преживяваше тежко и факта, че бях оставила всички свои любими курсове и кръжоци, и дори настояваше да се върна към своя обичаен начин на живот. Но аз не исках да чувам и думичка за това. Усещах, че никой нямаше да се грижи за нея така, както го правех аз, на това отгоре без мен тя просто щеше да повехне от гнетящите я негативни мисли и цялостната тягостна атмосфера в отделението, където всички съседки разказваха единствено за своите болежки.

През първите дни, както аз самата, така и цялото семейство се намирахме в шок от случилото се. „Как можа да се случи такова нещо, — мислех си аз. — Така ненадейно, именно с мама. Колко е непредсказуем живота! На нас само ни се струва, че сме предвидили и планирали всичко, и че всичко ще си остане така. А в действителност, не мине се и ден и отново идва ново изпитание за издържливост, все едно

Някой иска да ни провери колко сме надеждни, до колко сме вътрешно устойчиви в различните ситуации, било то радост или мъка. Възможно е целия този стрес, на който ставаме неволни свидетели, да се явява напомняне свише за това, че животът е крехък, и че можем да не успеем да направим най-важните неща в него. До такава степен сме свикнали да отлагаме важните дела на своята душа за „неопределеното бъдеще“, че изобщо не забелязваме как минава самия живот, без да успеем да свършим нещо съществено.

Защо започваме да ценим нещо истински тогава, когато безвъзвратно го загубим: младостта — когато сме стари, здравето — когато сме болни, живота — когато лежим на смъртния си одър. Защо?! Най-вероятно тези внезапни ситуации са тъкмо това нещо, което ни кара да се замислим над своето безсмислено съществуване, да се осъзнаем и да направим равносметка на своите несбъднати мечти, породени от нашия мързел, връщайки се по този начин към действителността. А действителността е следната — никой не знае какво може да му се случи след една минута. Може би тогава не си струва да предизвикваме Съдбата, а да започнем да ценим всеки миг сега, от тази секунда, и да го ценим така, както го ценят обречените хора. Може би тогава ще съумеем да разберем в дълбочина смисъла на нашия живот и да направим в него хиляди пъти повече полезни неща за своята душа и за заобикалящите ни хора. „Глупаво е да си мислим, че утрешния ден е сигурен, та той може просто да не се случи“. Тъкмо сега разбрах целия смисъл на изказването на Сенсей, което някога възприемах като шега: **„Ако искаш да разсмееш Бог, разкажи му своите планове“.**

Житейските истории, които в първите дни заедно с мама слушахме от съседките в болничната стая, ме накараха да се замисля, че абсолютно никой не е застрахован от госпожа Случайност... Жената, която лежеше до прозореца се казваше Валентина Фьодоровна. Един-единствен миг преобърнал целия и живот. Всичко се случило абсолютно неочаквано. Двамата със съпруга си живеели, както и всички останали, едвам свързващи двата края. А когато се понесла вълната на

фирмите, мъжа и напуснал работа и създал своя фирма за мебели. Понеже бил предприемчив и трудолюбив, поръчките потекли като река. За някаква си година изкарали толкова пари, че можели да си купят и апартамент, и кола, дори и вилен участък. Всичко било приказка и нищо не предвещавало страшната беда, която ги очаква.

Но преди два месеца, когато Валентина Фьодоровна и съпруга и се връщали с колата от рожден ден на техни близки роднини, претърпели тежка катастрофа. Всичко се случило за някаква си част от секундата. Три коли се блъснали с висока скорост една в друга по вина на някакъв пиян шофьор от насрещното платно. Мъжът и загинал на място, а тя благодарение на колана останала като по чудо жива, но така се разтърсила, че лекарите по-късно открили луксация и хематом в шийната област. След този случай ръцете и престанали да я слушат, а краката си изобщо не чувствала. Луксацията успешно била отстранена в неврохирургията, но хематома вследствие от повредата на гръбначния мозък останал. Преди около месец Валентина Фьодоровна била преместена от неврохирургичното в неврологичното отделение.

Но на мен ми се струваше, че нейната болка идваше не толкова от физическото и състояние, колкото от психическото. Именно от момента на катастрофата нейния живот претърпял коренна промяна. Не стига, че се наложило да заложи част от имуществото, тъй като спестените пари, които имала отишли за лечението и непонятно от къде изникналите дългове на съпруга и, но и била поразена от отношението на своите познати.

Семейството на Валентина Фьодоровна имало много роднини, приятели, близки познати, но в момента, в който разбрали, че мъжа и е загинал, а тя останала в безпомощно състояние и сама, всички за миг забравили за нейното съществуване. И сега, вече втори месец лежи в болницата. Посещават я единствено възрастната й майка и родната й сестра, която независимо, че живеела бедно, винаги се стараела да й донесе нещо приятно и вкусно. И сега Валентина Фьодоровна разбрала кой, какъв човек е, но вече било твърде късно.

Нея вечер записах в своя дневник един интересен израз от нейната стара майка относно калпавите приятели: „**Турена ли е софра, пълен с гости е дома. Щом софрата ти е празна ти на всички си омразна.“**

Валентина Фьодоровна била крайно отчаяна и не можела да намери изход от тежката ситуация, освен да злослови по адрес на бившите си приятели и познати. От всичко това ми ставаше някак неприятно. Не стига, че разваляше своето настроение, и разпалваше омразата си с тези лоши думи, но и караше всички около нея да съпреживяват и страдат. Ситуацията достигна до там, че с мама не желаехме да произнасяме думата „приятел“, тъй като жената буквално се взривяваше в изблик от негативни емоции щом чуеше тази дума.

Другата жена, Анна Ивановна беше добър човек. Тя не кълнеше всичко подред за своята не лека съдба, макар и здравето и да не беше по-цветущо. Тя имаше почти същото заболяване, както и мама. Просто в един „прекрасен ден“ получила остри болки в гърба. И в крайна сметка лекарите поставили диагноза дискова херния. Оперирали я и премахнали хернията, от което и олекнало много. Но след някакво време тя отново легнала от болки, а положението станало още по-тежко. Лекарите назначили втора операция, но сега тя се бои, че след нея изобщо ще престане да ходи. Анна Ивановна разказа своята история, но подробностите и особено последствията от операцията наплашиха много не само мама, но до някаква степен и мен, защото на моята особа също и предстоеше среща с неврохирург.

Анна Ивановна се придвижваше много трудно. При нея често идваше нейния съпруг, весел пълничък мъж. Децата им отдавна бяха пораснали и живееха със своите семейства в различни градове. Анна Ивановна най-много се страхуваше да остане прикована към леглото, а беше само на петдесет години. Боеше се да не стане воденичен камък за своя мъж и постоянно притеснение за своите деца. Затова се стараеше с всички сили да оздравее, гълтайки всички необходими хапчета и изпълнявайки добросъвестно предписаните и процедури. Но когато болката ставаше нетърпима, оптимизма и я

напускаше и тя започваше да плаче с горчиви сълзи, повтаряйки един и същи въпрос: „За какво?!“

Третата съседка беше младо момиче, може би пет години по-голямо от мен. Имаше травма след раждане. Още по време на своята бременност, чувствала болки в гърба. Десният и крак отказвал да функционира. Лена дори не можела да мърда пръстите си. Оказа се, че имала протрузия на два от дисковете. У дома тя оставила своето детенце, за което се грижила нейната свекърва пенсионерка. На нея също и идваше на свиждане нейният мъж, който изглеждаше свестен човек, спокоен по натура. За това пък нейната свекърва беше истинско торнадо, вечно недоволна и мрънкаща за някакви дреболии.

Това усложнение след раждането, което никой нямаше как да предвиди, поставило младото семейство на ръба на своето съществуване. Не стига, че Лена имаше проблеми със здравето и не можеше да се грижи физически за своето новородено дете, но и свекървата през цялото време настройваше сина си, видите ли, за какво му е такава жена инвалид, и го съветваше да се разведат. А момичето нямаше на кого другиго да разчита, освен на майка си. Но тя живееше в друг град, далече от нея и идваше много рядко, тъй като през цялото време беше ангажирана с работата си в завода, едвам свързвайки двата края. Живота и се превърна в цяла трагедия.

Бях се наслушала на всички тези истории. Тогава си помислих, че никой от тях не беше очаквал такъв развой на събитията, всички живееха със своите мечти и изведнъж им се случва случка, като гръм от ясно небе. Всички се оплакваха как е могло това да се случи точно с тях... Вечерта, намирайки се под впечатленията от чутото, отворих своя дневник на произволна страница и прочетох първите думи на Сенсей, произнесени на една от беседите ни с него, които ми попаднаха: „**Нищо не е случайно. Случайността е само закономерно следствие от нашите неконтролируеми мисли“**. „Ама че работа! А аз до сега изобщо не бях обръщала внимание на тези думи“. И за да привличат вниманието ми, бях ги написала с удебелени букви.

Толкова много исках да посетя тренировките на Сенсей, но никак не можех да се отскубна от заформилия се водовъртеж, а и съвестта ми не го позволяваше.

Често се обаждах на моите приятели, които не спираха да се фукат със своите успехи. У дома продължавах да медитирам, а „Лотосовия Цвят“ се опитвах да правя всяка свободна минута. Вече успявах много по-добре да предизвикам желаните чувства, мислейки за „най-желания подарък“. Тогава в областта на слънчевия сплит се появяваха ситни тръпки, които се пръскаха по цялото тяло. Това чувство беше много приятно... Независимо, че не бях близо до Сенсей, но неговите думи, които бях прочела в дневника си, се въртяха непрестанно в главата ми.

Пребивавайки в болницата, моята особа реши на всяка цена да промени болничната атмосфера, защото дори и здравия човек можеше да се разболее, пребивавайки в такава потискаща и неприятна среда. Когато бях с мама, се стараех да й разказвам най-смешните истории, които знаех, започвайки от училищния живот и завършвайки с всичко прочетено в литературата. Но този метод не даваше почти никакъв резултат, защото жените оставаха потопени в своите си проблеми. Веднъж разговаряйки с Лена аз и споделих нещо, което бях чула от Сенсей, ставаше въпрос за лошите и добрите мисли, за същността на душата и нашия живот, което доста изуми мама. Най-удивителното беше, че жените започнаха да слушат моите думи с такъв интерес, все едно не предавах думите на Сенсей, а четях някаква изповед, касаеща всяка една от тях. Мама сподели, че след като си тръгнах, те още дълго време обсъждали казаното от мен и разсъждавали над него, изхождайки от своя житейски опит. Невероятно, но една седмица такива четения дадоха неочаквани резултати. Тъкмо Валентина Фьодоровна, която най-много стенеше и злословеше, изцяло се преобрази, хващайки се в ръце започна да организира своята съдба. Мама каза, че след тези беседи тя дълго време обмисляла нещо. А резултатът от нейните решения надмина всички наши очаквания. Тя предложи на Ленения мъж официалната длъжност на директор във фирмата за

мебели със съответстващата добра заплата. Това беше пълен шок не само за младото семейство, но дори и за свекървата. Те просто не знаеха как да благодарят на Валентина Фьодоровна за този подарък от Съдбата.

Макар и да бе тиха натура, мъжа на Лена разкри в себе си таланта на ръководител, след като му повериха тази отговорна длъжност. Свекървата разказваше, че той работел с нестихващ ентусиазъм и напълно се раздавал, благодарение, на което за някакви си две седмици производството на мебели отново било нормализирано, дори се появила първата едра поръчка. Свекървата цъфтяла от щастие и нейното отношение към Лена се променило коренно.

Освен това, Валентина Фьодоровна приобщила към фирмата и своята родна сестра, превръщайки я от низш счетоводител с мизерна държавна заплата в главен счетоводител в своето предприятие със солидно възнаграждение. И понеже тази жена беше честна, точна и порядъчна, финансовия ред бе гарантиран. Като цяло от това мъдро и просто решение бяха доволни всички, а най-много самата тя. Нейното здраве, а и целия и живот започна да влиза в своите релси. Дори старите и „приятели“ започнаха да й идват на свиждане, предлагайки своите услуги. Но Валентина Фьодоровна без капчица злоба даде да се разбере, че няма нужда нито от техните услуги, нито от тяхната помощ.

Атмосферата в отделението значително се подобри. Всички много по-често се усмихваха, шегуваха и подкрепяха един друг. Видимо на всички вече им бе приятно да се намират в това помещение и да разговарят с веселите обитатели, дори и медицинския персонал се задържаше повече от обичайното. Но най-поразителното беше, че у самите жени се подобри не само настроението, но и здравословното състояние. Разбрах, че тази нетърпима болка беше породена до голяма степен от тяхното въображение, лоши мисли и страха от неизвестността. Те като червей ги изяждаха отвътре и многократно усилваха физическата им болка. Когато започнаха да отвличат вниманието си с приятни и весели теми, на всички им беше приятно да се намират около тях. Вече успяваха не само да

разсъждават трезво, но и да се адаптират към новия начин на живот и отношението на околните.

Бях просто потресена от това откритие, защото изобщо не подозирах, че след думите на Сенсей, ще настъпи такава революция в мислите и чувствата в тези обречени на страдание жени. Положителните мисли на едната от тях, породиха верижна реакция от събития в съдбите на няколко човека и донесоха в техния живот щастие и благоденствие. Това беше за мен още едно потвърждение относно истинността на думите на Сенсей, колко силно въздействие имат нашите мисли и колко силно влияят на нас и нашата Съдба.

Забелязах също, че в отделението вече е много по-лесно да практикувам медитацията „Лотосов цвят“. Моята особа се стараеше с всички сили да поддържа тази оптимистична атмосфера, която се усилваше с всеки изминал ден. Реших да отида до библиотеката и да взема книги на великите класици, задължително с добър край, също така и хумористични разкази. Жените ги четяха с огромно удоволствие, преразказвайки една на друга вълнуващите моменти. Оказваше се, че много от думите на Сенсей също така намираха своите потвърждения в класическите произведения от различни епохи. И тогава осъзнах, че Сенсей говореше за всички тези вечни истини, съществуващи от самото начало на човешката цивилизация. Знания, които успяваше да ни предаде в проста и разбираема форма.

Успях да отбележа още един интересен момент. Анна Ивановна, която двадесет години е била преподавател по литература в университета, и може да се каже, че знаеше повечето произведения наизуст, сега сподели, че с огромно удоволствие препрочита тези книги отново, защото вече възприема написаното в тях в друга светлина. И именно за себе си и за своята душа тя направила интересно откритие, забелязвайки в книгите такива моменти, на които по-рано не бе обръщала никакво внимание.

Понякога нашите вечери се превръщаха в литературни четения. Интересен факт бе и това, че когато разказвах за контрола над мислите от теорията на Сенсей, жените слуша-

ха с изключително внимание. Първоначално това ме смущаваше, тъй като на много от породените въпроси аз не бях в състояние да отговоря. Но у дома прелиствайки своя дневник, намирах тези думи на Сенсей, които най-много подхождаха за отговор на техните въпроси. Жените възприемаха цялата тази информация по свой си начин, изхождайки от своя житейски опит, и най-главното беше, че тези отговори напълно ги удовлетворяваха. Независимо, че Сенсей не бе заедно с нас, но неговото присъствие се усещаше в тези дълбоки мисли, към които постоянно се връщахме.

Наближаваше нова година и жените решиха да си направят празненство направо в самото отделение. Моя татко уреди всички формалности с главния лекар. Ние дори поставихме малка, но истинска елха, украсявайки я с различни играчки, а за майтап сложихме спринцовки и капкови дозатори. Така че нашето семейство посрещна нова година в отделението заедно с жените и техните близки и роднини. Атмосферата беше толкова приятна и весела, а всички се отнасяха толкова добронамерено едни към други, че почувствах всички, като едно голямо семейство. Запомних един интересен тост, произнесен от свекървата на Лена:

— Казват, че както посрещнеш Новата година, такава и ще бъде тя. Независимо, че я посрещаме в болницата, важното е, че сме в компанията на изключителни хора. Благодаря на Бога, че цялото това нещастие, което се стовари на моя син завърши благополучно. Благодаря ви много, уважаема Валентина Фьодоровна за вашето добро сърце. Ако не бяхте вие, сигурно никога нямаше да се измъкнем от този кошмар. Нека да пием за ваше здраве и за непредсказуемата Съдба, която завари всички нас на това необикновено място. На здраве!

Бяха изговорени още много красиви думи. А вече към два часа към нас дори се присъединиха главния лекар и неговата съпруга, които се връщаха от друго празненство. Но после разбрах, че главния лекар повече се интересуваше от общуването с татко, от колкото с останалите... Прилично подпийнали, жените започнаха да изливат своите души. И в този момент бях поразена, когато Валентина Фьодоровна разказа

как е взела своето важно решение.

— Знаете ли момичета, дълго си мислих относно всичко, което ми се случи и как да се измъкна от тази ситуация. И изведнъж, след поредния тежък размисъл сънувах странен сън, как красив млад и русокос човек с коси до раменете доближи моето легло и ми заговори с невероятно мелодичен глас: „Защо така се измъчваш? Погледни наоколо, какви хора те заобикалят. Когато прозреш техните най-добри черти, тогава твоите проблеми ще изчезнат“. След това се събудих гледайки на нещата със съвсем различни очи. Започнах да обмислям ситуацията. И действително, както по-късно се оказа, по-добри кандидатури за възстановяването на моето производство нямаше как да намеря. Макар, че в началото се съмнявах, все пак това си беше риск. Но, спомняйки си този сън, нещо ме подтикна към окончателното решение... Бога ми, момичета, — жената се прекръсти — говоря ви истината!

— Представяте ли си, аз също сънувах млад русокос мъж! — призна Анна Ивановна, — само, че се притеснявах да ви го споделя. Той ми говореше с такъв приятен глас. Но на сутринта не можех да си спомня нищо от неговите думи. Само помня, че след разговора си с него ми стана изключително леко на душата. Все още усещам това състояние на умиротворение. Какво ли означава това?

— Небесни ангели са слезли да ви помогнат, — започна да разказва набожната свекърва. — Те мили мои, са дошли да ви покажат верния път...

И по-нататък продължи цяла проповед от църковните учения. Този случай силно ме заинтригува и пристигайки у нас, първото нещо, което направих бе да си го запиша в дневника.

27

Веднага след новогодишните празници, мама се почувства значително по-добре и беше изписана от болницата. Сбогуването с жените, на които също им предстоеше скорошно изписване беше изключително топло. Последните дни започна да ми остава повече свободно време и реших да отида на тренировка. Но моите приятели ми казаха, че Сенсей бил заминал в командировка за няколко седмици. Така, че нашата среща се отложи за неопределено време, тъй като след три дена с мама отлитахме за Москва.

Тръгвайки на път взех и своя дневник. И докато мама спеше в самолета, отново го прелистих. Предстоящите събития предизвикваха в мен невероятно вълнение, но думите на Сенсей сгряваха моето сърце и действаха като животворен балсам за моята душа.

На летището ни срещна чичо Виктор с новината, че от Сибир е долетял дядо ми, за да ме подкрепи морално и духовно. В рода ни дядо ми беше най-почитания, уважаван и мъдър човек сред всички. Всички се съобразяваха с неговото мнение и приемахме за голяма чест, когато той лично посещаваше някого от многото членове на рода. Бях поласкана от тази трогателна загриженост от негова страна, все пак да преодолееш пет хиляди километра, било то и със самолет, на неговата възраст не беше шега работа.

След като утихнаха емоциите след срещата ни с него, сложихме софрата, където мама разказа за всички беди, които сполетяха нашето семейство. Те продължиха дълго да дискутират различни въпроси, а аз прилично изморена от пътя отидох да почивам. Все пак утре предстоеше тежък ден.

Вечерта, когато препрочитах своя дневник, някой почука на вратата. Беше дядо. Той седна до мен и започна да ме разпитва за някакви незначителни неща. Постепенно разговорът ни премина към по-сериозни теми. Дядо се опитваше да ме утеши пред предстоящите събития. Той сподели, че какъвто и да е резултата от повторните изследвания, не си струва да се разстройвам. Защото много хора са попадали в много по-лоши ситуации и са излизали от тях победители, тъкмо заради това, че не са губели своето самообладание, силата на своята воля и са се борили до последно. Дядо започна да дава красноречиви примери от своя живот на фронтовата линия. А за убедителност добави и любимата си поговорка: **„Докато живота в тебе тлее, надежда винаги ще грее“**... През цялото време аз внимателно и спокойно слушах дядо. А когато завърши своята реч, искрено му отговорих това, което лежеше на душа ми. Изразих своето отношение към живота, което благодарение на моя учител Сенсей се сформира в мен и стана моя неотлъчна част. Дядо беше толкова поразен и изумен от тези простички истини, че дори ме попита за втори път дали наистина не се боя от смъртта.

— Разбира се, — спокойно добавих аз, — за мен смъртта е само промяна на обстановката, преход от едно състояние в друго. Знам, че винаги ще бъда с вас, моите близки, защото Любовта ми към вас живее в мен, в моята душа. И където и да се намирам, в каквато и форма да съм, тази Любов винаги ще бъде с мен. Защото аз и моята Любов са вечни... Тъкмо това чувство се научих да ценя най-много в живота си. **В живота е много по важно да изживееш миг, но качествено, отколкото години, но в безсмислено съществуване.**

Тези думи явно докоснаха в дядо ми някакви дълбоки

чувства, защото бе трогнат до дълбините на душата си. И тогава си помислих, че все пак всеки човек се страхува от смъртта, дори и такъв мъжага като моя дядо. Очевидно той също се страхуваше от неизвестността и това, което следва след смъртта, само че не беше споделял това с никого... Дядо се замисли за малко и произнесе: „Да, наистина излиза, че **мъдростта е достояние на душата, а не на възрастта**“.

На следващия ден забелязах, че в дядо настъпиха промени. Стана по-весел и изглеждаше много по-бодър, все едно беше открил отговорите на отдавна измъчващите го въпроси. Всички заедно тръгнахме към клиниката... Почти цяла седмица ходих на изследвания, правиха ми най-различни анализи и рентген. И на края в заветния ден с мама застанахме пред професора, възрастен приятен мъж. Той ни срещна по някакъв странен начин, в някаква степен изглеждаше оборкан. Гледайки го, си помислих, че на моето тяло му остава съвсем малко живот. Настъпи неловко мълчание.

— Знаете ли, — започна той, разгръщайки снимките, — абсолютно нищо не разбирам. На тези снимки от месец септември, които ми донесохте, има явна патология, тумора е почнал постепенно да прогресира. А на тези, които направихме сега, всичко е чисто. Дори заръчах да направят втори снимки... Или на първите снимки това е грешка, макар да е слабо вероятно. Съдейки по документацията, на момичето са правени подробни изследвания не един път, или... просто не знам какво да мисля.

И вече обръщайки се към мен, професорът попита:

— Кога за последен път си имала главоболие?

— Аз ли?... Ами, — моята особа започна интензивно да си припомня, — сигурно някъде в октомври месец, добре си спомням. А после... — свих рамене.

И действително, съвсем бях забравила кога за последен път съм имала главоболие. Последните няколко месеца бяха наситени със събития и случката с мама съвсем ме накара да забравя за себе си и за своята болест. Единственото, което имаше значение за мен, това бяха духовните практики и грижата за мама.

— Странно... Много странно. — каза докторът. — Според нашите снимки момичето е абсолютно здраво. Макар и старите снимки да говорят, че като минимум трябваше да я доведете в легнало състояние... Прилагали ли сте някакви други лечения, паралелно с предписаните от лекарите? — с явен интерес попита професора.

— Не, не сме, — мама леко се сконфузи. — Всичко, което ни предписваха лекарите, това и правихме.

— Но това, което са ви предписали моите колеги, само е забавило развитието на раковите клетки, а не ги е унищожило... Парадоксално! През цялата многогодишна практика, това е първият подобен случай, направо невероятно... Очевидно тук не се е разминало без провидение, — каза докторът, преглеждайки за кой ли път снимките и анализите.

— И сега, — плахо попита мама, не вярвайки на ушите си, — диагнозата не се потвърждава?

Професора с удивление погледна мама:

— Разбира се. Вашето момиче е абсолютно здраво!

Мама още една минута не можеше да осъзнае какво и казват.

И когато най-накрая до нея достигна неговия отговор, тя скочи да му благодари и да му стиска ръцете, все едно бе ангел небесен. Аз също бях щастлива. Но за разлика от мама ясно усещах в душата си, кой е моя ангел спасител. Дори и разума ми не се съпротивляваше на това определение. Единственият въпрос, който го мъчеше в момента бе: как Сенсей успя да направи ТОВА?

След тази новина, ние не просто излязохме от клиниката, а „излетяхме“. Долу ни очакваха нашите роднини, в това число и дядо. Тяхната радост нямаше край. А мама дори се прекръсти, тихо благодарейки на Бога, което доста ме удиви. За първи път в живота си бях свидетел на това, моята майка — офицер в майорски пагони, възпитана в идеологията на комунизма и атеизма да постъпва така. И си помислих, че най-вероятно всеки човек, независимо какъв е той, си остава на първо място обикновен човек, със своите страхове, мъка и вяра във висшите сили.

Цяла седмица празнувахме моя „втори рожден ден“. През всички тези дни дневника ми изобилстваше с редове на радост, възторг и едни и същи въпроси: „Как Сенсей направи това? Защо живота ми се промени така рязко? Нима заради Неговото присъствие? Кой е той всъщност? И от къде Го познавам?“ Един въпрос пораждаше серия други. Но тръгвайки си от Москва, имах твърдото намерение да разнищя всичко до край, дори и да са нужни години.

28

След като се прибрах, първото нещо, което направих бе да се осведомя от моите приятели кога отново ще има занятия. Оказа се, че днес вечерта. Тогава се уговорихме да се срещнем по същото време на трамвайната спирка. Едвам дочаках назначения час, грабнах с мен всички свои снимки и диагнози и полетях.

Приятелите ми ме срещнаха с бурна радост и цял поток от новини. А когато дойде трамвая едвам успяха да ме удържат.

— Маршрута вече е друг, с усмивка произнесе Татяна.

— Как така?!

— Изненада! — извикаха всички в един глас.

— Преместихме се в друга зала, — с гордост съобщи Андрей, — много по добра и удобна, при това с огледала. И се намира два пъти по-близо.

— Ама че новина! — Удивих се аз.

През целия път приятелите ми разказваха колко много интересни неща съм пропуснала, мислейки, че лекувам своя стомах в лечебно рехабилитационния център. Андрей и Костик един въз друг изливаха всичко ново и интересно, оригиналните случаи на демонстрациите на Сенсей и необикновената философия, която бе споделил с тях на духовните занимания. А Татяна и Славик суфлираха и допълваха цялата картина със своите впечатления. Слушах ги с голямо вни-

мание и съжаление, че нямах възможността да присъствам на тези интересни събития. Но от друга страна, сега целия ми живот беше пред мен.

Пристигайки на последната спирка, видях огромна съвременна сграда, дворец на културата. Макар и местните да го бяха нарекли просто клуб. В него имаше и кино и множество стаи за различни кръжоци и прекрасна зала с огледала.

— Жестоко! Сега можем да правим всякакви „маймунджилъци“ пред тях, — шеговито произнесох аз, разглеждайки своето многобройно отражение.

В залата влезе Сенсей заедно с останалите ученици. Той сърдечно ни приветства, в това число и моята особа. Стискайки неговата ръка с възхищение го гледах в очите с един безмълвен въпрос „Как?“ Аз не просто вярвах, а знаех, че моето изцеление — е негово дело, при това не без намесата на висши сили, както каза професора „божествено провидение“. Но как успя да го направи, при това за такъв кратък срок? Защо болестта изчезна толкова бързо?

Бях изпълнена с благодарност, но бях способна да я изразя само с поглед, защото наоколо имаше много любопитни. И когато всички се запътиха към съблекалнята, събрах смелост и помолих Сенсей да поговорим на четири очи. На което той радушно се съгласи.

Ние влязохме във фоайето, и аз започнах да му показвам моите медицински свидетелства, разказвайки за московските събития. Моята особа се опита да му изрази препълващите ме чувства. Но от силното вълнение се излязоха само някакви несвързани откъслечни фрази на благодарност. Игор Михайлович, прелисти набързо всички снимки с професионалните движения на лекар и когато се запозна с документацията, добродушно ме попита:

— Доволна ли си?

— Много! Дори повече от доволна.

— Отлично, това е и най-важното.

— Не мога да разбера, имам усещането, че все едно изобщо не съм била болна... Но всички тези предишни снимки, лекарски заключения, медицински свидетелства, — смутено

проговорих аз.

Сенсей се усмихна:

— Знаеш ли, има такава латинска поговорка: „Това, което го няма в документите, не съществува и в света“.

— Ама аз сериозно. Абсолютно съм сигурна, че Вие направихте това, но как? Как е възможно така бързо?

— Направо ме смайваш, — с усмивка произнесе Сенсей. — Какво си мислеше, че трябва да ти отворят черепчето, да ти изрежат парченце от мозъка и да те натъпчат с хапчета, за да можеш действително да повярваш, че са те излекували посредством някакви действия?! **Та нали всяко действие се поражда, преди всичко от нашата мисъл...** Някога чувала ли си за стигматиците?

— Струва ми се, че да...

— Стигматиците, това са дълбоко вярващи хора, които за броени минути получават кървящи рани на китките и ходилата, тоест на тези същите места както при Иисус Христос, когато са го разпъвали на кръста. А буквално след три дена тези рани изчезват. При някои стигматици се появяват не само рани, но и пирони. На това отгоре на тези пирони е правен анализ и в действителност се оказвало, че това не са някакви прости израстъци от кожа и месо, а истински пирони направени от материал характерен за онези времена, тоест изработени преди около две хиляди години... Вярата наистина твори чудеса. И няма нищо невъзможно за вярващия човек, независимо в какво или кого вярва... И ти питаш защо така бързо?

— Е, аз не бих казала, че съм вярващ човек, още повече дълбоко вярващ... Реално повярвах във... (тук едва не казах във Вас) висшите сили тогава, когато чух думите на професора в Москва, потвърждаващи, че съм абсолютно здрава. Тоест тогава, когато всичко вече беше факт.

— Всичко е много по-просто. Ако самият човек не може дълбоко да повярва в своето оздравяване, тогава в него трябва да повярва някой духовно по-развит. И тогава резултата ще надмине всички очаквания.

— Нима по този начин е възможно да се победи коя да е

болест?

— Абсолютно.

— И какво трябва да се направи?

— Нужно е единствено да вярваш искрено и да мислиш правилно. Но да вярваш истински, с Любов и позитивни мисли. И не някакво си „искам да оздравея“, а от позицията на вече здрав човек. Тогава с тази утвърждаваща позитивна мисъл човек създава своеобразна, нека го наречем „матрица на стопроцентното здраве“. Тази матрица се съхранява в нашето подсъзнание, благодарение силата на нашата вяра... И благодарение на тази „матрица“ и нейната схема на здравето, организма възстановява своите функции на физическо ниво, защото всичко на всичко изпълнява заповедта на подсъзнанието. Толкова е просто.

— И как е възможно да излекуваш някого другиго с твоята вяра.

— По същия начин. Само че тази „матрица“, или по правилно е да я наречем холограма, се предава мислено във вид на образ на здравето от единия човек на другия...

— И това може да бъде направено от всеки, който силно вярва?

— Разбира се... Мога да ти споделя един случай с нашия Володя. Но ще ти го разкажа само затова, защото самата ти премина през това. И гледай да не го казваш на никого. Ако искаш попитай Володя, но без да разбере никой... Неговия баща участвал в ликвидацията на последиците от Чернобилската авария. Преди това имал болки в корема, казвали му, че е гастрит. И когато се върнал от там, му станало изключително лошо. Лекарите му поставили диагноза — рак на стомаха. Естествено, трябвало е незабавно да бъде опериран. Нея вечер Володя дойде при мен и ме попита, може ли да се направи нещо. Аз му разказах за тази техника. Отпускайки се и премахвайки всички свои мисли той благодарил на Бога, че се е случила грешка, че неговия баща е абсолютно здрав и всичко е наред. Володя молил за опрощение на своите грехове, за греховете на своя баща, за всичко, което бе извършил. Той се разкайвал и в същото време благодарил на Бог...

— Извинете, но човек наистина ли е грешен пред Бога?

— Как да ти го кажа, реално, човек е грешен единствено пред себе си, пред своята душа... В какво се крие смисъла: фактора грях се залага още в нашето детство в подсъзнанието ни. Внушават ни, независимо коя религия изповядваме, че сме виновни пред Бога. Но никой от нас не е виновен пред Бога! Ние сме виновни единствено пред самите себе си. Бог твори само добро. Но ние самите се натикваме в калта. Точно за това, когато признаваме, че сме животни затънали до ушите в кал и молим Бога за прошка, ние признаваме факта на Неговото съществуване, признаваме Неговата сила и най-главното е, че се настройваме на вълната на Любовта и позитивното... И така, Володя изпълнявал тази техника в продължение на няколко дена, преди лягане, след ставане и винаги, когато имал малко свободно време. Той произнасял тази молитва с най-дълбока вяра, с огромна любов към своя близък човек. Според неговите думи, той никога в живота си не бил изпитвал подобно състояние, независимо, че се занимава дълго време с медитации в своята духовна насока... И кое е най-поразителното. Седем дена след, като говорихме, подчертавам, вече на седмия ден, когато баща му легнал на операционната маса, след като го отворили, не открили нищо нередно. Зашили го и го отпратили у дома. Диагнозата не била потвърдена, сметнали я за докторска грешка. Та до денднешен баща му е жив и се чувства отлично, труди се наравно с младите... Макар и този възрастен мъж през своя живот да не е вярвал в никого и да е разчитал единствено на себе си и на своите сили... Ето ти реален пример от живота, на какво е способна истинската вяра.

Сенсей помълча малко и добави:

— Вярата — това не е просто дума, това е огромна вътрешна сила, генерирана от самия човек. А в комбинация със силата на Божествената Любов, за която говорихме в „Лотосовия цвят“, се получава такава мощ, която действително твори „невъзможното“. Макар всички тези думи: „чудеса“, „невъзможното“ — да са само човешки думи. В науката на Шамбала всичко това се обяснява с определени природни

закони, които в дадения етап все още не са познати на човечеството. Силите на Вярата и Любовта, породени от мисълта, — това са сили изначално присъщи на човешкото същество. Това е нещото, което го отличава от обикновеното двукрако животно.

Тъкмо за това всички велики Учители в историята на човечеството са призовавали хората към Вяра и Любов, давайки им тези знания, които съответствали на тяхното ниво на възприятие. Спомни си думите на Иисус: „Ако имате вяра, поне колкото синапено зрънце и кажете на планината: „премести се“, то тя ще се премести; и няма да има нищо невъзможно за вас“. Това не са празни приказки, това са истинни знания за тези, които умеят да слушат: „Този, който слуша, ще чуе“.

— Интересно, но ако тази огромна сила може да се обясни с природните закони, това означава, че трябва да има някакви формули.

Сенсей се усмихна:

— Безусловно, такива формули съществуват... Но хората все още не са готови да им бъдат дадени, защото в мислите на повечето хора все още преобладава твърде много от животинското начало... А реално доказвайки съществуването на тази сила — означава да се разкрият законите на мирозданието, да се разкрие реално, че Бог съществува... Дори обикновената „сляпа“ човешка вяра, имаща ограничени възможности, е способна на много неща. А истинната вяра отваря пред човека неограничени възможности. Тя е способна не само да премества планети, но и да създава, разрушава и управлява множество светове само с едната мисъл.

— Да... За такава мощ възстановяването на здравето е фасулска работа! — възкликнах аз, разкривайки пред себе си съвсем различен свят на мисли.

— Точно така.

Веднага си спомних за чудесата с изцеление, сътворени от Иисус, които някога направо ме поразиха. И внезапно ме осени следната мисъл:

— Това е абсолютно реално, Иисус само със своята поло-

жителна мисъл е лекувал хората! А аз си мислех, че всичко това са просто приказки.

Сенсей се засмя:

— Да, да, да... Тъкмо за това е казвал: „Нека бъде според вярата ви“... Иисус създавал само “холограмата на здравето“ със своята сила, а човек я е удържал със силата на своята „сляпа“ вяра. И колкото по силна е била вярата на човека, толкова по-здраво е задържала холограмата в неговото подсъзнание.

Малко поразсъждавах и попитах:

— А защо не е добре да казвам на никого за това?

— Разбираш ли, споделяйки с други хора, посредством техните отговори и съответните мисли човек посява зрънцето на съмнението в своето подсъзнание, дори без да го забелязва. И тази негативна сила постепенно се разраства и поражда в съзнанието логиката на „паразитните мисли“, която на основата на своите ограничени знания относно света, се опитва да формулира някакъв здрав смисъл, търсейки обяснение в своя оскъден багаж от знания. В това отношение така наречения „здрав смисъл“ — е първия враг на човека, неговата вяра и духовното му развитие, защото се явява благодатна почва за поникването на съмненията, негативните мисли и негативните емоции. В това отношение Бог и „здравият смисъл“ са две коренно противоположни понятия... И в крайна сметка на бойното поле на разума печелят съмненията и негативната сила на логиката, които унищожават „сляпата“ вяра заедно с подхранваната от нея холограма на здравето. Тогава болестта се връща отново. Тъкмо затова ако не си силен в духовните знания е нужно просто да вярваш и да благодариш на Бога, че ти е изпратил този дар на здравето, и да не споделяш с никого. Само тогава имаш шанс да запазиш тази холограма на здравето, създадена благодарение силата на Любовта, до дълбока старост...

В този момент от залата излезе Виктор и виждайки Сенсей, попита дали може да започне тренировката.

— Да, разбира се, — отговори Сенсей.

Ние побързахме да се присъединим към групата. През

цялата тренировка си мислех единствено за нашия разговор. Бях поразена от тези простички истини. Уж преди бях срещала подобни неща в изказванията на великите. Но именно чела, а не дълбоко вниквала. Сенсей създаде в мен някакво ново виждане на това, което съществува хилядолетия.

Увлечена от тази тема прерових цялата домашна библиотека и най-накрая намерих това списание, където бяха публикувани откъсите от Библията с изцеленията правени от Иисус. Всичко това препрочитах вече с нови очи, със съвършено други мисли, от гледната точка на тези необикновени събития, които се случиха с мен за толкова кратко време. Така постепенно пред мен се отваряше нов свят, свят, породен от могъщата сила на Мисълта.

29

Когато с моите приятели отново отивахме на духовни практики, забелязах, че тяхната реч започва да се променя. В нея имаше повече хубави думи, положителни моменти и умни мисли. Даже бяха взели решение колективно да се избавят от думите паразити, които до скоро често употребяваха в своята реч. За тази цел бяха измислили следната игра, ако някой се изпусне, купува по една поничка на всички останали. Самата аз няколко пъти се изтървах и започнах по-внимателно да следя за своята реч и най-вече за своите мисли.

Снежната пътечка към нашата поляна беше вече добре отъпкана. На поляната ни чакаха Володя, Стас, Женя, Сенсей и Николай Андреевич. Присъединявайки се към могъщата група, ние чухме продължението на разговора, които бяхме прекъснали.

— ...но използвайки в своята практика хипнозата, ние установихме, че тя изключва съзнанието и активира подсъзнанието, — увлечено разказваше психологът. — Тогава направихме извода, че в подсъзнанието няма конкретни знания. То възприема всичко както си е: ако внушим на човека, че е певец, дори да не е пял никога през живота си, той ще пее; ако му дадем лук и кажем, че това е сладка ябълка, той ще я изяде с удоволствие без дори да се намръщи и т.н.. Дори повторихме експериментите на нашите колеги от столицата,

занимаващи се с потискането на клетките на кората в главния мозък и реакцията на кръвоносните съдове на човек поставен под хипноза на дразнители. Допирахме до ръката на пациента колба с гореща вода (+65 °С), подлагахме го на силни звуци, но не констатирахме никаква реакция в съдовете на ръката. Нивото на плетизмограмата не се променяше. А хипнотизирания на невъзприемчивост към тези дразнители човек, отговаряше, че нищо не чувства, което доказваше и неговата мимика. Внушавахме му също така и соматични явления, които не е възможно да бъдат произволно предизвикани. Например, че парченце обикновена хартия — е синапен компрес. И когато допирахме хартийката до кожата му, се появяваше зачервяване... Тоест човека под хипноза буквално изпълняваше всички наши команди, започвайки от психическите образи и завършвайки с реакцията на тялото.

— Точно така, — отговори Сенсей, — защото хипнозата — това е самата проява на животинското начало в човека, при това в пълната и форма, това е „освобождаване“ от разума и изключване на връзката с душата. Хипнозата е само една от функциите на подсъзнанието. В хипнозата човека става такъв, какъвто всъщност е той самия, ако е напълно завладян от животинското начало — зомби, или простичко казано, послушно парче месо, или както правилно е забелязал Омар Хаям, „торба с кокали, жили и кръв“.

— А какво е това „зомби“? — попита Татяна.

— „Зомби“ — така са наричали хората в африканските племена, чиято психика благодарение на наркотични вещества или специални психически въздействия била програмирана така, че безпрекословно да изпълняват всяко желание на вожда, можели да убият не само себе си, но и своята майка, децата си... Кратичко казано „зомби“ е човешко тяло лишено от разум и с изключена душа, — отговори Сенсей и обръщайки се към Николай Андреевич продължи: — Хипнозата — това е „взлом“ на личността, това е агресия, това е робство. И естествено никакви знания няма да намерите там, освен тъпо животинско подчинение.

— Не съм изцяло съгласен с вас за тъпото животинско

подчинение, — възрази Николай Андреевич. — До колкото ми е известно, „Азът“ на хипнотизирания през цялото време запазва контрол над реалността и във всеки момент може да бъде възстановен. Хипнотизатора може да повлияе само на това, с което пациента се съгласява несъзнателно. Както пишат в медицинските изследвания, механизма на съпротива и защита не е напълно изключен.

— Ако всичко това беше така, както казвате, тогава хипнозата нямаше да се използва така активно в разузнаването на всички водещи държави. Вие сами знаете, че всички най-нови открития, технологии и методи за извличане на информация, както и контрола над човешката психика се използват на първо място за военни цели и едва малка незначителна част — за мирни цели.

— Добре де. Но хипнозата може да се използва и за медицински цели, да се излекува например някаква болест. Това е факт, нима ще го отречете?

— Ще отрека. Какво представлява болестта? Това преди всичко е сигнал на организма за възможни сериозни нарушения във функционалността или тъканите му. Постхипнотичното въздействие, оставено от хипнотизатора, което после човешкия разум изпълнява все едно е негова собствена воля, премахва единствено сигнала за болка, но не премахва самата причина на дадената болест. И човекът действително известно време няма да изпитва никаква болка, самозалъгвайки се с призрачни надежди. А фактически само ще утежни ситуацията, тъй като болестта ще продължи да прогресира и в крайна сметка ще се прояви в още по остра форма. Да се „излекуваш“ посредством хипноза не означава да бъдеш здрав, защото с такова „лечение“ дори и най-простата болест може да прерасне в много по-сериозна.

— А какво ще кажете за тези навици, които се формират в пациентите, когато настъпва оздравителния ефект. Та нали това е било многократно доказвано, лошите навици са били отстранявани, а добрите усилвани, тогава разума започвал да функционира по-различно. Защо? С какво ще обясните това?

— Всичко е много просто. Разумът под хипноза, като правило се намира в състояние на „доверчив слушател“. Тоест наблюдава от страни без абсолютно никакъв анализ. Ако му заповядаш да не слуша, да забрави или да си промени навиците, тогава той ще изпълни с точност всичко казано. В последствие той ще приема тази заповед като своя собствена идея... Нашият разум не е съвършен, дори е много не съвършен. Душата е съвършена и нейните възможности са неограничени. Но душата се изключва, когато човека бива хипнотизиран, защото се извършва явна активация на животинското начало в човека. Душата губи и не е в състояние да влияе на разума. Тъкмо за това хипнозата, като цяло е нещо страшно за хората.

— А ако на човека му внушат нещо хубаво?

— Няма никаква разлика.

— Но възприемането на хипнозата е свойствено за всички хора, просто в различна степен и форма.

— Естествено, така както в човека присъства в различна степен духовното и животинското начало.

— Но хипнозата има сходни черти с други изменени състояния на съзнанието, подобни на съня или медитацията. Хипнозата също така се характеризира и с по-слаб приток на сигнали към мозъка, субекта преди това се съсредоточава върху някакъв сензорен стимул...

— Да, но вие изброихте характеристиките свойствени за началото на коя да е промяна на състоянието на съзнанието. Главната разлика при хипнозата е самото състояние, което се отразява и на физическо ниво. Дори бих нарекъл хипнозата състояние на „дублиране на заповедта“. Вижте на пример как се отразява във физически план. Ако я сравним със съня или медитацията, то съдържанието на кислород и въглероден диоксид не се променя, както се случва в другите състояния. За разлика от другите изменени състояния на съзнанието, хипнозата обаче не е съпровождана с физически отклонения по-различни от състоянието на бодърстване: Вълните на електроенцефалограмата (мозъчните вълни) много често остават такива, каквито са и при бодърстването. Тоест, това

са само тези факти, които вашата наука може да фиксира в дадения етап.

А медитацията — е съвършено друго изменено състояние на съзнанието. Дори самия термин „meditation“ означава от превод на латински „размишление“. Медитацията е такова състояние, в което се достига висша степен на концентрация на вниманието върху определен обект, или пък обратно — пълно отсъствие на внимание. В това състояние напълно спират процесите на възприятие и разсъждение, случва се особен вид чувствена изолация на човека от заобикалящия го свят и пълна концентрация върху вътрешния, духовния свят, духовната същност. Естествено, че на физическо ниво подобна демобилизация, свързана с временното изключване на основните интеграционни мозъчни механизми, способства за възстановяването на човешките нервно психологически функции, оставяйки след себе си чувство на свежест, вътрешно обновяване и радост от живота... А Хипнозата оставя след себе си потиснато състояние на подсъзнателно ниво, формирайки по този начин робска психика в съзнанието на човека.

И ще акцентирам върху още един любопитен момент свързан с медитацията. Нормално функциониращите по време на бодърстване пет сетива, създават в централната нервна система високо ниво на собствени вътрешни „шумове“, което затруднява протичането на процесите на асоцииране и интегриране. По време на медитацията нивото на „собствените мозъчни шумове“ достигат минимални стойности, а следователно се появява възможността от значително по-пълноценното използване на асоциативните и интеграционни процеси при решаването на определени задачи, поставени от самия медитиращ... Така, че хипнозата и медитацията — това са съвършено различни състояния на съзнанието. Медитацията — е едно от състоянията за пробуждането на духовното начало. А хипнозата, подчертавам, това е само функция на животинското начало.

— Но поне за психотерапевтични нужди нали може по време на хипноза да се внушава на човек увереност в собст-

вените му сили и възможности, — никак не можеше да се успокои Николай Андреевич.

— Хипнозата е най-малко подходящото нещо за внушаване на увереност в своите сили, тъй като заедно с нея той усилва и податливостта към волята или внушението на другия човек. А това на свой ред е противоестествено на човешката същност и неговото истинско предназначение в живота. Та нали вътрешно, на подсъзнателно ниво, той се стреми към истинска Свобода, Свободата за своята Душа. Заради което в него, принципно, присъства постоянна тяга за независимост, самоутвърждаване и всякаква форма на външна свобода в живота.

И ако наистина искате да помогнете на човека да се промени, да повярва в своите сили и възможности, убедете го със свои думи, свои мисли и аргументи. Тъй като **силата на словото възражда силата на мисълта, а силата на мисълта поражда действието...** Но в никакъв случай чрез хипноза, с директна заповед в човешкото подсъзнание. Защото не подозирате какво творите, тъй както все още не ви е известна истинската природа на хипнозата и тези негативни сили, които пробужда тя в човека...

Николай Андреевич стоеше замислен. В това време на поляната дойдоха и останалите от групата. Здрависвайки се с тях, Сенсей произнесе:

— Ето, вече всички се събрахме, да започваме... *Днес ще направим същата медитация, както в предишните занятия, за пречистване на мислите от негативното. За тези, които са отсъствали, ще повторя. И така, застанете удобно с краката на ширината на раменете. Ръцете трябва да се докосват с върховете на разперените пръсти на нивото на корема. Връхче срещу връхче, показалеца на лявата ръка да докосва показалеца на дясната и така всички пръсти...*

Сенсей ми показа това съединение на пръстите.

— Необходимо е да се отпуснете, да премахнете всички мисли и да се съсредоточите само върху нормалното дишане. След това, когато достигнете напълно отпусна-

то състояние на всички крайници и усещане за вътрешен покой, човек започва да си представя, че е стомна. Това означава, че горната част на главата му сякаш е отсечена, както при стомната… Мястото на източника на вода се явява душата. Тази вода изпълва цялото тяло и накрая го препълва, като се излива през края на стомната, стичайки се по тялото и изтичайки в земята. В този процес, когато водата изпълва тялото и се излива в земята, заедно с нея изтичат и всички лоши мисли, всички проблеми, като цяло, всичката мръсотия и безпокойство, които присъстват в човешкия разум. Човек някак си вътрешно се пречиства от всичко това и когато се пречисти, започва да чувства по-ясно разделението между душата и мислите. При това, душата, намираща се вътре в човека, и душата, намираща се над самата стомна в качеството на наблюдател на този процес. В крайна сметка, при ежедневни занимания с тази медитация, човек се пречиства от своите негативни мисли и с времето се учи да ги контролира, като постоянно поддържа своя разум в „чисто“ състояние… Имате ли въпроси?

— А защо ръцете трябва да се докосват по този начин? — попитах аз.

— Защото по време на тази медитация се получава циркулация на определени енергии вътре в организма, за които ще ви разкажа после. А връхчетата на пръстите затварят този кръг. Освен това се случва раздразнение на нервните кожни рецептори, разположени на върха на пръстите, което има благоприятно и успокояващо въздействие върху мозъка… Има ли още въпроси?

Всички мълчаха.

— Тогава да започваме.

Под ръководството на Сенсей започнахме да изпълняваме тази медитация. Опитах се да си се представя като стомна, но моето въображение формира този образ някак половинчато, защото разумът ми по никакъв начин не можеше да се съгласи с такова определение. Тогава спрях да си доказвам, а просто си помислих, че съм „стомна“ и се съ-

средоточих над „вътрешния източник на водата“. И тогава възникна едно любопитно усещане, като че ли моето съзнание влезе вътре в мен, в душата ми и се концентрира като точка в областта на слънчевия сплит. Тази точка започна постепенно да се разширява заедно с въртящата се в нея по спирала кристалночиста вода.

Накрая водата беше толкова много, че преля, изпълвайки със своята приятна разливаща се влага по цялото тяло. Изпълвайки по този начин „съда“, това приятно усещане „преля над ръба“. Вълна от някакви пулсиращи хладни тръпки започна да бяга по цялото ми тяло отгоре на долу, изтичайки в земята. Аз си представих, че моето тяло се пречиства от всички лоши мисли. В един момент се почувствах толкова добре вътрешно, така уютно и толкова щастлива, че не издържах и леко се отклоних от медитацията, благодарейки вътрешно от душа на Бог за всичко, което Той ми е дал в живота и за цялата му огромна Любов към своите чада. В следващия момент неочаквано открих, че моето съзнание, тоест истинското ми „аз“ се намираше над тялото ми. А самото тяло съвсем не приличаше на тяло. От неговата „стомнеста“ глава излязоха хиляди тънки разноцветни нишки, които в постоянното си движение отиваха в земята. И в дълбините на стомната блестеше нещо ярко, преобразявайки тези нишки в по-наситени цветове. Красотата, разбира се, беше направо опияняваща. Но в този момент дочух мелодичния глас на Сенсей, достигащ до мен някъде от далече:

— *А сега свийте силно юмруци и направете две дълбоки остри вдишвания и издишвания. Отпуснете юмруците и отворете очи.*

Бързо дойдох на себе си, но състоянието на тази вътрешна еуфория остана някъде в дълбините на моето „аз“. След това стана ясно, че всеки от нас е преживял това състояние по различен начин. При по-напредналите е било по-добре, отколкото при мен, а при моите връстници всичко се е случвало на нивото на „гола представа“. Но Сенсей им каза, че в началото често се случва така с много хора. Но с постоян-

ни ежедневни тренировки вкъщи, а също и с желанието за подобряване нравствените ни качества, може след известно време да достигнем до определени усещания, а след това и да се научим постоянно да контролираме своите мисли. Най-важното е да вярваме в себе си, в своите сили и да не ни мързи.

Когато си тръгвахме от поляната, избрах подходящия момент и попитах Учителя:

— Кажете, приятелите ми споделиха, че когато отсъствах сте дали нови медитации. Сигурно много съм пропуснала. Какво да правя сега?

На което Сенсей, поглеждайки ме с някакъв добър поглед, отговори:

— Повярвай ми, **който с благи мисли твори благо дело, не трябва да се тревожи за пропуснатото, тъй като придобива многократно по-голяма сила за опознаването на душата си, отколкото ако бездейства.**

Естествено, тогава не разбрах добре, за какви благи деяния иде реч, защото всичко, което правих смятах за обикновени ежедневни ангажименти. И в същото време тези думи така докоснаха душата ми, че в него ден в дневника ми се появи следната записка.

Дните минаха, като миг. Тази нова медитация толкова ми хареса, че с удоволствие я изпълнявах преди сън, впрочем, както и всички предишни подред. Веднъж попитах Сенсей, дали не е вредно да се правят подред за една вечер. На което той отговори, че дори напротив, много е полезно, защото човек работи повече над себе си именно в духовен план, а „Лотосовия цвят“ пробужда и душата. „По-добре да се изпълняват вечер преди заспиване и сутрин, след събуждане. Това са най-простите медитации за работа с концентрацията на вниманието, развитието на вътрешното зрение и контрола над мислите. Те са абсолютно безвредни, затова всеки човек може да ги научи, дори никога преди това да не се е сблъсквал с духовни практики. И в същото време наравно с простотата и достъпността си, тези медитации са изключително ефективни“.

30

На тренировките се опитах да наваксам пропуснатото, включвайки се със свежи сили в изучаването на стария и новия материал. В изминалите дни всичко най-интересно за мен се случваше на духовните занятия. На едно от тези занятия Николай Андреевич влезе в спор със Сенсей за реинкарнацията. Макар да ми се стори, че това не беше точно спор, а по-скоро провокация към Учителя за този разговор. Независимо, че Николай Андреевич беше психолог, върл атеист и може да се каже „Здравият разум на нашата група“ (както шеговито го наричахме), той не пропускаше нито едно занятие и се отнасяше с деликатно уважение към Сенсей.

— Реинкарнацията е просто човешка измислица. В болшинството от хората се наблюдава, бих казал патологична танатофобия. Тъкмо за това си измислят всякакви приказки за прераждания и задгробен живот.

— Изобщо не е измислица, — възрази Сенсей. — Що се касае до страха от смъртта, то той е породен изключително от животинското начало в човека — с инстинкта за самосъхранение и въображението, отглеждано на егоистичния негативизъм. Страхът е просто емоция, включваща се там, където информацията отсъства или е в критично ниски количества... А що се касае до реинкарнацията, това явление действително съществува в природата и дори не можеш да си представиш

колко дълго съществува.

В последно време Сенсей и Николай Андреевич общуваха по дружески на „ти“.

— Е не, ако реално съществуваше, тогава щяхме да помним поне малко за нея, някакви откъси или още нещо такова.

— А ти спомняш ли си, да предположим, какъв е бил деня ти точно преди една година?

Николай Андреевич се замисли и неуверено произнесе:

— Сигурно съм бил на работа, ако не е било неделя.

— Значи не можеш да си спомниш точно този ден?

— Не.

— Ето. Какво остава за друго време, какво е било в предишния ти живот... Във връзка с твоята хипноза вече дискутирахме, че има разум, животинско начало и душа. Ти се намираш в душата, тъкмо ти си истинският. Разума е това, което възприема. И там също се намира частица от твоето „аз“. Получава се все едно си разделен: В душата се чувстваш по един начин, а мислиш по друг. Ето, замисли се добре над себе си, кой си всъщност, как разсъждаваш, как говориш, как наблюдаваш. Нямам предвид някаква си мозъчна дейност, вербално, невербално възбуждане на акустичните полета. Всичко това са дреболии. А именно ти! Надникни в своето съзнание. Та нали е безкрайно. Помисли си за това колко безкраен е Космоса и се опитай да си обясниш факта, как във всеки атом от твоето тяло се отразява една Вселена...

— Нима в атома се отразява цяла една Вселена? — с удивление попита Николай Андреевич.

— Разбира се. Ако се съмняваш, вземи съответната литература обясняваща строежа на атома и го сравни с устройството на Вселената. Дори и тези знания, които на днешен ден човечеството притежава, са напълно достатъчни за осъзнаването на този факт. Или пък да вземем за пример вакуума. Той е празен, привидно в него няма нищо. Но от него се ражда живота. От кое? От празнотата? Помисли над глобалните въпроси, при това помисли сериозно... Но най-важното: изясни кой си всъщност? Тогава ще разбереш, че тялото — това е само превозно средство, което те транспортира от тво-

ето раждане до твоята смърт, било то в една реинкарнация, или пък друга. И от това как ще използваш това превозно средство, зависи къде ще пристигнеш. Или то ще се движи на автопилот, или ти ще го управляваш.

Човекът, тоест неговата душа — това е шофьорът на това средство. И ако душата спи, превозното средство ще пътува безцелно. Шофьорът ще се вози в кръг. Но ако душата се събуди, то ще тръгне в нужната посока, посоката на духовното развитие, тази посока, която самата душа поиска. Но най-важното е, че човек ще разбере, че самият той е водачът. И осъзнавайки това, той може да престане да се движи в кръг и да отиде в Нирвана, тоест да стане подобен на Бога.

Всички ние внимателно слушахме Сенсей. А аз, набрала смелост, зададох на Учителя своя въпрос:

— Кажете, а в какво е смисъла на съществуването на душата, тоест мен самата?

— Смисълът е прост — в крайна сметка да достигнеш до Бога, като зряло създание... Човек — това е синтез от духовното и животинското начало. И този синтез е необходим, за да може душата да придобие определена форма, тя трябва да премине през материята, тоест да узрее. Човекът, подобно на пеперудата, преживява стадии в развитието на своята душа. Образно казано, в началото, излюпвайки се от „яйцето“, човекът преминава материалния стадий на „личинката“ или „човек - животно“, където пълзи по Земята и в него преобладава материалния интерес, все едно е гъсеница. Той не вижда своята душа и се приема за едно цяло със своята материя, тоест тялото.

След това идва определен период на осъзнаване, било то в течение на няколко реинкарнации, било то в един живот (при когото както се получи), където неговата душа узрява в благите мисли на духовната Любов. И постепенно човек се превръща в „пашкул“ и достига етапа „човек - човек“, където тече ясно осъзнаване на неговото истинско „аз“ — душата и „пашкула“ — тялото. При това тялото е просто материя необходима за съзряването на неговата душа. Външно този процес може да не е видим по никакъв начин, но вътре в него

произтичат бурни, глобални промени.

И накрая, когато окончателно съзрее, „пашкула“ се разкъсва и от там излита ослепително красиво божествено създание — „пеперуда“ — душа, свободна в своя полет. Присъединявайки се към също толкова красивите създания, тя участва в зараждането на новите души, създаването на нови „личинки“, които ще преминават по същия път. Тъкмо това е и стадия „човек - Бог“.

За това целия смисъл се състои в развитието от животинското към божественото и превръщането в пълноценна частица от Бога. Това е заложено в нас изначално, дълбоко в нас. Тъкмо за това търсим Бога, тъкмо за това знаем за Него...

Усмихвайки се Николай Андреевич произнесе:

— Ами ако съм атеист и отричам Бога?

— В една или друга степен никой не отрича Бога, независимо кой и какъв е, защото всеки го чувства с душата си. Всеки се бои в тъмното, независимо колко е смел, всеки мисли за вечността, за смъртта, за смисъла на своя живот и своето съществуване. Просто, мнозина, без да притежават достатъчно информация, включват защитните механизми на своята психика и се опитват да заглушат тези мисли.

— Е, аз така съм устроен, трябват ми реални доказателства. Ето например, ако действително се бях сблъскал със случай, където е запазена поне малко памет от предишна реинкарнация, тогава щях да повярвам в това, убеждавайки се лично.

Сенсей за момент се замисли и каза:

— Добре, ще ти предоставя такава възможност. След занятията ще ти разкажа една интересна техника за промяна състоянието на съзнанието, която ще ти позволи да събудиш човешката душа и да я повикаш на разговор. Но предупреждавам, никой друг не трябва да научава тази техника. Защото човечеството все още се намира в стадия на „човек - животно“. Те ще получат тези знания, когато му дойде времето, когато по-голямата част от хората преминат в стадия „човек - човек“... Можеш на кой да е от твоите пациенти да направиш така, както ще разкажа, но предварително те предупрежда-

вам, че при реинкарнацията понятието за време отсъства. Тоест, един може да е живял например преди двеста години, а да се е преродил сега, друг да е умрял преди година, а да се е родил преди една минута, а трети може да е живял в далечното бъдеще и да се е родил в нашето време и тем подобни. Тоест там има свои закони, затова не се учудвай... Разбрахме ли се?

— Разбира се! — възхитено произнесе Николай Андреевич.

И тук Стас, който до сега мълчеше, попита:

— Относно реинкарнациите, хората в Шамбала също ли се подчиняват на нейните закони или съществуват вечно?

— Ако питаш за Бодхисатвите, които живеят там, то те съществуват по съвършено други закони и нямат такава телесна, груба материя, както при хората. В Шамбала реалността е съвсем друга... Как да ви го обясня, тяхното тяло — това е тънка материя, която съществува по свои закони във времето и пространството. И ако в човешкия свят разума служи на човешкото тяло, то у дома.., тоест в Шамбала, — бързо се поправи Учителя, — тялото служи на разума... Защо не могат да открият Шамбала? Защото тя съществува на съвсем различно честотно ниво на възприятие.

— И човек не може да попадне там телом? — с удивление попита Андрей.

— Защо, може, ако знае и може да трансформира своето тяло на честотата на възприятие на тази реалност.

— Направо фантастика, — измърмори под носа си Костя.

— За разбиранията на сегашното човечество да. Но това е факт... Ако хората вярват, че това е фантастика, така да бъде... Но човек не може да измисли нищо сам, тъй като всички тези знания са били, има ги и ще бъдат, независимо от неговите желания. Неговите възможности на познание са ограничени единствено от неговия егоцентризъм. Като цяло **фантастиката е просто несбъдната реалност**.

— И как тогава тези висши същества идват в този свят? Нали казахте, че ако се наложи самите те осъществяват контакт с хората.

— Обикновено по пътя на реинкарнацията. **Тяхната**

душа влиза в тялото на новороденото на осмия ден, тоест така, както се раждат всички хора.

— Интересно, — каза Николай Андреевич, — от къде решихте, че душата влиза в човешкото тяло на осмия ден след раждането? В християнската религия се счита, че тя влиза в него още в утробата на майката.

— Тяхното предположение е грешно. Очевидно някой нещо не е доразбрал, друг неправилно е превел на своя език, а трети помислил, изхождайки от своята логика. Така са се изгубили истинските знания. Както винаги... **А в действителност душата влиза в човека на осмия ден. Това е възможно дори да се засече. Макар и енергийна субстанция, душата влизайки в човешкото тяло придобива свойствата на тънката материя. Тъкмо за това теглото на новороденото на осмия ден рязко се увеличава от 3 до 20 грама. А понякога в изключителни случаи и до 50 грама. Това реално може да се проследи ако се следи точното тегло на новороденото, започвайки от седмия ден, имайки предвид всичко, което влиза и излиза от него. Тоест, на осмия ден теглото на новороденото рязко се покачва. Освен това, именно на осмия ден погледа му става „жив“ и лъчист. Това не е възможно да бъде пропуснато.**

— А с какво после Бодхисатвите се отличават от хората? — попита Костя.

— С абсолютно нищо. Те се прераждат осъзнато в човешката „материя“, за да изпитат със собствената си кожа всички тревоги, лишения и съблазни на този свят. И в процеса на своя човешки живот внасят тази лепта, която са длъжни да внесат. Понякога „идват“ на земята с определена цел, за да въплътят в живота решение, взето в Шамбала, но най-често — като наблюдатели. Бодхисатвите живеят като обикновени хора, тихо и скромно изпълняват своята работа, макар, че вътре в себе си този Човек напълно осъзнава, че е Бодхисатва. Той никога няма да се афишира пред другите и да се тупа в гърдите. Като правило никой от заобикалящите го хора не знае за това. Това може да бъде всеки: ваш близък човек, по-

знат, роднина, приятел и т.н.

— А защо идват като наблюдатели? — попита Виктор.

„Действително за какво? — помислих си аз. — Сигурно на това висше същество този свят ще му се стори прекалено мръсен и егоистичен?“

— Те имат следното правило, или по-точно задължение. Всеки от Бодхисатвите в Шамбала веднъж на хиляда години е длъжен поне веднъж по пътя на реинкарнацията да дойде в този свят. И за какво? За да поживее като човек, да види, как и за какво мисли човечеството, на какво ниво е нужно да им се дават знанията. Тоест за това, за да знаят добре човешката същност. Нали в Шамабала отсъства животинското начало в индивида. Там реалността е съвършено друга. Но за да може Бодхисатвата, който се намира там да разбира какво се случва тук, той бива „хвърлян“ в този свят, за да не забравя и да не се отпуска. Дори Ригден Джаппо не може да избегне тази участ. Но той, като правило идва на този свят преди началото на глобални промени в живота на човешката цивилизация, приблизително веднъж на десет — дванадесет хиляди години. И не като месия, а като Съдия. Той проверява работата на своите предишни подопечни, оценява нивото на човешкото възприятие, степента на духовността или отдадеността на материята. В зависимост от това в Шамбала издават присъда, ще го бъде ли, или няма да го бъде това човечество.

— Това как да го разбираме?

— Е как, ако човечеството като цяло бива оценено, като духовно прогресиращо, то се съхранява. А ако в него преобладава повече от звяра, или от материалната същност, тогава се повтаря същата история „глобални катаклизми“, както се е случило с някои предишни цивилизации. А за „отглеждане“ на материята, за душите на следващата цивилизация се оставя не повече от 1/10 част от общото количество хора... **Човечеството само избира своя път, а действията на Шамбала —са само следствие от този избор.**

— До колкото разбрах, — в разговора се включи Виктор, — главното им предназначение е духовното развитие на човечеството.

— Почти, — отговори Сенсей. — Главното им предназначение, свише, тоест от Космическата Йерархия или Бога, както искате така го назовете — е възпитанието на човешките души в продължение на всички цикли на техните прераждания. И когато в човека започне да се пробужда духовното начало, те започват да му помагат активно в неговия духовен растеж.

— Сигурно този егоистичен свят им се струва ужасен, от гледна точка на духовността, — произнесох на глас своите мисли.

Сенсей се усмихна:

— Ще го преживеем. Това прераждане е равносилно на това, пеперудата да бъде натъпкана в тялото на гъсеница — и на пеперудата не и е удобно, и на гъсеницата. Но какво да се прави, такива са правилата. Всеки Бодхисатва е длъжен да отбие тук своята служба, да изживее живота си. Макар и всеки Бодхисатва да е свободен да замине в Нирвана във всеки един момент, за тях това е голяма съблазън.

— Някога казахте, че Бодхисатвата е човек напуснал Нирвана заради човечеството.

— Безусловно. Тъкмо за това тази съблазън е двойно по силна, тъй като той вече е изпитал това чувство на неземно щастие... Вие просто не можете да си представите какъв подвиг е да напуснете Нирвана и да дойдете тук. Образно казано, Бодхисатвата може да бъде сравнен с най-добрите сред добрите доброволци изпратени на едни от най-отговорните мисии. **Бодхисатвите остават тук заради хората, заради възпитанието на човешките души, за да могат тези души да се развият и да станат Свободни, защото към това се стреми нашата вътрешна същност, нашата душа, постоянно и ежесекундно.**

Сенсей погледна часовника си и каза:

— Така, време е да медитираме, иначе дискусията ще продължи до сутринта.

Аз също погледнах своя часовник. Времето в този разговор отлетя като миг. Имах странното чувство все едно напълно е отсъствало. Сякаш това бе миг от вечността, лекичко

разтваряйки булото на своите тайни.

Направихме същата медитация, както и на миналите занятия, за „чистота на нашите мисли“. „Водата“, преливаща от края на „стомната“ вече се усещаше по-ясно, като някакви вълнообразни движения. След занятието Учителят ни напомни постоянно да се учим да контролираме своите мисли и да „улавяме“ негативните „паразити на съзнанието“. Също така подчерта да не даваме воля на своята агресия, в случай, че възникне такава. И най-важното е, постоянно да отглеждаме божествената Любов, изпълнявайки „Лотосовия цвят“. Николай Андреевич остана на поляната, а ние се сбогувахме и си тръгнахме.

31

Толкова бях изумена от тези знания, които Сенсей ни разказваше с такава лекота и находчивост, че си записах целия разговор в дневника, подчертавайки моментите, които ми направиха най-голямо впечатление: **„Оказва се, че смисълът на човешкото съществуване – се изразява в усъвършенстването на душата!!!“** Отдавна чувствах това, но не бях сигурна. Днес отново, за кой ли път, си мислех как всичко това променя из основи нещата, за които толкова треперих и смятах за важни в живота. Огледах се наоколо и си помислих: „Наистина, цял живот живеем единствено заради своето тяло... Дори всичко намиращо се в стаята, в апартамента, съществуваше единствено да служи и удовлетворява потребностите му. Единствено книгите до някъде правеха изключение... Сенсей някога казваше, че всички тези атрибути на цивилизацията са нужни единствено за да ни остава повече време за усъвършенстването на нашата душа. Колко излишни неща има сред камарите от вещи, които трупаме! Все ни се струва, че са малко, постоянно искаме повече. Къде? За какво? Та нали утре можем да умрем, а там ще ни оценят по това, което сме отгледали вътре в себе си, а не колко прах сме насъбрали с полуразложената в земята обвивка“.

Всички мои дни минаваха някак си в преоценка на ценностите, та дори и в училище. Момичетата както винаги се

хвалеха какви модерни дрънкулки са им купили и с видима завист разказваха за нещата, които виждаха в другите. Слушайки ги, аз се удивих на самата себе си. Та нали до скоро и аз самата бях такава — тичах след някаква призрачна мода, която може и да не ми е подхождала много. Но когато ми се отдаваше възможност да се откроя сред тълпата, манията ми за величие растеше до неузнаваемост. А до голяма степен винаги е било модно това, което стои красиво и ти подхожда. И част от някогашните „модни“ вещи, след „еднократното ревю“ висят, като „мъртви“ в шкафа. За какво са му толкова вещи на човек? А може някъде хората да нямат какво да облекат? И защо някъде. Ето, под носа ми, в моя клас има три момичета от бедни семейства. Две от тях нямат бащи. Загинали в мината. А на третото момиче баща му — пияница, което е още по зле. Какво толкова ми коства да споделя с тях това, което имам? Та нали те се нуждаят повече отколкото аз.

Посъветвах се с мама, е, малко поизлъгах, казвайки, че в училище се провежда благотворителна акция, но мама не беше против. Дори намерихме за момичетата обувки. Събирайки всичко това, пред мен изникна друг въпрос: как да им ги дам. Поставяйки себе си на тяхно място, сметнах, че най-удачния вариант ще бъде да помоля своята класна да им ги предаде от името на някаква благотворителна организация... Хубаво е да се отбележи, че идеята се хареса. Тъй като след седмица, по инициатива на нашата класна, в цялото училище се проведе благотворителна акция в полза на децата от „Детския дом“ в нашия град. Разбирайки тогава, за кой ли път се убедих в думите на Сенсей, че **добрата мисъл и доброто дело пораждат верижна реакция от добри мисли и добри дела.** Помислих си, ако всеки осъзнае тази простичка истина и започне да твори добро според своите сили и възможности, тогава в целия свят щяха да изчезнат бедността и глада. А иначе, направо ме е срам да бъда цивилизована, когато някой край мен гладува или е изпаднал в крайна нужда.

С такива мисли (на всеобща Любов, братство и взаимопомощ) моето тяло бе завладяно от някакъв вълнуващ трепет.

В района на слънчевия сплит започна да се разраства усещането за лек и приятен натиск. Достигайки някакъв определен размер започнах да усещам вълни от тръпки, които носеха на съзнанието още по-голям трепет, увеличавайки чувството за безкрайна Любов към цялото човечество.

32

На поредната тренировка, по време на допълнителните занятия, ние с интерес и изключително старание изучавахме новите ката. „Скоростните“ момчета не спираха да ни изумяват със своето майсторство. Със завладяваща красота и мълниеносна скорост те водеха помежду си спаринг. Андрей, за пореден път наблюдавайки техните движения, се оплака на Учителя:

— Как успяват да се придвижват толкова бързо? Уж правим едни и същи ката, но колкото и да се опитвам, все изоставам, при това сериозно. Те се движат практически два пъти по-бързо от мен. Защо?

— Цялата работа е в равновесието. Тъкмо там е целият фокус, – отговори Сенсей.

— Но аз следя за равновесието, както са ме учили преди това, още при първите ми стъпки в карате. Според мен съблюдавам всички правила по разпределение центъра на тежестта, но при мен не се получава както при тях.

— Защото преместваш своя център на тежестта, а те го следват.

— Това как да го разбирам? — удивен попита Андрей.

— Ами как — в „Хара“, или както още я наричат точката „Дан-Тян“, разположена на три пръста под пъпа, се намира центъра на тежестта. Помниш ли, някога разказах за това. Всички се учат да го държат правилно, при ходене, тичане

и т.н.. На теб например са ти казвали, че стоящият човек не пада до тогава, докато вертикалната линия излизаща от центъра на тежестта се намира в зоната ограничена от краищата на ходилата; че ходенето това е последователност от падания напред, със своевременно предупреждение за преноса на тежестта върху опорния крак; че бягането това е поредица от подскоци от единия крак към другия със съответния пренос тежестта на тялото и опорната точка. Така ли? Така... Тоест всички разказват и учат да се съблюдава общите правила за пренасяне на тежестта. **Но точно тук губят в скоростта. Защото, за да се увеличи скоростта и да се научиш да придвижваш тялото, трябва да се научиш на първо място да преместваш центъра на тежестта си.**

— А аз мога ли да се науча на това, или съм безнадежден случай? – с усмивка каза Андрей.

— Безнадежден е само глупакът и ленивият — отвърна със същата ирония Сенсей. — А така, по принцип, всеки човек може да се научи на това. *Съществува елементарна техника за преместване центъра на тежестта. Тоест това е почти същата тази динамична медитация. В началото трениращ техниката на дишане. По време на кои да е движения, когато изнасяш в страни ръцете си — вдишваш, когато ръцете идват към теб — издишваш; крачка напред — вдишваш, крачка назад — издишваш. При това издишваш с долната част на корема, в „Хара“, подобно на медитацията, когато издишвахте през ръцете. Тоест при издишването концентрираш своето внимание и изцяло се съсредоточаваш върху тази точка от корема, все едно леко се напрягаш именно там, в „Хара“. И в крайна сметка започваш да контролираш изцяло своето дишане. И най-главното — да чувстваш това място, да чувстваш своя център на тежестта.*

— А какви движения е нужно да се изпълняват, има ли някаква последователност?

— Каквито си искаш, това няма никакво значение. Ако искаш загрявай или прави ката, ходи в кръг или пък пра-

ви наклони, все едно. Основната задача я изпълнява твоята мисъл и концентрация... Това е първият етап — да откриеш своя център на тежестта и да го почувстваш правейки кое да е движение.

Вторият етап — е разрастване центъра на тежестта, концентриран в „Хара“. Тоест мислено изпращаш там енергия Ци. И тази точка, благодарение на концентрацията енергията на въздуха се разраства и става кръгла и плътна. Превръща се в малка топка, в каквото ти харесва и до където ти стига въображението. Важното е да я чувстваш все едно е физическа, все едно там нещо се намира, например голямо топче от лагер или нещо подобно.

И третият етап — най-главния. Със силата на своята воля премества центъра на тежестта и всичко останало се движи след него. Където и да се намираш, каквото и да правиш, изпълняваш тази динамична медитация.

— Същата, както и „Лотосовия цвят“?

— Точно така. По същия начин. Между другото едното не пречи на другото. Както и да се движиш, където и да ходиш, на първо място със своя разум е нужно да преместваш не тялото, а своя център на тежестта. А по-нататък тялото трябва да се учи да го следва. Това е. Всичко е пределно просто.

Андрей се замисли и започна да опитва да се движи, както му беше обяснено.

— Гледай, — Сенсей заостри неговото внимание, — как обичайно се движиш. Изнасяш първо рамото, крака, главата и тем подобно. Тоест в началото изнасяш някаква част от тялото и след това центърът на тежестта. А сега погледни към момчетата... Виждаш ли, те започват всяко движение от точката „Хара“, именно долната част на корема тръгва първа напред и след нея самото тяло, както и да се придвижват, бавно или бързо.

— Аха, разбрах в какво е работата, — подхвана Костя, който също така слушаше внимателно Учителя. — А ние си мислихме, с какво толкова всички вие се отличавате в походката си.

Сенсей разтвори ръце и с усмивка произнесе:

— Навик.

Нашите първи опити завършиха с уморителен смях, защото всички се опитваха да се научат на всичко, при това веднага, и това, което се получаваше, беше походка подобна на пингвини. За което Сенсей отбеляза:

— Приятели, нали ви казах, първо се научете да дишате правилно, да чувствате своя център и чак после да го премествате.

— А как ускоряват своето движение? — попита Андрей, кимайки в посока на „скоростните момчета“. — Нужно ли е после да се прави нещо особено?

— Не. Ускорението се постига само с издишване, тоест силата на мисълта избутваща напред центъра на тежестта... Ето, както движиш ръката си, само помисляйки за това, така и тук трябва свободно да преместваш своя център на тежестта, мислено изпращайки команда. И едва когато се научиш да го преместваш със силата на мисълта си, тогава ще се движиш толкова бързо, колкото ти позволи физическата ти форма. Ще трябва само да настигаш с тялото си центъра на тежестта.

— Яко! — каза Андрей. — Та по този начин може да се спечели кое да е леко атлетическо състезание.

— Точно така. Ако спортистите знаеха тази техника, тогава щяха да спечелят всичкото „злато на света“, — пошегува се Сенсей.

— А какво, за това никой от тях ли не знае?

— За съжаление.

— И аз никога не съм чувал за това, дори никъде не съм чел, — за наше удивление призна Костя. — А защо?

— Е, това е доста древна техника за развитие на човешките възможности и се явява съкровено достояние на учителите от древните манастири. Те не я разказвали даже на своите ученици и я пазели като черешката на тортата в едноличното владеене на особените тайни техники. Макар, че до голяма степен тук няма нищо такова. В това няма дори изкуство. Обикновена техника, достъпна за всеки човек.

Вярно, доста по-ефективна от другите — това е.

През целия път към дома нашата компания беше безкрайно горда. И нямаше как да е другояче, да знаеш това, което знаят единствено наставниците на древните манастири, бе за нас дори повече от колкото мечтаехме. За пореден път останах изумена от тънкостите в познаването на древните техники, които знаеше Сенсей. И в своя дневник, гадаейки кой е „Той“ в същност, написах, че сигурно, освен всичко е и талантлив изтоковед познаващ отлично тези места, или пък е израснал там. Иначе как би могъл да получи тези знания? Тази загадка пораждаше следващата. Сенсей безусловно знаеше изключително много, започвайки от философията и завършвайки с точните науки. И всичко това се основаваше на някаква неведома за мен наука на фундаменталното знание за човека, започвайки от микровселената от безкрайно малкия атом и завършвайки с невидимата, но напълно осезаема от мен душа и тайната на нейното сътворение. „Кой е Той?!“ — задавах си този въпрос за кой ли път.

33

На следващия ден ме очакваше доста неприятна новина. Мама отново бе легнала с жестока болка в кръста. В последно време бе доста нервна, защото като добър специалист просто я затрупваха с работа. Освен това трябваше да свърши и всичко, което се бе натрупало по време на нейно отсъствие. На това отгоре се изтърсила и някаква планирана проверка. Благодарение на нейното усърдие в седнало положение, а също така и на нейната честност и добросъвестност, гърба с неговите нерви просто не издържали на натоварването. В него ден тя много трудно ставаше от леглото, с ужасна, непоносима болка в кръста.

За нас с татко това бе шок. Много се вълнувахме. Всеки от нас се опитваше да й помогне с каквото можеше. Татко звънеше на всички познати с идеята да намери място, където да премине качествено лечение, тъй като мама категорично отказваше да легне на операционната маса. Не я плашеше самата операция, а последствията от нея и нещата, на които се бе нагледала и наслушала в неврохирургичното отделение. Перспективата да се инвалидизира за цял живот изобщо не я устройваше. Но по някое време болката стана толкова непоносима, че вече бе готова на всичко.

През това време татко звънеше на неговия непосредствен началник — генерал, с молбата да се освободи за един

ден от работа. Той казваше, че човека бил много свестен мъж, по бащински се безпокоял и грижел за своите подчинени, и винаги помагал на тях и техните семейства, с каквото можел. И този път не изменил на своите принципи и не оставил в беда своя „зам“. След като изслушал внимателно баща ми, го посъветвал да посети някакъв много добър чекръкчия и му дал неговия адрес. И помоли да успокои своята съпруга, тъй като имал почти идентичен проблем със силни болки в крака. Ходил на лечение при него и ето вече втора година бяга като сърничка.

След този разговор татко с мама единодушно решиха да отидат още на следващия ден. А аз честно казано се съмнявах. Не успявах да проумея, как някой може да излекува мама с голи ръце щом не и помогнаха дори инжекциите и хапчетата. Тогава реших да „лекувам“ мама по свой си начин, както ми бе разказал Сенсей. Нали казваше, че всеки човек може да създаде „холограмата на здравето“ със силата на своята дълбока вътрешна Любов и истинска вяра.

Преди да заспя, след като направих всички медитации, се концентрирах над здравия образ на мама. Представих си я абсолютно здрава, весела, жизнерадостна, с нейната красива мила усмивка и добри очи. Тихичко помолих Бога за прошка на всички свои грехове, ако според Него имах такива. Искрено се молех да оздравее, защото много я обичам. И толкова силно се молех, че се просълзих. Много исках мама да оздравее час по-скоро и след практиката веднага хукнах към нейната стая да видя дали нещо се е променило.

Татко работеше над някакви документи на бюрото, а мама вече спеше. Лицето и беше изкривено от болката. Беше видно, че гърба я болеше дори и в съня. Върнах се в моята стая и си помислих: „Сигурно моите сили не са достатъчни. Естествено ще продължавам да изпълнявам тази техника за „холограмата на здравето“, но ще е прекрасно ако в това се включи и Сенсей. Тогава успеха е гарантиран. Той има духовна мощ, непоклатима вътрешна вяра и невероятни познания, с които сигурно е способен на всичко, а и как успя само с мисъл да ме излекува. Ще се наложи да поговоря с него на

следващата тренировка. Той е добър и ще помогне“. С тези добри мисли заспах.

На следващия ден тръгнах заедно с мама към чекръкчията. Генералът грижливо ни предостави своята черна „Волга“ и личния си шофьор, който добре познаваше пътя и местността. Когато пътувахме си представих по Володиния метод как този немощен старец — чекръкчия, образа, който изплува в моето въображение, поглежда мама и казва, че всичко е наред и че е станала някаква грешка. В това време забелязах как свихме в квартала, където ходим на медитации. „Познати места, — усмихнах се аз. — Какво нещо, такъв затънтен район, а как се слави със своите жители“. Отново се съсредоточих над желания резултат.

Пристигнахме в някакъв частен район. Забелязах къщата, където видимо приемаше чекръкчията още от далече. По точно не самата къща, а огромната тълпа от хора, които стояха до малката спретната къщурка. Наоколо имаше невероятно много хора. Шофьорът едвам паркира колата сред множеството други коли, обръщайки професионалното си внимание на това, че много от номерата на автомобилите бяха не само от други области, но дори и от други републики. Бях много учудена как това забравено от бога място е толкова известно.

Хората стояха на опашка, която приличаше на плътна стена и чакаха своя ред. Дори не ни помогна факта, че пристигнахме с черна „Волга“. Колкото и да се опитвахме да си проправим път през тълпата, не ни се отдаваше. Наложи ни се да застанем на опашката, както и всички останали, а мама се намираше в полулегнало състояние в колата. Номера ни беше 473. Но когато хората разбраха, че мама има остра нетърпима болка, ни казаха, че с такава болка чекръкчията приемал без ред и е нужно да се наредим на друга опашка най-отпред. Ние побързахме да се присъединим към чакащите, които бяха около петдесет човека. На мама дори и отстъпиха място на скамейката тези, които все още можеха да се държат на краката си. И започнахме да чакаме.

Бях изключително удивена от количеството народ и дори

малко се смутих. Хората на опашката бяха от най-различна възраст, от баби и дядовци, до съвсем млади хора с деца. А най-отпред стоеше човек с новородено детенце. Споделиха, че още на петия ден след раждането, му поставили диагноза „плексит“ — не можеше да си вдига ръчичката, някакъв вид патология. Общо взето, тук идваха хора с най-различни заболявания на гръбначния стълб, за които дори не бях чувала.

Една баба, седяща до мама, каза, че чекръкчията приемал по двадесет жени, двадесет мъже, а после десет от тези, които не са на опашката. Общо взето каза, че се минава бързо и за два часа ще успеем да минем. Помислих си, щом е такава работата, значи ще имам време хубаво да се съсредоточа върху оздравителната медитация на мама. В продължение на десет минути упорито се опитвах да се концентрирам, но не успявах, защото хората наоколо неспирно говореха създавайки ненатрапчив „шумов фон“. Неволно дори самата аз започнах да се вслушвам в разговорите.

— Голяма беда ни сполетя, голяма, — разказваше една възрастна жена, стояща до едно петнадесет годишно момиченце. — Дори ми става страшно, като си спомням. Няма нищо по лошо на света от това да имаш болно детенце. Моето внуче имаше страшна кифосколиоза, истинска гърбица. Лекарите казаха, че ще остане инвалид за цял живот. Всеки ден момичето идваше от училище разплакано. Дори и да бе красива в лицето, връстниците и я наричаха „изрод“. Къде само не бяхме, при какви ли специалисти не ходихме, дори и при екстрасенси я водихме — всичко без грам полза. Съвсем се отчаяхме. Дори веднъж едвам успяхме, Господ помогна да отървем момичето от бесилото. Цялата в сълзи, за какво и бил такъв живот, никой никога нямало да я обикне. Тя плаче, ние плачем, такава мъка, трудно е да го опишеш с думи...

Гласа на жената затрепери и тя плахо избърса падащата от лицето си сълза.

— Недей, бабо, — каза внучката. — Нали всичко вече мина.

— Да... Така е, в него ден отидох... на църква, да се помоля на Господа. А на следващия ден отворих вестника, а там

стоеше статия за нашия чекръкчия. В началото естествено се съмнявахме, струва ли си да ходим и да доверяваме детето на още един лекар. Вече бе минала през толкова много специалисти. Но... последните събития... В крайна сметка решихме, че ако Господ ни дава още един шанс, да не се отказваме, и без това по-лошо от това нямаше на къде...

С голямо вълнение дойдохме на преглед. Хората на опашката разказваха само добри неща за него. Когато влязохме и видях неговите очи, тогава всички съмнения се стопиха. Той има такива лъчезарни сини очи, такъв добър умиротворяващ поглед, че направо ми стана леко на сърцето...

— Да, — каза друга жена. — Очите му наистина са някак необикновени, бездънни. Все едно всичко знаят и някак си чувстват твоята болка.

— Аз също не съм виждала такива очи в своя живот, такива спокойни, умни, — произнесе някакво младо момиче, стоящо близо до нас.

Жените закимаха одобрително.

— А гласът му е такъв мелодичен и успокояващ. И колко вежливо се отнася с всички...

— Когато си поговоря с него, настроението ми винаги се подобрява. След всички преживени болки отново се появява жаждата за живот.

— И при мен възниква същото чувство.

— Ето какво означава добър човек.

Слушайки всички тези думи, нещо подскочи в моето сърце. Преустанових своите безплодни опити да се съсредоточа и започнах внимателно да слушам разговора.

— Ето, и аз за това говоря, — проговори възрастната жена. — В него има нещо необикновено, даряващо надежда. След като погледна момичето каза, че ще оправи гръбчето, но ще се наложи да се идва често и стриктно да се изпълняват предписанията у дома. Не можете да си представите как животворно подействаха думите му на нашето момиче. Идвахме да я лекуваме дълго, почти цяла година. А живеем в друга област. Понякога времето беше лошо, трудно се стигаше, но Анюта винаги настояваше да отидем. В нея се

зароди такава целеустременост, че само се радвахме и кръстихме. Вкъщи старателно изпълняваше всички комплекси от лечебната гимнастика, която и предписа чекръкчията. А след година, от гърбицата и следа не остана! Просто не можете да си представите какво щастие е това за нас. Анюта буквално разцъфтя и се появиха толкова много ухажори, чак бягат на тълпи след нея... А сега дойдохме на контролен преглед. Ех! Господ здраве да му дава. Златните му ръце сътвориха истинско чудо!

— Да, ръцете му действително са златни, — потвърди друга жена около четиридесетте. — Професионалист в пълния смисъл на думата. Рядко можеш да срещнеш такъв специалист, който да съчетава в себе си талант от Бога и такива тънки медицински познания... Десет години ме мъчеше ужасно главоболие. В какви ли не болници не лежах, а резултата нула: само безсънни нощи и болки до загуба на съзнание... А преди две години, дори е страшно, когато си спомням тези дни, спрях и да ходя. И на враговете си не пожелавам да изпитат такова душевно състояние на безпомощност и безнадеждност. Болката в кръста и краката бе толкова силна, че направо... Отново безсънни нощи, инжекции, а резултата никакъв. От всички тези болки и мъки имах моменти на страшно отчаяние, макар по натура да съм мъжествена и винаги да съм била лидер. Най-неочаквано целият ми живот спря, имаше само болка и мъки.

Лекарите естествено настояваха да ме оперират и ме убеждаваха, че нищо, освен операцията няма да ми помогне. Но и не можеха да гарантират пълното ми оздравяване. С една дума, инвалид за цял живот... И изведнъж дойде мама и седна да ми разказва за нашия чекръкчия, да ме уговаря да отида при него. Посъветвах се с моите лекари, а те само се изсмяха в лицето ми и казаха, че никой в света, та дори и най-добрите световни специалисти не са успели да излекуват без хирургическа намеса дискова херния, при това в областта на врата. На кратко, щом искате ходете, но пак при нас ще се върнете. А мама настояваше на своето.

Когато ме караха насам, надеждите ми след тази „при-

съда“ бяха напълно изчезнали. След първите седем сеанса, удивително, но започнах да мърдам единия пръст на крака си, а и болката малко поутихна. Ето тогава в мен се появи вяра и вдъхновение, макар чекръкчията още първия ден да бе казал: „Сложно и дълго, но ще се справим“. И по нататък с всеки ден започнаха да се появяват малки, но стабилни подобрения в състоянието. Малко по-малко започнах да се придвижвам, да се обличам самостоятелно. А след половин година лечение се върнах към нормалния човешки живот. И сега вече го привършвам. Направо не ми се вярва, че целият този кошмар приключи и всичко се нареди така благополучно. Излекувахме такава сериозна и страшна болест без операция и това действително е чудо.

Когато се върнах към нормалния живот, специално отидох в своя град, за да покажа на специалистите резултата, който считаха за невъзможен. Единственото, което можаха да направят бе да повдигнат рамене. И представяте ли си, нито един от тях не се поинтересува, как постигнах този резултат. Макар до скоро, всички те да викаха в хор, че не е възможно... Ето ви знанията, използвайте ги. На колко хора можете да помогнете! Не, пустата горделивост не им дава... До края на дните си ще бъда благодарна на Игор Михайлович за всичко това, което направи за мен със своите златни ръце! А колко народ е изправил на крака. Докато се лекувах при него на такива неща се нагледах. Хората идващи тук, действително идват с последна надежда за здраве. И същите тези лекари водят своите деца и внуци при него.

Чак изтръпнах, след като чух името на чекръкчията. „Нима това... Хайде стига, не може да бъде!“ — помислих си аз изгубвайки се в потока от догадки. Всичко в мен се напрегна и превърна в един единен слух. Тук опашката зашумя с нова вълна.

— Да, човек с огромна душа! — каза някаква жена. — Хората казват, че неговия прадядо също бил знаменит чекръкчия в Орловщина. Казват, че човека имал дар Божии, всяка болест без грешка диагностицирал.

— А нашият, виж го каква сила е, все едно рентген те ска-

нира. Имам изместване на диска и той веднага каза — 6мм. След това направихме снимка и всичко съвпадна.

— Това е защото ръцете му са много чувствителни. Четох във вестника, че можел да намери скрито под четиридесет листа детско косъмче, което било близко по размер с човешки нерв. Журналистите проведоха такъв експеримент. „Това е равносилно, — казва той, — да се намери точното място на прищипване на нерва и с ръце да се освободи от притиснатото състояние“.

— Благодаря на Бога, че има такъв човек. Благодаря му, че ни Го доведе, — жената, която разказваше за своята Анюта се прекръсти.

— Знаете ли, миналата година лекувах остеохондроза при него, — сподели някаква възрастна жена с бяла коса. — А тази година вдигнах тежък предмет и гърба отново ме сряза. Така ме захапа, че две нощи не можах да мигна. Само пронизваща болка... И на поредната вечер то ли в безсъзнание изпаднах, то ли сили не ми останаха и сънувам. Нашият чекръкчия застана до мен, погали ме по главата и каза: „Не се бой, сега ще ти стане по-леко, а утре идвай при мен. Всичко ще бъде наред“. И какво мислите се случи, сутринта станах като нов човек, дори и болката бе отслабнала. Сега вече идвам на трети сеанс, направо оживях. А то, място не можех да си намеря... Но най-странното бе, че в съня лекаря имаше коси до раменете, както на ангел, а очите такива добри - добри...

— Да, косите му са необикновени, такъв рус цвят рядко се среща.

— И какво щяхме да правим без него? Наистина, Бог сигурно ни е изпратил ангел.

След тези думи някаква много стара бабичка, до този момент дремеща на края на пейката, неочаквано за всички изскърца със своя глас:

— Не е ангел, а архангел.

И отново потъна в своята дрямка. Това удиви цялата тълпа... Някакъв миньор, съдейки по черното около очите, не издържа и каза:

— Не знам какъв е, ангел или архангел, но е мъж на мяс-

то! Вдигна ме на крака, макар и да не вярвам в Бога.

— Аз също не вярвах, — включи се здрав на вид дядо. — Тридесет години носех партийната книжка, а сега, — той извади изпод дрехите си кръстче завързано на връвчица и го показа, — ходя с кръста навсякъде. И всичко това след един случай. Такава случка просто не може да се забрави... Нали, работя си в завода на доменната пещ. В него ден трябваше да застъпвам на смяна. А през нощта сънувам нашия Михалич и ми говори: „Утре задължително ела при мен, не отивай на работа. Отидеш ли — няма да се върнеш“. Още преди този случай ходих да се лекувам при него, а по време на случката бях прекъснал лечението. Ставам сутринта и гърба ме боли. Мисля си, сигурно и през нощта ме е болял, затова го и сънувах. Бях готов да ходя на работа и си мисля, сега ще отида и ще се наложи да вдигам тежести, защо да се насилвам. Там, докато вземеш една проба и целият вече си изпочупен. Помолих да ме освободят и реших да отида при чекръкчията. Представяте ли си, в него ден нашата пещ се взривила и почти цялата ми бригада загинала. А ако бях отишъл... И как един обикновен смъртен да възприема случилото се... Исках да разкажа за този случай на Михалич, а той сложи пръст на устните, един вид мълчи. И това е... как да не повярваш в Бога.

— Знаете ли и нашия съсед имаше подобен случай, — включи се в разговора жена около тридесетте. — Тъкмо той ми даде адреса на чекръкчията. Имал проблеми и се лекувал при него. И миналата година моя съсед пострадал в срутване. Местните сигурно помнят онзи взрив в мината? Та той бил затрупан някъде под една от гредите. И ми разказва: „Лежа сам-самичък в тъмнината, засипан с пръст и камъни. Страхът да бъда погребан жив беше невъобразим. Тъкмо се прощавах с живота си и с всички свои близки и виждам пред очите си, все едно изникващ от мъглата образа на нашия чекръкчия, той дойде до мен и започна да ми говори със своя мелодичен глас: „Не се бой, не се бой. Рано ти е да умираш. Ще ти правя компания докато те спасят...“ А когато вече се съвзех, спасителната група ме измъкваше.“ И така от всички

в мината само той оцелял. След този случай мъжът много се променил. Спрял да пие, повярвал в Бога, а жена му и децата му отишли на седмото небе от щастие. Направо станал светец!

През това време хората най-отпред на опашката се размърдаха, и от нея излезе в бяла престилка... От изненада едва не си изпуснах чантата.

— Сенсей, — тихо прошепнах аз, и в следващия миг вече виках колкото ми глас държи. — Сенс... Опа, Игор Михайлович!!!

Сенсей се обърна и след като ме забеляза, ми даде знак да се приближа. Едвам се промъкнах между хората. Сърцето ми така биеше, че чак щеше да изхвръкне. След като се поздравихме той ме попита:

— А ти какво правиш тук? Да не се е случило нещо?

— Да, мама има сериозен проблем с кръста...

Ние се изместихме в някаква ниша, където Игор Михайлович запали цигара.

— Получихме адреса от началника на татко, генерала, изстрелях всички „държавни тайни“ на един дъх. — Дори ни даде своята „Волга“, ей там.

Сенсей погледна към нея.

— А, Александър Василевич... Как е неговото здраве?

— Е, както разказа на татко, всичко е наред, припка като сърничка.

— Много добре. А с майка ти какво се случи?

Започнах да разказвам в детайли цялата ситуация, интензивно жестикулирайки с ръце от вълнение. След като ме изслуша, Сенсей произнесе:

— Така, взимай майка си и да влизаме.

Щастлива хукнах при мама, за да и кажа, че Игор Михайлович ще ни приеме, без да чакаме на опашката. Мама, естествено се зарадва, но и беше силно изненадана. Тя се повдигна с голям зор и двете тръгнахме към чекръкчията.

— Това е моя Сенсей, Игор Михайлович, — с неописуема гордост го представих на мама.

Ние влязохме в дъното на къщата, която беше претъп-

кана с чакащи хора. В приемната стая стоеше кушетка, а в ъгъла на стаята стоеше малка икона с кандилце. Аз помогнах на мама да се съблече до кръста и да легне на кушетката. Излизайки от стаята видях как Игор Михайлович се наведе над маминия гръб, и го опипа с пръсти. Намирайки се зад завесата в съседното помещение, чух неговия глас:

— Да, знаете ли, имате сериозен проблем, дорсолатерално пролабиране до 7мм в сегменти L4—L5, предизвикващо стеноза на междупрешленното отверстие, вследствие на което се притиска коренчето на нерва.

— А по-простичко казано? — попита мама.

— Простичко казано, имате дискова херния. Вследствие разрушаване на диска, неговите секвестри, тоест неговите парченца са попаднали в гръбначно мозъчния канал, от страната на гръбначните отверстия и притискат корена на нерва. Тъкмо това предизвиква болката... Това е сериозно, но поправимо.

Зад плътната завеса се чуха няколко леки хрусвания на гръбнака и няколко необичайни на звук почуквания. След известно време Сенсей ме извика да помогна на мама да се облече. Разбирайки се за следващия сеанс ние се сбогувахме и потеглихме към колата.

— Е как е? — попитах мама.

— Търпимо, — отговори тя.

Когато пътувахме обратно, през цялото време не можех да се успокоя, и мислих само за Сенсей. Смятах го за какъв ли не: физик, химик, философ, историк, изтоковед, физиолог. Но обикновен чекръкчия — това ми идваше в повече! Дори и да не е обикновен, а доста известен... И все пак, с неговия невероятен потенциал от знания, феноменални способности и необикновено чист човешки морал, той можеше елементарно да бъде велик учен или политик... Изобщо, когото си поиска, заемайки място, което най-му харесва в обществото. И за какво пилее този потенциал?! И ако не бе аргумента в полза на мама, моя мозък още дълго време щеше да продължава да се възмущава.

През това време, пътувайки по някакви заобиколни пъ-

тища из този затънтен квартал, минахме покрай запусната, малка църквичка, видимо постройка още от преди революцията. Моите мисли преминаха на разсъждения за вечното, за Бога, за вярата и за Великите. Тогава ме осени мисълта: „Сенсей реално помага на хората! Със собствените си ръце лекува хиляди измъчени болни тела, изстрадали от мъки души, връщайки на хората здравето, вярата и радостта от живота... Боже, та по същия начин са постъпвали и всички Велики! Нали всеки от тях е ходил при хората с разтворена душа и е творил добрини. На това отгоре Сенсей някога разказа за... Нима той е... Невероятно!“

Трескаво започнах да изброявам всички моменти, потвърждаващи моите догадки. А когато се прибрах у дома прочетох всички абзаци в дневника си, където присъстваше неговото име. Да, факта, че е чекръкчия запълваше липсващото звено в логическата верига на доказателствата в моя разум. „Та нали най-главното е — че лекува тялото и душата, а следователно общува с такова огромно количество хора, зад всеки от които стоеше конкретна съдба, проблем, човешка болка, той познава настроенията на хората по-добре, от който и да е политик, както и тяхното отношение към живота и духовното им ниво на развитие. По добра професия за земния живот на един Бодхисатва не би могло да се измисли“. От това откритие ме заля вълна от тръпки, а слънчевия сплит започна да ме гъделичка със своите спираловидни вълни.

Но когато мисловната еуфория в моето съзнание започна да утихва, вакантното място веднага започна да заема моя „здрав разум“. „От друга страна, — помислих си аз, — какво толкова го вznасям? Всичко това може просто да е моето въображение. Изморена, пренаситена от вълнения, чакайки на опашката се бях наслушала на всякакви житейски истории и веднага хукнах да правя някакви фантастични изводи... Помага на хората — хубаво, има талант и способности и какво от това? Просто е добър професионалист, както каза онази жена сред чакащите. И това е всичко. И изглежда напълно обикновен човек с обикновено лице, досущ като всички човешки лица. По нищо не се отличаваше от околните на вън-

шен вид. Такъв, както и всички...“

И в този момент забелязах, че колкото по на дълбоко развивах тази теория на „здравия разум“, толкова повече в мен се появяваше нещо неприятно, някаква злоба ли, някаква черна завист, че видите ли Сенсей притежава такъв талант и способности, а аз — не. В моите мисли започнаха да се прокрадват всякакви гадости, чак се изплаших: „Стоп, стоп, стоп! Кой е този, който създава буря в чашата с вода? Господа, та това не съм аз! Нима душата е способна да мисли така негативно? Не. Та тя е самата доброта. А цялата тази кал от къде се взе? Това не е моето мнение. Някакви си натрапчиви мисли, които нахално се връщат отново и отново пробуждайки в мен завист и злоба... Та това са инстинктите на животинското начало!“ И в този момент окончателно се ядосах на самата себе си: „ Как ми омръзнаха! Как мога да бъда такова тъпо и упорито животно?! Омръзна ми. Ужасно ми омръзна. Така и ще си отлети живота в злобни мисли и суета...“

После ме осени и друга мисъл: „ Може пък точно заради този разраснал се егоцентризъм всички ние да не виждаме какви невероятни възможности ни предоставя Съдбата. А за душата блуждаеща във вековете, това може да е истински Шанс, при това един на хиляди години. Кой може да знае какво пропускаме поради своята злоба и завист... Господи, защо сме толкова слепи! Защо започваме да ценим нещо само тогава, когато го изгубим? Защо приемаме Великите за Велики само след тяхната смърт?

Ето, Христос също са го разпнали, заради нечия гигантска мания за величие и стаден егоцентризъм. А само какъв Велик Човек е бил, още колко много блага за душите човешки е можел да направи. Ако беше жив, а хората с поне малко по-отворени сърца, тогава човешката цивилизация можеше такъв скок в своето развитие да направи, че всички ние, техни далечни потомци отдавна щяхме да живеем в истинско, единно и свободно общество, без граници и държави, без насилие и терор, в мир и хармония... Но не, дори по времето на Иисус е имало толкова малко хора, които са Го ценели истински. А повечето сигурно Му завиждали, злорадствали и

упреквали със своята суета, скъперничество, ненавист и равнодушие. За това пък след смъртта му, как изведнъж всички повярвали в него!

Да, дори само да вземем тези наши съвременни водещи личности. Кога получават признание? Почти винаги след смъртта си. Тогава за тях започват да говорят добро и тези, които приживе са ги мразели. А в своите мисли сигурно, щастливи и прещастливи са си мислели, че са се избавили от своя съперник. Ама че подла животинска натура.

Кога ще се събудим, кога ще се научим да възприемаме с душата си, а не с тялото? Тогава целия свят ще се промени, при това ще се промени коренно! Така ми се иска да го извикам на целия свят. И какво от това?! Трябва не да се вика, а да се вършат дела и самите ние да се променяме, да не допускаме тези паразити от съзнанието си дори и близо до своя разум. Да, ако болшинството от хората проумеят тази истина, то тогава, може би, ще сме се научили да ценим и уважаваме тези гении, които природата изпраща толкова рядко на света! Както бе казал един велик класик: „Природо-майко, ако не бе изпращала такива хора на света, отдавна би заглъхнал живота на земята“

34

На следващия ден, когато всички заедно отивахме на духови практики, през цялото време разказвах за потресаващата новина как Сенсей бил знаменит чекръкчия и нещата, които бях видяла и чула на приема. За моите приятели всичко това също се оказа абсолютна изненада. На съкровената поляна вече се бяха събрали почти всички. След, като се здрависах със Сенсей, той се поинтересува какво е състоянието на мама.

— Благодаря, малко по-добре. Все още силно я боли, но тази нощ поне успя да поспи нормално.

— Това е добре. Нищо, лека по-лека ще възстановим здравето.

В това изобщо не се съмнявам. И бях много щастлива от така стеклите се обстоятелства. За моята любима майка подобър лекар не можех и да мечтая. Моята душа вече беше спокойна.

— Знаете ли, — продължих аз, — бях толкова удивена, когато ви видях там. До сега си мислех, че с чекръкчийство се занимават само разни старчета и бабички.

— Мнозина също мислят така.

— Защо?

— Защото в чекръкчийството истинските знания и опит идват с годините, получава се така, че човек става добър чак на старини.

Забелязах, че никой от по-старите ученици, включително и Николай Андреевич изобщо не се учудиха, след като произнесох думата „чекръкчия“, сигурно отдавна са знаели за това.

— Кажете, — продължих аз с възхита гледайки направо в неговите очи, — а с помощта на вярата може ли да се излекуват заболяванията на гръбначния стълб?

— Вярата е способна да премества планини, какво да говорим за някакъв си гръбнак. Но далеч не всеки има истинна вяра.

— Защо?

— Съмняваме се, животинското начало я потиска. Тъкмо за това е много трудно човек да постигне истинска вяра. Макар при доминираща в разума душа да е много лесно.

— Ами ако човек просто вярва „сляпо“ в своето оздравяване или в оздравяването на някой друг, лечението по-бързо ли ще протече?

— Разбира се. И не само по-бързо, а по-лесно и ефективно.

— Извинете, — в разговора се включи Николай Андреевич. — Отдавна исках да ви попитам, защо си избрахте именно тази професия?

— Как да кажа, — отговори Сенсей. — Както при всеки човек, когато дойде времето да си избера професия аз се замислих. Съгласете се, какво може да бъде по благородно в света, от това да даряваш хората със здраве и какво може да бъде по-сложно в човешкия организъм от гръбначния стълб, може би единствено главния мозък... А какво представлява гръбначния стълб? Погледнете в анатомията на неговите нервни пътища — та това е „дървото на живота“, което в короната си се свързва с главния мозък, а с корените си е свързан с всеки един орган в човешкия организъм. Образно казано това „дърво на живота“ „захранва“ целия организъм със здраве. И ако не дай Боже, в него настъпят някакви проблеми, това веднага се отразява на работния режим на органите, а и на целия организъм като цяло. В действителност, над деветдесет процента от заболяванията в организма са вследствие на нарушена функционалност на гръбначния стълб, от най „незначителните“ до смъртоносните. По време на целия човешки живот

практически при всеки възникват проблеми... Гръбнакът до ден-днешен остава тайната на тайните за науката. Той, както и главният мозък все още са много слабо изучени.

— Да, така си е. — възкликна Николай Андреевич. — Да си призная честно, никога не бях се замислял за това... Но щом е толкова сложен и значим за човешкия организъм, следователно, за да бъде лекуван е необходимо да се притежава солиден багаж от знания.

— Това се подразбира. Гръбнакът — е много интересна и съвършена биомеханична структура. Неговото лечение е голяма отговорност, защото тук е необходимо много точно да се направи диагнозата, да се предвидят редица фактори като възраст, тегло и много други, а след това да се вземе правилното решение и да се приложи нужната сила и „доза“ на въздействие. Това си е истинска микрооперация, само че без рязане. Освен това трябва да се предвиди и факта, че тече ревитализация в процеса на експлоатация. Чекръкчийството — това е много сериозна професия. Тук е нужно да се знае всичко: биомеханика, анатомия, патология, генеза, морфогенеза, физика, химизма на клетките. На кратко човек е нужно да знае и отлично да познава вертебрологията.

— Кое — кое? — попита Руслан. — Какво е това... Бролигия?

— Не е брология, а вертебрология — с усмивка отговори Сенсей. — Това е науката изучаваща гръбначния стълб, където влизат всички тези науки плюс някои специфични познания за гръбнака.

— А какви са тези специфични знания? — прояви интерес Николай Андреевич.

— Нужно е още да се знаят тънкостите и начините на различните мануални лечения на вертеброгенните патологии, остеопатии, хиропрактики и т.н., тоест опита на предишните поколения в областта на чекръкчийството. Все пак чекръкчийството е древна и много интересна професия, — и между другото добави Сенсей: — Естествено това е и общуване с огромно количество различни хора.

Не знам за другите, но аз прекрасно знаех, че именно по-

следните му думи се явяваха главната причина за избора на тази професия. В това бях абсолютно убедена.

Междувременно той прехвърли темата към медитациите и ние започнахме да обсъждаме своите домашни постижения, а после отново залавяйки се за работа над себе си, тръгнахме с малки стъпки към заветната мечта — да станем истински Човеци.

35

Забелязах, че дните започнаха да отлитат като миг. И дори започна да не ми остава време за всички дейности. Наложи се да зарежа няколко от кръжоците, за да мога поне малко да успявам... Духовните практики и тренировките продължаваха да ни радват със своето разнообразие и неповторимост. На поредната тренировка Сенсей подхвана нова тема:

– Днес ще се запознаем, и както винаги, частично ще изучим стила тайдзицюан, считан за част от школата „ушу“ в нейния омекотен вариант. Стилът възникнал в един от най-известните манастири в Китай, разположен в планините Уданшан. Интересен факт е, че местните планини порано са се наричали планините на Великото спокойствие. Но веднъж, постигайки Дао (което в даоизма се счита за вътрешната божествена сила и субстанция подобна на божествената, от която образно казано е сътворено всичко във Вселената), там посред бял ден се възнесъл човек на небето. Наричали го Чжен У. Тъкмо в негова чест нарекли планините Уданшан.

Съгласно една от легендите в същия този манастир през XII век живял монах Чжан Санфън. Веднъж, чувайки в двора странен шум, той погледнал през прозореца. Монахът видял сврака, кацнала на едно дърво и змия на земята, гледащи една в друга. Всеки път, когато свраката се спускала

и нападала змията, тя бързо извъртала главата си към нея и така се извивала, че свраката не можела да я клъвне. Наблюдавайки схватката Чжан получил озарение: противникът може да бъде победен успешно отклонявайки неговите удари.

Според друга легенда, тази мъдрост му била казана от самия Чжен У, който се явил в съня му. И както гласи поговорката: „Светецът предал, мъдрият разбрал“, постигайки главния принцип на противоборствата, след многогодишни тренировки Чжан Санфън създал стила с „мека насоченост“, наречен „великият предел“ (тайдзицюан). Ако преведем буквално дадената дума, то „тай“ означава велик, „дзи — предел“, „цюан“ — юмрук.

Според още една версия, създаването на стила се приписва на друг Чжан Санфън от Удана, живял в XIV век, ученик на знаменития майстор Хо Луна (Огнения Дракон). Разбира се, съществуват и други версии на този стил. Но така или иначе основния принцип на тайдзицюан не се е променил и се състои в следните постулати: статиката поражда динамиката, гъвкавото побеждава твърдото; с бавното се побеждава бързото, с краткото — дългото. Тоест, на рязкото атакуващо противниково движение се отвръща с меко огъване, омекотявайки и абсорбирайки удара, простичко казано пропускайки го в пустотата. В резултат на това противника губи равновесие, и тъкмо тогава са нужни само няколко грама, за да се преодолее сила дори от няколко тона. Относно стила древните писания на майсторите по тайдзицюан гласят: „Движенията са малки, а промените големи, гъвкавото преодолява твърдото; вземи силата на противника и я използвай; нападай внезапно, въздействайки върху точките“.

Тайдзицюан прилича на плавен танц. На най-висшето ниво в стила отсъстват каквито и да било заучени движения и комплекси, съхраняват се само основните принципи. Тялото се движи самостоятелно изпълнявайки в динамична медитация своеобразен танц.

Но за да се достигне голямото трябва да се започне от малкото. Тъкмо за това ще започнем от най-простото упраж-

нение — „изтласкващи ръце“. Упражнението се практикува по двойки. Необходимо е с леко докосване, редувайки се, меко да изтласквате един друг. За начинаещите — по установена траектория на движение, а за по-опитните — произволно. Даденото упражнение развива реакциите, като реагирате на действията на противника, предвиждайки неговите намерения. Тоест „предвиждайки“ неговото движение, трябва да го излъжете и да се освободите от неговите „лепкави“ ръце. При неточно движение от страна на партньора, например ако се е преместил рязко или е изгубил равновесие, с леко побутване го поваляте на земята. Движенията е необходимо да са разкрепостени, но съзнанието трябва да запазва бдителност. Също така ще ви покажа и съответния комплекс от дихателни техники.

Тези и следващите упражнения могат да бъдат използвани и в качеството си на здравословна гимнастика. Тайдзицюан е особено полезен за лечебни цели, за хора намиращи се в постоянен стрес, тъй като плавните движения с тяхната равномерна скорост изравняват потенциала в кората на главния мозък, предотвратявайки го от претоварвания. И освен това, самата концентрация на мислите върху плавните движения отвлича човека от ежедневните проблеми, възстановявайки по този начин неговата нервна система. И естествено, дадената гимнастика тренира всички стави и връзки. Полезна е за всичко. Така че прибирайки се у дома можете да обучите на нея своите майки и бащи, баби и дядовци, за да са винаги здрави.

Бих искал да обърна особено внимание на факта, че древните майстори практикуващи гимнастиката тайдзицюан настоятелно са изисквали от своите ученици „изчистване, спокойствие, отсъствие на неправилни действия, запазване на сърцето си чисто, въздържане в желанията“. В този случай човек не само ще победи всички свои болести, но и ще унищожи своето его, разчиствайки по този начин своя път към усъвършенстването на духа. Те били твърдо убедени, че небето вижда *дъ* (духовноста, любовта) на човека и в зависимост от неговата *дъ* го възнаграждава. Мъдростта на майсторите,

идваща от дълбините на вековете, е актуална и днес. Всеки от присъстващите може максимално да се възползва от получените знания, при това не само за самозащита, но и за разкриване на своя вътрешен свят и постигането на тайните на природата и мирозданието. Добре е винаги да знаем, че човек може да постигне всичко, ако целта е правилно зададена... А сега да преминем към практическата част...

Построихме се и Учителят ни показа дихателните упражнения на техниката „Лепкави ръце“. След индивидуална демонстрация на Сенсей, почти всеки за броени секунди се озоваваше в хоризонтално положение съпровождан от смеха на останалите, които след броени минути също се озоваваха в същото положение. Сериозните бойци след неправилно изпълнение, отлитаха от удара на 3-4 метра. Най-интересното бе, че първите десетина минути всички се смеехме един на друг, след двадесет вече мълчешком пъшкахме и един след друг се изправяхме от земята, а след половин час, се бяхме заели сериозно за работа, концентрирайки се максимално върху движенията и прецизността на изпълнението. Никой вече не искаше да бъде шут падайки за кой ли път.

С особен финес работиха „скоростните момчета“ в това число Стас и Женя. Виждаше се, че с това изкуство се занимават от доста време. Тяхната неповторима импровизация приличаше на грациозен танц, изпълнен с непредсказуеми и в същото време рационални движения. И ако някой от тях грешеше, моментално излиташе събаряйки по пътя си сума ти народ. На кратко, за да не повредят някого, те се преместиха в края на залата, съвсем близо до самия изход. Тогава Женя и Стас надминаха всички свои изпълнения. Работейки в режим на спаринг, Женя се отвлече буквално за секунда от отварящата се врата и тутакси получи мощен удар от Стас, който не стига че го изхвърли чак до вратата, а на това отгоре го постави в поза конче. В този момент в залата влезе представителен мъж с неопределена възраст и величествено лице приличащо на Рамзес. От него се носеше някакъв източен фин аромат. Той беше облечен в луксозно палто, под което се подаваше скъп костюм. „Рамзес“ погледна удивен на Женя,“

а той и тук не изгуби контрол и докосвайки земята с чело, ритуално произнесе:

— О, приветстваме ви велики Чжен У, най-желания гост на нашето племе!

След това той бързо скочи на крака и покланяйки се както истински боец се обърна и тръгна към Стас, който едвам удържаше своя смях.

Сенсей с усмивка се приближи и поздрави гостенина.

— И дълго ли трениращe това приветствие? — със силен акцент на развален руски попита „Рамзес“.

— Не му обръщайте внимание. Младо зелено. Винаги ще сътвори някаква пакост.

„Рамзес“ още повече се удиви и с лека обида в гласа произнесе:

— Нима приличам на китаец?

— Не, разбира се, но... — и тука Сенсей изрече фраза на някакъв необичаен език.

„Рамзес“ се разсмя и добави нещо в отговор. Така разговаряйки на този мелодичен и много приятен на слух език, двамата тръгнаха към отделен кабинет, предназначен за ръководителите. Обърнах внимание, че походката на нашия гостенин беше такава, както и на Сенсей.

Веднага след като се затвори вратата след тях, Стас не издържа и се разсмя, след което моментално получи удар от Женя. Падайки с гръм и трясък на една от скамейките, той не можеше да се изправи от смях пет минути. Сигурно така и щяха да продължават да се смеят, ако старшия семпай, който беше отговорник за дисциплината в залата при отсъствието на Сенсей не им бе показал своя внушителен юмрук. Тогава двамата бързо се отрезвиха и продължиха с тренировката.

Любопитството направо ме разкъсваше на парчета, така исках да разбера кой е този тайнствен гост. Но опитите ми да разбера нещичко от старшите ученици се увенчаха с неуспех. Дадоха ми ясно да разбера, че не се бъркат в делата на Сенсей.

След около половин час, почти в края на тренировката, от кабинета излязоха „Рамзес“ и Сенсей, потвърждавайки с усмивки нещо, докато вървяха. Те се сбогуваха, като стари

добри приятели, топло стискайки един на друг ръцете. След като тайнствения гост си тръгна, Сенсей с лекота премина на руски език и започна да обяснява, все едно изобщо не бе прекъсвал тренировката, грешките, които допускаха повечето от нас. Настроението му явно се подобри.

У дома както винаги си записах най-интересните моменти от тренировката в своя дневник. Визитата на този необикновен чужденец предизвикваше лавина от въпроси и реших да оставя разгадаването на тази загадка за неопределеното „после“. Както обичаше да казва Сенсей: „ На земята няма нищо тайно, което да не е станало явно“. С такава оптимистична прогноза за бъдещето продължих своята дейност на наблюдател.

36

На духовните практики усъвършенствахме старите медитации. Всичко си беше както обичайно, само дето Николай Андреевич отсъстваше цяла седмица. Това бе много странно за него. Накрая нашия психолог се появи в пълно здраве и приповдигнато настроение. Появи се преди началото на занятията, когато на поляната стоеше нашата весела компания заедно със Сенсей, Женя и Стас. Очите на Николай Андреевич светеха с необичайна радост и възторг.

Той се здрависа на бързо с всички и започна възбудено да говори обръщайки се към Сенсей:

— Най-накрая завършихме експеримента, всичко се потвърди. Резултатите са направо потресаващи... Тази техника за изменено състояние на съзнанието, която ми дадохте, — та това променя коренно представите ни за света и нашето съществувание... Но всичко по реда си...

С удивление гледахме на необикновеното поведение на Николай Андреевич, а Сенсей го слушаше внимателно и пушеше цигара.

— ...Намерих що-годе свястна кандидатура. При нас се лекуваше един мъж, закоравял алкохолик. Има минати само два класа при това в детски дом. Израснал е по приютите, един от многото следвоенни сираци. Казармата, мината и тотален алкохолизъм — ето това е целия му живот. Но ко-

гато го въведох в изменено състояние на съзнанието, той ми разказа такива неща, при това на някакъв древноруски език, че всички, които присъствахме на експеримента бяхме меко казано потресени от неговите отговори. Записахме всичко на лента и я занесохме на един мой познат професор историк, един от водещите в своята област. Резултата надмина всички очаквания. Оказва се, че този алкохолик говореше на езика на древляните. Професора ни разказа, че някога живеели такива източнославянски племена. Пациента разказваше невероятни подробности за бита през седми век, много от които не само съвпадаха с вече наличната информация, получена в резултат на разкопки, но и такава неизвестна и до ден-днешен на науката. Също така описа и географската местност, където е живял — река Случ. А на края разказа за някакъв сериозен конфликт с човек от племето на дреговичите. Всичко това с поразителна точност съвпада с научните данни... Не можете да си представите какъв грандиозен скок е това за науката! Единствено за обективността на експеримента трябва да потвърдим сведенията още няколко пъти. Трябва да се обосноват научно. Вече съм намерил друг кандидат...

— Почакай, почакай, нали се разбрахме. Ще ти дам, ти ще опиташ и край, — категорично каза Сенсей.

— Разберете ме правилно. Та това е толкова ценно за световната наука...

— Разбирам всичко много добре, — спокойно отговори Сенсей, — но разговора ни не беше за световната наука, а конкретно за теб самия. Искаше да се убедиш — убеди се. А на световната наука още и е рано.

Николай Андреевич замълча и след като се поуспокой произнесе:

— Жалко... Но експеримента беше наистина потресаващ. Уж бях такъв върл атеист, и каква стана тя.. Това доказва... Въобще това променя толкова много...

— Много добре, хубавото е, че си разбрал.

— Разбрал?! Това е твърде слабо казано... това е пълен обрат в съзнанието, грандиозна революция на ума. Да, не само се убедих в истинността на твоите думи, но и толкова повяр-

вах в теб, че съм готов душата си да дам за теб!

Сенсей се усмихна и замислено произнесе:

— Вече съм чувал това някъде... Ах, да... Точно. Така говорел Петър на Иисус, преди да се отрече от него три пъти.

Но Николай Андреевич започна усилено да доказва обратното, убеждавайки Сенсей в своите „непоклатими“ аргументи. Сенсей само се усмихваше, а после изцяло измести разговора към медитациите.

37

Духовните знания за мен придобиваха все по-голямо и по-голямо значение. Толкова простички и достъпни, те малко по-малко променяха моя мироглед. Вътре в мен се раждаха някакви нови чувства. Започнах да възприемам всичко, което ме заобикаля по друг начин, все едно разкривах някаква друга страна на реалността.

Дори природата и въздуха, които преди изобщо не забелязвах, се превръщаха в особена материална среда на местообитание, която усещах под формата на лек натиск от всички страни независимо какво правех. Това чувство бе сходно с еластичността на водата, когато се гмуркаш в нея. Само че с въздуха всичко беше по-лесно. Заобикалящата ме природа стана по-ярка, цветовете по-наситени, все едно от очите ми падна някаква пелена.

А на вън пролетта настъпваше с пълна сила, освежавайки сивите градове със своята сочна зеленина. Природата живееща по свои закони и цикли, все едно искаше да демонстрира своята независимост от дребните същества, които я населяваха. Това живо същество имаше своя тайна за живота и смъртта, която надлежно пазеше през всичкото това продължително време на съществуване.

В общуването си със Сенсей времето летеше така неусетно, че настъпи време да се готвя за годишните изпити.

Но да си призная изобщо не ми се искаше да пилея ценното си време за това. Макар да разбирах, че изпитите и понататъшното учене не са безсмислица, а нещо необходимо и нужно. Както казва Сенсей, човек трябва непрекъснато да се развива интелектуално и да разширява своя кръгозор, тоест да разширява своите знания навсякъде и във всичко, да се стреми към познанието и науката, защото именно чрез познанието, познаването на самия себе си и заобикалящия го свят, човек достига Бога като зряло същество.

На духовните занятия, както и на тренировките Сенсей, продължаваше да ни удивява със своя личен пример, широчината и дълбочината на своите познания. На общите тренировки ни поднасяше това, което нашия мозък възприемаше с лекота, както се казва, без да роптае. Било то удари, различни техники, здравословни гимнастики, обогатяване на знанията, благодарение на различните гледни точки: медицинска, философска, стратегическа. А пък загадъчните му демонстрации имахме честа да наблюдаваме основно в допълнителните занятия, когато голяма част от тълпата си тръгваше. Но веднъж възникна казус.

На една от тренировките народа по двойки упражняваше различни удари, а Сенсей стоеше до нас, показвайки на Андрей някакъв сложен удар с подсичане. Хубаво е да се отбележи, че него ден Учителя беше някак замислен, погълнат от своите мисли. Тогава неочаквано прекъсна своите действия и рязко се обърна, тревожно взирайки се в другия край на залата. Там в режим на спаринг работиха Володя и Виктор. Но спаринга им започна някак странно. Володя водеше агресивна, твърда атака, ловко атакувайки с ръце и крака своя спаринг-партньор. А Виктор някак смутено едвам успяваше да отразява ударите му. Сенсей тутакси плесна с длани извиквайки „Яме!“, което означаваше „Стоп!“. Но Володя явно увлечен от тръпката на спаринга не го чу, макар и цялата тълпа да се бе обърнала към Сенсей след този вик. И в този момент се случи нещо:

Рязко замахвайки с ръка, Сенсей произведе във въздуха движение имитиращо удар. В този миг Володя отлетя на

страни с такава сила и траектория, все едно Сенсей стоеше пред него, а не до нас. На всички нас чак ни секна дъха от видяното. В залата се възцари тишина. Добре е да се отбележи, че Учителя се намеси точно на време. Защото още един точен удар и Виктор щеше сериозно да загази. Виктор и без това се бе сгърчил от болка, опитвайки да възстанови дишането си със специална техника след опасните удари, техника, която Сенсей беше дал някога на специалните занятия. През това време Володя прелитайки на каваци поне пет метра също се опитваше да се свести от неочаквания полет, усилено разтърквайки мястото, където според мен бе получил удара ако Сенсей бе до него.

Всичко се случи за някаква част от секундата пред очите на цялата компания. Макар и да бях видяла това със собствените си очи, все още не можех да го повярвам. Моят разум просто заби, въпреки че според мен беше що-годе подготвен за такива изненади от страна на Сенсей. Буквално минута след случилото се, тълпата се взриви в бурни емоции. Андрей, без да откъсва очи от Володя, дръпна за ръкава Женя:

— Скивай, какво беше това?

Женя очевидно също бе в шок:

— Потърпи чадо мое, тъй като духът ми вибрира от чудесното видение.

През това време Учителя промени своето изражение, все едно се винеше за постъпката, която бе направил. Доближавайки се до Володя, той направи редица движения с ръце по неговото тяло, четейки конско за агресивната му атака. Володя отговаряше нещо, свивайки рамене и криейки очи от срам. А в това време тълпата ликуваше, намирайки се във възторг от видяното. Сенсей буквално бе засипан с въпроси, на които не особено охотно отговаряше.

— Какъв беше този удар? — питаха един през друг учениците.

— Как да ви кажа, — с въздишка отговори Учителя, — това е свързано с психическата енергия на човека. Нищо такова, достойно за внимание няма тук. Това е само едно от стъпалата на духовното развитие в бойните изкуства.

— Това означава, че можем да се научим?

— Разбира се, че можете... Ако ви стигне търпението.

Сенсей бързо възстанови прекъснатите занятия, както ми се стори, с цел отклоняване вниманието от инцидента. Днешната тренировка за повечето от присъстващите завърши с повишено ниво на адреналин в кръвта и съответно с оптимистични прогнози относно своето бъдеще.

За разлика от другите, нашата групичка мълчаливо наблюдаваше всеобщото вълнение. Защото бяхме убедени, че на допълнителните тренировки Сенсей просто няма къде да се дене от нашите въпроси.

Преди допълнителните занятия настроението на Учителя малко се подобри, а неговото добро настроение е добър знак. По-старите ученици веднага побързаха да се възползват от това. По време на допълнителните занятия те подложиха със своите въпроси и жажда да зърнат още веднъж нещо подобно Сенсей на непрестанен „терор“. В началото Сенсей се шегуваше, но под техния натиск реши да покаже така наречения „защитен екран“. В началото ни заръча да си намерим някакви предмети.

Ние хукнахме към стаята за спортен инвентар, въоръжавайки се кой, с каквото може. Момчетата разграбиха пръчките и баскетболните топки, Андрей взе своето нунчаку, а пък аз дълго мислех какво да взема и накрая взех една топка за тенис на корт. Тъй като си помислих, че ако изведнъж се случи нещо със Сенсей, то от това топче поне няма да го заболи като го ударя. Нищо, че до сега не бе допускал ни една грешка или пропуск в своите действия, което внушаваше някакво особено уважение пред неговите възможности.

Когато се „въоръжихме“, Сенсей застана на разстояние около 7-8 метра от нас. Съсредоточавайки се изправи ръце пред себе си и ги разтвори настрани. Започнахме подред да го замеряме с нашите предмети, кой колкото сила имаше. Удивително, но колкото и да се стараехме, всички предмети прелитаха покрай него, променяйки траекторията на своя полет буквално на половин метър от дланите му. Виктор, Стас и Володя решиха да заобиколят Сенсей отзад. Но Сенсей

дори не промени позицията си, а само разтвори още повече ръце. Накратко, колкото и да експериментирахме, нито един от предметите не уцели Сенсей.

Така и не разбрах, всички ли изведнъж „осакатяхме“ или около него действително имаше някаква мощна невидима бариера. Именно последния довод моя разум отказваше да приеме и опитваше да докаже, че това не е възможно. Именно това мое умозаключение ме караше да хвърлям своята топка отново и отново, без каквато и да е жал към невидимата стена, за да се убедя, че там действително има такова препятствие. Мисля си, че подобни емоции изпитваха и останалите, защото тяхното вълнение постепенно преминаваше в лудост.

В очите ми Сенсей отново започна да се превръща от обикновен човек в необикновен, в някакво свръх естествено същество. И разумът ми буквално започна да кипва от всичките тези неправдоподобни правдоподобности. През това време Сенсей „свали екрана“ и започна да обяснява принципа му на действие, възвръщайки по този начин нормалния ритъм на нашето логическо мислене. Тогава забелязах, че слушайки Сенсей, в мен отново започнаха да се промъкват нотки на завист, тоест на животинската същност. Отначало такива невзрачни, а после все по-силни и силни. След това в разума ми започнаха да се зараждат някакви съмнения, макар и Сенсей да обясняваше нещата по един простичък и достъпен начин, още повече базирайки се на доскорошната демонстрация.

Накрая слушайки го как говори за духовни неща се улових да мисля гадни и раздуващи манията ми за величие неща. „Охо! — помислих си аз, — Да, с такава егоистична пелена всички ценни знания ще отлетят покрай ушите ми. В тази ситуация моя разум ще избира тези негови думи, които са нужни на животинското ми начало, а не на духовното. А това означава, че никога и нищо няма да успея да постигна... Затова веднага трябва да се съсредоточа върху доброто и позитивното... Тези знания са ми необходими само за благи цели и за опознаване на своята същност. Не искам с тях да причинявам вреда на когото и да било. Нека всички хора живеят в Любов и разбирателство. Не изпитвам към тях никак-

во зло или завист. Всички те са добри и достойни да живеят своя живот. Главното за мен е усъвършенстването на своята душа. Настройвайки се по подобен начин, започнах внимателно да слушам Сенсей. В това време разговора достигна до удара от дистанция.

— ...този удар е много мощен, — разказваше Сенсей, — в него е задействана психическата сила на човека.

— А как се случва самия удар на такова разстояние? — попита Стас.

— По принцип разстоянието — е илюзия, затова във вашето разбиране това се приема като проекция на удара. А в същност тук играе роля малко по друга физика, тоест пространството и времето се свиват. Тъкмо за това, този, който нанася такъв удар, както и този, който го поема, чувстват непосредствен телесен контакт.

— А тези знания от „Беляо Дзъ“ ли са? — попита Виктор.

— Да. Това е особена техника на „Лотоса“ от изкуството „Мечът на възмездието на Шамбала“. Това Изкуство са владеели и владеят хората от Шамбала... Някога, много отдавна, Майсторите на „Лотоса“ доста често са се появявали в света. Те владеели до съвършенство не само стила „Старият лама“, но и изкуството „Мечът на възмездието“. Такъв майстор самсамичък е можел да победи цяла армия. До ден-днешен на изток съществуват легенди за Воини, които неизвестно откъде идвали и си отивали. Но там, където са се спирали, са били почитани и уважавани от местното население, тъй като по добра защита за тях не е могло да има. Тези Майстори владеели енергии къде-къде по-сериозни от кое да е съвременно оръжие. За хората непритежаващи подобни знания от това Изкуство, получаването на такъв унищожителен удар неизвестно от къде, било повече от ужасно.

С времето идването на тези Майстори в света отпаднало. Но това разбира се не означава, че изкуството „Мечът на възмездието“ е изчезнало. В преддверието на Шамбала се намира специално обучен човек, който изпълнява решенията от съвета на Бодхисатвите. Ако си спомняте някога ви разказвах, че Шамбала никога няма да допусне, някой

да завладее целия свят или пък духовните знания да бъдат използвани във вреда на човечеството. Именно този Велик Майстор въплъщава тези решения в живота, при това, без да излиза от килията си. Намирайки се в изменено състояние на съзнанието е необходимо само да замахне с „Венчелистчето на лотоса“, специален ритуален меч, до някъде приличащ на турска сабя, но по-къс. Между другото тъкмо заради този меч се е появило името на Изкуството „Мечът на възмездието на Шамбала“.

Свидетелства за дейността на този Майстор могат да се намерят, макар и много рядко и в съвременния свят. Загадъчните смъртни случай на някои хора и до ден-днешен остават загадка, при това не само за патоанатомите. Например след отварянето на трупа, без да е наранена кожата или съседните органи, те откриват разрязано на две равни части сърце. Имало е и „необясними“ случаи, когато пред очите на многочислената охрана тялото на жертвата се разпилявало на парчета все едно било съсечено с меч, при това, без да са засегнати дрехите. Тоест от това наказание, независимо как е защитен провинилият се човек (било то с най-модерните технологии или цяла армия), няма как да се отърве. Тъкмо това се явява първопричината за страха на всички тирани пред Шамбала. Затова всички са търсели и продължават да търсят с нея контакт, защото знаят колкото и да са велики и могъщи, то пред Шамбала са безсилни.

Сенсей замълча, а на мен ми се струваше, че в ушите ми се повтаря ехото на неговите думи. Всички бяхме потънали в размисли от невероятния разказ. Никой не смееше да прекъсне всеобщото мълчание с надежда Учителя да добави още нещо интересно към тази необикновена информация. Накрая Володя не издържа и попита:

— Да, този Майстор на „Мечът на възмездието“ има такава сила, която минимум се равнява на ядрената енергия, щом ударите му не са ограничени от пространството.

— Ядрената енергия в сравнение с тази сила е детска игра. Поради доминиращото в хората животинско начало, те не предполагат какви са реалните им възможности и сила...

38

След тази тренировка нашите емоции от чутото и видяното бушуваха не един ден. Мислите относно собствените ми способности просто не ми даваха мира. Искаше ми се да постигна всичко, при това на мига. Тъкмо това оптимистично настроение през последните дни се отрази силно на нашето усърдие в тренировките на тялото и разума. И когато дойде време за поредните духовни занятия, ние засипахме Сенсей с различни въпроси. Виждайки бушуващите в нас емоции Учителя каза:

— Приятели, ударът от разстояние е само един от ефектите на енергията Ци, и както ги наричате, било то „чудеса“ или нещо друго — всичко това са дреболии, които не са достойни за истинско внимание. Истинната сила — е в душата. Ето кое е нужно да се развива и опознава, ето на какво е нужно да се възхищавате. Божествената Любов на душата съединена с истинния човешки разум — ето това е истинското Чудо. А всичко, което видяхте — са само странични ефекти от различните нива на духовното развитие. Всичко това е безсмислено и ненужно, няма смисъл да се вкопчвате в него.

— Защо пък да е безсмислено? — каза Николай Андреевич. — Та нали чудесата пораждат вярата.

— Да, чудесата пораждат вярата. Но нека се разберем, каква точно вяра. Какво се случва с човек, когато вижда чудеса, тоест необясними за неговия мозък явления. На пър-

во място това мощно стресира неговата психика. Тя просто блокира от това, че няма информация, обясняваща даденото явление. И тъй като нашия мозък притежава уникални механизми за самосъхранение и самозащита, веднага се включват компенсаторните механизми, защитните функции на мозъка. Изразявайки се с езика на физиологията, групи от нервни клетки и цели зони от мозъка не могат да се включат в пълноценен мисловен режим. Тъкмо тук идва важния момент, ако в човека преобладава животинското начало, той започва или вътрешно да отхвърля дадения факт от съществуването на даденото явление, отдавайки всичко на нереалността на случващото се, или в него се появява желание да се научи на всичко това заради своите собствени меркантилни интереси и мания за величие.

Човекът, у когото двете начала са равни, започва да се мята мислено от една крайност в друга. Тоест днес вярва сляпо, утре започва да се съмнява, а вдругиден започва да се съмнява в съмненията на своите съмнения и т.н. Кратичко казано, в неговия разум се води активна борба между двете начала.

А в човека, в който преобладава духовното начало, на основата на неговата вяра се заражда потребност за изследване на даденото явление, опознаването на своите възможности и природни тайни заради самия процес на познание, заради усъвършенстването на своята душа. Неговия първоначален страх пред неизвестното е притъпен, а в процеса на опознаване въобще изчезва, превръщайки сляпата вяра в знание, тоест в истинна вяра.

Защо ви демонстрирам всичко това приятели мой? За да видя вашите мисли и нивото на преобладаване на животинското начало по отношение на духовното. И най-главното — за какво хабя толкова време в обяснения на всеки феномен? За да може вашия разум поне малко да се пробуди от дрямката на материалното битие, да го накарам да се замисли за вечните тайни на природата, за свойствата на непознатата душа, за Бога. И колкото повече опознавате самите себе си, толкова по-близо ще сте до Бога и това вечното и неизменно,

което съществува вечно.

Какво представлява вашия телесен живот в сравнение с мащабите на космоса – едно нищо. В сравнение с Вселената и планетите човек практически не съществува. Неговият живот е една нереална реалност, просто един миг в Божията мисъл...

– Това как да го разбираме? – попита Женя.

– Е, как, някога ще ви разкажа за това по-подробно... **Вашите тела съществуват в затворен времеви цикъл, където във вас, тоест във вашата душа са налични всички условия за пълноценно съзряване. И вие сте длъжни да осъзнаете това със своя разум, и да го съедините с душата в един общ стремеж. Ето тогава вашия живот ще придобие истински смисъл.** Защото за Бога, за космоса като цяло, е ценна вашата узряла душа, а не праха на материалните ви тела, които тя сменя в процеса на своето развитие...

Тоест, **истинната вяра се поражда от знанията. А знанията се пораждат от словото чрез убеждаването на своя разум в истинността на произтичащото явление.** А чудесата, до голяма степен – са само своеобразна проверка за вътрешното развитие на индивида. Този метод за проверка са използвали в своите земни практики тези, които притежавали истинните знания на науката „Беляо Дзъ“... Макар и да има наистина уникални личности, например – Сатя Сай Баба, който е решил с помощта на постоянни демонстрации на реални чудеса да обърне хората към Бога.

Николай Андреевич се замисли:

– Това име нещо ми е познато... А, това не е ли случайно този, които показваха по телевизията как разтърквaше главата на Горбачов с ходилата си, един вид го благославяше?

– Да, да, да, – усмихна се Сенсей.

– Наричат го още Божието въплъщение на Земята... Аватар.

– Аватара, – поправи го Сенсей. – А иначе „аватара“ от санскрит се превежда, като „спускане“ или „пришествие“.

– Да, Аватара. Казват, че Аватара приема човешки об-

раз, за да повдигне човешкото развитие едно стъпало по високо, да го въведе в новия век.

— Съвършено вярно. „За да бъде спасен давещия се е необходимо да се хвърлиш във водата, тоест да се въплътиш“, както обича да повтаря той.

— А кой е той? — с любопитство попита нашата групичка.

— Ами, Сай Баба — това е велика душа. И тъй като човешката цивилизация в момента се намира на прага на глобални промени и преоценка на своето духовно ниво на развитие, то Сай Баба също е решил да внесе своята лепта в това свято дело. Той е решил да удиви света със своите чудеса. Сай Баба дълго се е готвил за тази мисия, развивайки своята теория за влиянието на чудесата върху духовното развитие на човека. Отначало в Упанишада той предсказал своята тройна инкарнация във века на техниката, и когато дошло времето, започнал да проверява своята теория на практика. Тоест отначало той се преродил в облика на Сай Баба в село Ширди през 1872 година в Индия. Цял живот творил чудеса, четял мисли, преодолявал пространството, приемал всяка материална форма и т.н. Починал през 1918 година, съобщавайки преди смъртта си, че след осем години отново ще дойде на земята някъде в Южна Индия.

Така се и случило. В 1926 година в Путапарти, някакво забито селце в Южна Индия се родил Сатя Сай Баба. В 1940 година бил провъзгласен за Аватара. И до ден-днешен твори чудеса. А когато дойде време да си отиде, той отново ще се превъплъти в качеството си на Перма Сай. И вече е предсказал не само точната дата и място на своето следващо превъплъщение, между градовете Бангалор и Майсур, но и имената на своите бъдещи родители.

— Истина ли е, това, което казват по телевизията, че може да левитира, да се появява на няколко места едновременно и най-интересното, може да материализира каквото си поиска в огромни количества, от диаманти до бисквити. Казват, че просто ги вадил от въздуха? Или това е поредното шарлатанство? — попита Николай Андреевич.

— Не. Това действително е така.

— Но това не е реално!

— Реално е и още как. Но при демонстрацията на чудесата, тоест това, което все още е тайна за човечеството, се крие и неговата грешка. Тези, които са виждали неговите чудеса се удивляват и замислят, а тези, които не са ги видели, се присмиват както на фокусник. А последните за съжаление са мнозинство. Но естествено той изпълнява своята мисия добросъвестно и дай Боже, да успее да помогне на колкото се може повече хора поне да се събудят. И все пак истинското прозрение на душата идва чрез словото.

— И какво, действително ли е Бог? — попита Руслан.

— Знаеш ли, хората доста често задават този въпрос. И отговора е достатъчно простичък. Както казва самия Сай Баба: „И ти си — Бог. Единствената разлика между мен и теб е, че аз знам, че съм Бог, а ти — не“.

39

На следващата тренировка в спортната зала дойде толкова много народ, че нямаше къде и карфица да падне. Съдейки по това от къде идваха някои новобранци, най-вероятно слуха за енергийния удар се разпространи не само в нашия град. В такава теснотия все още не бяхме тренирали. Андрей и Костик започнаха да се възмущават от навалицата, нахлула така внезапно в „тяхната“ спортна зала. Но старшият семпай бързо постави младежите на техните места, напомняйки, че до скоро самите те също бяха новобранци от тълпата и никой крива дума не им бе казал. Дори използва думите на Учителя, че **трябва да се уважава стремежът на другия човек към познанието, а не да го посрещаме с щиковете на нашия егоцентризъм.** След тази забележка момчетата замълчаха засрамени и по време на цялата тренировка не обелиха ни една лоша дума. А Андрей видимо решен да се реабилитира в очите на старшия семпай, дори започна усилено да помага на новобранците в усвояването на новите за тях движения.

По време на волната програма, когато народа отработваше различните техники, някой извика Сенсей на входа. По това време ние с Татяна се намирахме до отворената врата, понеже в залата, дори и при отворени прозорци, беше много задушно. Трима смирени мъже, единият под петдесетте,

а другите двама под тридесетте, културно почукаха на отворената врата привличайки нашето внимание. И понеже се оказахме най-последни, те вежливо се осведомиха как се казва нашия Учител и помолиха да го повикаме. Ние естествено изпълнихме тяхната молба. И когато Сенсей дойде, започнаха да разговарят за нещо.

Отначало не обърнах внимание на разговора, занимавайки се със своите дела, но думите идващи до моите уши започнаха все по-често да възбуждат любопитството ми. Тези мъже се оказаха представители на някаква религиозна секта, които в последно време растяха като гъби след дъжд в нашия град. Очевидно привлечени от голямото количество млади хора в залата, те предложиха на Сенсей, заедно с учениците си, да посетят днешното мероприятие, което организираха в киното и на което безплатно ще прожектират филм за Иисус Христос. Сенсей вежливо им благодари за предложението, без да обещава нищо конкретно. Но главният и най-възрастния от тях, както после се разбра техния презвитер, започна да задава на Сенсей въпроси, какво знае за Иисус и какво е отношението му към неговото Учение.

Отначало Сенсей отговаряше вежливо и лаконично, давайки им да се разбере, че води тренировка. Но Презвитерът не бързаше да се разделят, опитвайки се многословно да обясни всеки негов кратък отговор и преимуществото именно на тяхната църква и техните „истинни“ възгледи за Учението на Христос. След около десетина минути разговора окончателно досади на Сенсей, защото точно и аргументирано започна да прави на пух и прах техните доводи, базирайки се на дати, цифри и събития, които видимо бяха неизвестни дори и на презвитера. През това време нашата любопитна групичка вече бе излязла от залата, за да чуе за какво иде реч. След нас излязоха Женя със Стас, а после Руслан и Юра, които също тренираха недалече от входа.

— ...Нима не искате да живеете вечно на земята в рая, в Царството Божие — произнесе презвитера с благ глас.

— Вечно на земята, в рая?! — засмя се Сенсей.

— Не бързайте да отхвърляте вечния живот като нес-

бъдната мечта — прекъсна го презвитера. — Ето, обърнете внимание на това как е създаден вашия организъм. Та вие не знаете почти нищо за него. Целият е измислен брилянтно. Ние имаме слух, зрение, вкус, обоняние, осезание. На земята има толкова много неща, които ни носят наслада благодарение на тези сетива: вкусна храна, приятни приятелски отношения, живописни пейзажи и т.н.. А благодарение на нашия удивителен мозък можем да се насладим на всичко това. Знаете ли, че нашият мозък е съвършен и превъзхожда всяка изчислителна машина, всеки супер компютър?! И нима смятате, че нашия Създател иска да умрем и да изгубим всичко това? Не е ли логично да се приеме, че той би желал неговите чада да живеят вечно?

— Щастливо и вечно на земята, в тяло?! Вие изобщо замисляте ли се какви ги разказвате на хората? — произнесе Учителя. — Какъв вечен рай в тялото може да има? Всяко тяло, както и всяка биологична структура, изисква вашето постоянно внимание. Ту иска да яде, ту боледува, ту е уморено, или пък жадува за наслаждения. И вие наричате тази материя рай и желаете да живеете с нейните биологични потребности вечно?! Та това си е вечен ад, а не рай!

— Но щом смятате така, тогава защо според вас Бог е създал човешкото тяло?

— Бог е създал човешкото тяло, като най-удобната форма и защита за узряването на неукрепналата душа... Дори в Библията, която държите в ръцете си е казано: „И Господ Бог създаде човека от прах из земята, и вдъхна в лицето му дихание жизнено и стана човекът душа жива“.

— Да, но истинния смисъл на тези думи е друг, — поучително проговори презвитера. — Тези, които са писали Библията, под думата „дух“ не са имали предвид неосезаема душа, която продължава да живее след смъртта.

— Нима?! — удиви се Сенсей. — А вие от къде знаете какъв е истинния смисъл на тези думи? Да не би от литературата и инструкциите, които ви поднасят и набиват в главите в смлян вид ръководителите на вашата секта? Вие самите замисляли ли сте се над това? Познавате ли вашите истински

ръководители лично, техния вътрешен свят? Замисляли ли сте се за какво им е всичко това, тази неограничена власт над вас? На тях и техните специални агенти...

Колкото повече говореше Сенсей, толкова повече ноздрите на презвитера се раздуваха.

— В момента не говорим за това, — рязко прекъсна думите на Сенсей, а после видимо се опомни и меко добави: — Ние говорим, че под „дух“ в Библията се разбира жизнената сила. И когато човек умира тази жизнена сила спира да поддържа живота в клетките на тялото му; това е същото, когато угасва светлината, когато изключваш електричеството. Когато жизнената сила престава да поддържа човешкото тяло, човека - душата - умират. Това е записано в Еклесиаст 12:1,7; в Псал...

— В Еклесиаст 12:1 е казано: „И помни Създателя си в дните на своята младост, докле не са дошли тежките дни и не са настъпили годините, за които ще говориш: нямам наслада от тях!“ Тези думи нямат никакво отношение към нашия разговор. А в Еклесиаст 12:7 само се потвърждава това, което вече ви казах: „И ще се върне прахта в земята, каквато е била, а духът ще се върне при Бога, който го е дал“. — цитира по памет Сенсей. — И ако се обърнете към древните текстове на различните религии ще видите, че навсякъде се срещат вечните истини за развитието на душата в тялото, за нейните неоднократни реинкарнации с цел достигане на съвършенството. Вземете поне прочетете, освен Библията най-древната свещена книга на индуизма „Веди“, от края на II — началото на I хилядолетие преди новата ера; или един от нейните коментари „Упанишада“, явяваща се основата на всички ортодоксални Индийски религиозно-философски системи; или пък будисткия канон „Трипитака“; свещената книга на ислама „Коран“, написан около 650 година от нашата ера; свещената книга на шинтоизма „Нихонги“ 720 година от новата ера или на края книгата на мъдростта на Чжуанцзъ, трактата на Лао-Дзъ „Даодецзин“, работите на Конфуций, създадени 6-5 век преди новата ера. И ще намерите там единното зрънце на мъдростта, което се е давало в различни епохи от хората за различни в развитието си човешки общности.

— Всички световни религии са от Сатаната, тъкмо за това не заслужават дори нашето внимание, — с нотка на злоба в гласа си произнесе презвитера. — Именно Сатаната упражнява влияние върху политическите сили и способства възникването на религиите, където хората му се покланят без дори да подозират, мислейки, че се покланят на Бога. И само нашата вяра е истинната вяра, единствения път за спасение на човечеството.

— Е, всяка религия или секта смята, че само нейната вяра е истинната, иначе не биха си създавали отделна организация. Но не ви ли се струва, че понамирисва на егоцентризъм от страна на религиозните ръководители. Нали все пак черпят своите знания от едни и същи книги и просто ги модифицират според нивото на своето нравствено възприятие, наблюдавайки света от своята камбанария.

И това, че всички световни религии са от Сатаната, изобщо не е вярно. Да, религиите са създавани от хората въз основа Ученията на Великите с техните виждания, и ако щете в техен интерес. Да, религията от време оно е била мощен политически инструмент в света и тъкмо за това е оказвала такова огромно влияние на съзнанието на тълпата. Да, във всяка религия има свои преувеличения, усложнения и дори грешни възгледи. Но в продължение на толкова векове, до голяма степен чрез религията са се водили Божиите дела сред хората. Макар и световните религии да са усложнени, те все пак се базират на тези знания, които са се давали на хората за спасението на техните души. И в тези времена именно чрез религията много хора успявали да възродят в себе си поне „сляпата“, но искрена вяра в Бога и по този начин, малко по малко да усъвършенстват своята душа. В тези тъмни времена, когато човешкото съзнание е стояло на много ниско ниво, религията действително се е явявала единствения двигател на човешкия прогрес.

— Нима сега не е така? — с явен интерес попита един от младите „послушници“ на презвитера.

— Сега времето на „сляпата“ вяра е отминало. Настъпва времето на глобалните промени. И основата на бъдещия про-

грес в познаването на Бога се явява науката.

— Как така науката, щом официално отрича Бога? — удивен попита същият мъж.

— Просто в момента битува такова погрешно мнение, тъй като на човечеството все още му е известно много малко. Щом науката до сега не е могла да обясни първопричината за импулсната сила на електромагнитното поле, за какво изобщо може да се говори. Настоящото и състояние може да се сравни с едногодишното дете, което пълзи в заграденото от родителите легълце, за да не се травмира, което опознава света с играчките, които му се дават. Но това въобще не означава, че то няма перспективи за растеж и осъзнаване на истинските ценности в света.

— Любопитно определение. И кои според вас са тези родители? — попита младия събеседник.

— Родителят при всички е един — Бог. Но около родителите има още и възпитатели, които наглеждат децата и им дават тези играчки.

— Още по-интересно... А кои са тези възпитатели?

— Тези същества биват наричани с различни имена. В християнството ги наричат ангели, архангели, които се намират близо до Бог и се грижат за хората. На изток ги възприемат доста по реално и ги наричат Бодхисатви от Шамбала...

— Братко мой, изпадаш в ерес!!! — гневно се развика презвитера на „послушника“ и, обръщайки се към Сенсей добави заплашително: — Вие сте дълбоко заблуден човек и сте абсолютно не прав. Хората не могат да преобразуват света, още повече да се стремят към познание на Бога чрез науката. Науката — това са машинации на дявола, убеждаващ хората със своите открития, че бог не съществува. Сатаната е хвърлил върху света мрежата на технологиите, за да оплете хората в тях, да ги зомбира посредством телевизията и сатанистката литература, за да може чрез тях хората да се покланят единствено на него, защото днес той е Повелителят на света. И само словото Божие, записано в единствената свещена книга Библията, е истинно и вярно. И само чрез нея вие можете да опознаете Бога...

— Аха, в интерпретацията и, която са ви поднесли, — с усмивка произнесе Сенсей. — Как може науката да бъде от дявола?! Защо пълните главите на хората с тези глупости? Дяволът не може да даде на хората абсолютно нищо. Вие имате ли поне малка представа кой е Бог и кой е дявола? Дяволът не е нищо друго, освен присъщата на човека животинска същност, пораждаща негативните мисли. Дори думата "сатан" в превод от древноеврейски, от където е дошла думата сатана, означава „противодействащ". Проявлението на дявола е именно това, което наблюдаваме в самите себе си, в своите лоши мисли. На нас просто ни се струва, че сме такива прекрасни. Погледнете в действителност колко пъти на ден в своите деяния и помисли пробуждаме своето животинско начало, тоест обръщаме се към дявола, а не към Бога. Колко пъти на ден милеем за своето самолюбие и плът.

— Дяволът — това не са мислите, а ужасно същество, звяр...

— Същество? Хората са изкривили смисъла и са го представили като звяр, създавайки от него изкупителна жертва. Хората се плашат от неговите външни атаки. А той се намира вътре в нас и се явява неотлъчна част от нас самите. И по този начин ни нанася удари от там, от където най-малко очакваме, — от нашите мисли. И да победим дявола — изобщо не означава да се отречем от всичко на този свят. Да победим дявола означава да победим негативните мисли в самите себе си и да въдворим ред в своя разум. Както са казали древните: „Най-голямото достижение, което може да постигне всеки човек работейки над себе си — е да убие дракона вътре в себе си." Чували ли сте този израз: „опознай себе си и ще опознаеш целия свят"? Всички Велики личности са достигали до Бога опознавайки самите себе си... А Бог — това е вездесъща субстанция, присъща на всичко. Бог — това е единна, разумна всемогъща сила. И всичко, което ни се дава от Бога се прави за наше добро. Например за какво се дават науките и технологиите? За да може човек да владее информацията, за да може хората да общуват помежду си без усилия и да предават натрупания опит, за да може човек постоянно да се развива и

да има повече време за всестранното опознаване тайните на природата, което неминуемо ще доведе до осъзнаването на Бога и реалния факт на Неговото съществуване.

А вие какво правите? Вие ограничавате съзнанието на хората: това не чети, онова не прави, там не ходи. Хора не творете беди! Не се поддавайте на своите меркантилни амбиции. Та вие затормозявате развитието на душите човешки, хвърляйки ги отново в ада на реинкарнациите...

— Реинкарнациите не съществуват в природата!!! — изкрещя нагорещеният от злоба презвитер.

— Братко, братко, успокойте се, — побърза да се включи в разговора онзи мъж. — Нали сам казвате, че гневът — е зло.

Презвитерът му изшътка, но все пак се взе в ръце и продължи разговора:

— Необходимо е да четете повечко Библията и да се очистите от греховните си мисли, защото сте страшен човек. Елате при нас и се покайте, докато не е късно, защото сатаната е завладял вашия разум. Ние ще ви научим как истински да възприемате Бога, ще ви научим как да се спасите.

След последните думи лицето на Сенсей се преобрази и той спокойно произнасяйки отчетливо всяка дума каза:

— Обяснете ми, как е възможно затъващия в блатото да спаси стоящия на брега.

Но, видимо в съзнанието на презвитера се бе отпечатала само първата дума „обяснете“, защото през следващите три благи минути той се опитваше да „вразуми“ Сенсей със своите наставления, четейки различни цитати от Библията.

— ...и ако приемете като правило да посещавате нашите събрания, това ще бъде най-мощната защита срещу атаките на демоните. Ще прилагате съветите, които ще ви се дават на събранията и това ще ви помогне да се спасите от огнения ад. И бъдете сигурен, Бог ще ви се отблагодари с лихвите за всички ваши лишения и подкрепа. В Малахия 3:10 е казано: „И времето на Армагедона е много близо, който ще унищожи грешното човечество. А на земята ще останат да живеят само праведните...“ Ние трябва със смирение и покорност да очакваме този ден, когато Иисус Христос нашият Цар ще взе-

ме мерки срещу сатаната и неговите слуги. Това е казано в Откровение 20:1-3. И когато дойде последната битка на Бога с Дявола...

— Не стига, че не се замислихте за това, което ви казах, но и не се замисляте над това какво говорите самият вие. Поне малко се замислете, как е възможно дявола да се бие с Бога. Наред ли сте? Бог е всемогъщ, пред него дявола е нищо. Всичко служи на Бога, в това число и Луцифер. Просто хората прекалено много са възвеличавали могъществото му, за да има после кого да винят за своята глупост, а самият Луцифер, както всеки друг ангел, е просто служител на Бога и изпълнява единствено Неговата воля...

Тези думи толкова силно вбесиха презвитера, че той не позволи на Сенсей да се доизкаже и се развика злобно:

— Когато сатаната дойде, ти ще бъдеш неговата лява ръка!!!

И обръщайки се рязко си вдигна чукалата. Втория мъж побърза да настигне презвитера, а първият, който задаваше въпросите, се задържа, очевидно желаейки да чуе остатъка от разказа на Сенсей. Но вторият „помощник“ му извика и той тръгна след тях.

През това време Женя, едвам удържайки смеха си, се обърна към нашата група и произнесе с явно задоволство:

— Ето, ето, чухте ли какво каза умният човек. Аз какво ви говорех!

След тези думи всички изригнахме в смях, припомняйки си весело Женината шега, когато посетихме за първи път паметната поляна. Смеейки се, нашата тълпа влезе в залата и тогава Сенсей леко се замисли, дали на шега или пък сериозно произнесе:

— Защо именно лявата ръка? Да не би дявола да е левичар, не мога да разбера? Не съм забелязал такова нещо.

Нашата млада компания погледна с удивление Сенсей. А старите ученици заедно с него отново се разсмяха, доукрасявайки с различни шеги тази подробност. Ние бързо възстановихме учебния процес. И продължихме без повече изпълнения.

40

След допълнителните занятия, когато цялата тълпа излезе навън, видяхме, че покрай клуба стоеше онзи млад мъж, който взе участие в разговора със Сенсей и презвитера. След като видя Сенсей сред нас, видимо се оживи и приближавайки се до него учтиво попита:

— Извинете, бихте ли ми отделили десетина минутки от вашето време?

— Да, слушам ви, — спокойно произнесе Сенсей.

— Работата е там, че прекъснаха нашия разговор и не успях да ви задам няколко въпроса, които силно ме вълнуват. Вие имате изключително необичаен мироглед, и да си призная никъде досега не бях чувал нищо подобно. Чувствам, че вашите думи не са празни приказки и донякъде се пресичат с моето разбиране за същността на нещата. Ако не ви представлява някаква трудност, бихте ли могли да ми отговорите на няколко въпроса?

— Да, разбира се, — учтиво отговори Сенсей.

Тези думи вляха кураж в момъка и той окончателно набра смелост и зададе своя въпрос:

— Какво според вашето разбиране представлява истинната вяра и пътят към Бога?

— Истинната вяра е знанието. Разбира се пътищата водещи към Бога са много, може да вървиш по заобиколните

пътища обикаляйки в кръг, а може да вървиш и директно. Така че прекият път към Бога — това е пътят на знанието и Любовта.

— В какво се изразява това знание?

— Изразява се в разностранното познаване на света и неговите различни аспекти: от микрокосмоса до макрокосмическите системи; в опознаването на самия себе си, както биологическа, така и духовна структура и съответно, познаването същността на заобикалящите те неща. Разбира се, **да опознаеш всичко е невъзможно, но да се стремиш към това е нужно. Човек е длъжен постоянно да расте в своите познания, да се развива интелектуално. Тъй като най-ценният път е пътят на опознаване на Бога посредством разума, когато истинното знание, преодоляващо животинското начало, отваря портата на подсъзнанието с помощта на ключа Любов.** Това е вечната непоклатима истина, която винаги е съществувала във времената на всички високоразвити човешки цивилизации съществували някога на Земята.

— Извинете, но не разбрах добре. Бихте ли могли да обясните по-подробно?

— Като цяло, това означава пълно съзряване на човешката душа, пълна победа над своята материална същност, тоест дявола. В християнството и исляма го наричат просветление, святост, която води след смъртта в рая, в будизма — пробуждане и изход от кръга на реинкарнации в нирвана и т.н. А всъщност всичко е много просто.

Ще се опитам да ви обясня в най-общи линии. Образно казано изглежда така: ние смятаме, че сме този разум, който вижда, чува, мисли и анализира. А фактически — това е само едно малко парченце, участък от нашето съзнание. Нека го наречем Нещо. Това малко Нещо плува на повърхността на океана, където океанът е нашето подсъзнание, а на различни нива се пази цялата наша генетическа памет, условни и безусловни рефлекси, тоест целият опит, който сме събрали. Но всичко това се отнася към нашата материална същност. Тъкмо това е и нашето животинско начало. Под подсъзна-

нието, на дъното на океана, се намира „порта“. И накрая зад „портата“ се намира душата, частицата от Бога. Тъкмо това е и нашето духовно начало. Това е нещото, което сме самите ние и което много рядко чувстваме в себе си. Именно душата е тази, която се преражда в процеса на реинкарнации и постепенно узрява посредством знанията и Любовта на нашето смъртно Нещо, защото Нещото е свързано с нея. Но целият проблем е, че това Нещо е свързано и с океана — подложено е на външните му въздействия и постоянно бива подхвърляно от вълните ту наляво, ту надясно, вълни, които се явяват различните мисли, емоции, желания и т.н. Понякога вълните така го заливат, че Нещото губи своята връзка с душата, а след това след бурята отново се опитва да я намери. Но когато това Нещо укрепва в стремежа си към душата, без да обръща никакво внимание на океанските стихии и се гмурне в дълбоките води към самото дъно, отказвайки се от страха, тогава в крайна сметка то достига тази „порта“. И с помощта на ключа Любов я отваря и се съединява с душата. Тъкмо тогава човек разбира кой е той всъщност, изцяло осъзнава Свободата, Вечността и Бога. Тъкмо тогава душата се освобождава и отива в нирвана, рая, тоест в света, където цари само Любовта.

— Излиза, че това Нещо, тоест нашето съзнание, определя съдбата на душата?

— Съвършено вярно. Всичко зависи от нашия избор и стремежи.

Момъкът малко се позамисли, а после тихичко произнесе своите размисли на глас:

— Значи истинският рай не е в тялото.

— Тялото никога няма да даде рая, защото е вечна грижа и проблеми. Раят може да бъде достигнат само чрез съединението на душата с Бога.

— Ето, вие споменахте, че рядко чувстваме нашето истинско аз, тоест този, който сме всъщност — душата. А как се усеща това божествено присъствие? И може ли посредством тези чувства да се разбере какво е раят?

— Само този, който изцяло гледа на света през призмата

на Любовта може да разбере божественото присъствие. А да разбере какво е раят... За да имате поне малка представа... Ще го кажа така, ако вземете най-щастливия момент от вашия живот, когато идва истинската Любов, когато животът кипва под лъчите на щастието и чувствате всеобхватна радост, всички тези усещания ще бъдат равни на една малка божествена капчица, плиснала и капнала върху вас. Но когато човек отива в нирвана, рая, или когато душата се съединява с Бога, това образно казано е равносилно на човек, който подобно на делфин пори безкрайния океан на тази Божия Любов. Пълнотата на тези чувства просто не е възможно да бъде описана, също както и да се представи напълно. За съжаление човешкият разум е ограничен, но точно поради това е и тъй прекрасен. Именно тук в ограничения разум трябва да се развие неограничената Любов.

— Да, всичко е толкова просто и ясно... Бяхте казали също, че „портата“ може да се достигне посредством Любовта и знанията, но нали хората са ставали святи в различни времена. Любовта е ясна, а със знанията как стоят нещата? Та нали в тези далечни времена хората не са имали целия спектър от информация, както сега.

— Хората и сега притежават една малка част от информацията. Но работата е там, че когато човек достига тази „порта“, тогава за него става достъпно кое да е знание. Там няма никакви ограничения.

— А аз смятах, че ако ограничa своето съзнание така, както ни разказват в сектата, ще достигна Бога.

— Ами, на първо място, ограничавайки съзнанието си посредством сляпата вяра са необходими невероятни усилия, за да се устои на атаките на вашето животинско начало. Защо? Защото сляпата вяра дава на животинското начало пълна свобода на действие. В кой да е момент то може да залее целия ви разум с неочаквани съмнения и цялата ви вяра ще рухне, подобно на кула от карти. Но ако вашата вяра стои върху здравия фундамент на знанията, които ясно и аргументирано доказват на вашия разум, че Бог реално съществува и в същото време натири вашето животинско начало в

ъгъла и го върже на каишка, тогава ще получите истинска Свобода и ще можете да достигнете Бога.

И на второ място, Иисус никога не е ограничавал своите ученици така, както го правят във вашата религиозна секта. Вашите ръководители се опитват на базата на Учението да си построят, макар и малка, но империя на властта. Задължават ви да им целувате ръка, да им се кланяте. За какви се смятат? Дори Иисус, без да гледаме на това, че е бил Велика Душа, винаги е бил приятел със своите апостоли, и ако си спомните сюжета, дори им е миел краката. Той е носел на хората не робство за тълпата, а на първо място свобода на личния избор. Той е дарявал хората с Любов, този същия ключ към „портата“. Спомнете си неговите думи: „Възлюби Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“. Тоест, той е показал, че високата нравственост, душата и разума — са трите съставни части за съзряването на душата, за съединението с Бога... Затова, между другото, са говорили Пророците на всички Учения, тъй като източникът им на всички знания е един. Нека да вземем например Мохамед...

— Мохамед?! Нима смятате, че неговата религия доближава хората до Бога?

— Религията по-късно е създадена от хората, а Мохамед е проповядвал Учение. Неговото истинно Учение е основано на същите знания, които е преподавал Христос.

— Не може да бъде!

— Как така не може, изобщо знаете ли нещо за Мохамед?

— За него не, но с фанатичните му последователи ми се наложи да се сблъскам, когато работех като журналист в горещите точки на Афганистан. И повярвайте ми, това остави в моята душа много неприятни спомени. Видях с очите си какво представлява исляма.

— Вие не сте видели исляма, вие сте видели това, в което са превърнали Учението на Мохамед користните политици... А фанатично вярващите хора ги има във всяка религия. Нима можем да съдим за Учението по тях? Слепият и яростен фанатизъм — е най-лошият показател за коя да е религия, най-страшното извращаване на кое да е Учение, защото с пълна

сила пробужда в човека животинското начало, прикривайки се с щита на благите намерения. Това е проявление на политиката и желанието за световно господство, присъщи на всяка една религиозна върхушка... Самите вие изучавате Ученията на Пророците, нима са призовавали към всичко това? Всички те са проповядвали на хората да се развиват духовно, да се обединяват със света в общото чувство на Любов към Бога и да потискат в себе си на първо място животинското си начало, дявола, както искате така го наречете, защото пребивавайки в Бога, човек не е способен да върши зло.

А самия Мохамед е бил изключителна личност. Съветвам ви да прочетете за неговия живот от своята човешка позиция, без предразсъдъци и условности. Още от самото си детство се стремил към самопознание, в началото разбира се бил ръководен от своите естествени човешки желания. Бил бедно момче, сирак, обикновен пастир. Вече подрастващ смятал, че ако стане богат, ще успее да се опознае. От дванадесет годишна възраст започнал да придружава керваните. След няколко години в един от преходите срещнал мъдрец, който му дал зрънце от знанията и го обучил на медитации, които впоследствие коренно променили съдбата му. Мохамед започнал да се занимава с духовната практика за постигане същността на Бога.

След известно време се изпълнила ранната му мечта. Успешна женитба за знатна жена го направила богат. Мохамед разбрал, че богатството не е това, към което се стреми неговата душа. Тогава започнал да търси това нещо във властта, но и там не успял да го намери. Това подтикнало неговото търсене навътре, в човешката си същност. Мохамед често практикувал по нощите дълги медитации и в края на краищата те го довели до просветление. Разбрал смисъла на вътрешната си същност, смисъла на съществуването на цялото човечество, постигнал Бога — „ал-иллах“, което означава „достоен за поклонение“, благодарение на което душата се пробудила, откривайки източника на истинните знания. Тогава, както гласи легендата, той получил откровение свише от архангел Гавриил, или както го наричали на изток — ар-

хангел Джабраил. Мохамед не само получил откровения, но и станал негов любим ученик. Именно Гавриил го посветил в тайното Учение и съкровените знания. И за да покаже истинността и дълбочината в познанията на това Учение, пренасял Мохамед във времето и пространството, в това число и в град Йерусалим, където уредил среща с Бодхисатвата Исса и неговите просветлени ученици Авраам и Моисей. С тези пътешествия във времето Гавриил му показал цялата илюзорност на материалния свят в сравнение с истинските знания, и че само Бог има реална сила и е достоен за поклонение... Всички тези знания, които били посети в укрепналата душа дали своите богати плодове. Достойният ученик с чест оправдал възложените му надежди. Мохамед на този етап на развитие на човечеството направил толкова много полезни неща, колкото не могъл да направи никой друг.

— Ами Иисус?

— Не се бъркайте. Иисус е бил Бодхисатва, тоест вече роден Бог. А Мохамед човек, който успял да пробуди в себе си божествената същност... Тогава архангел Гавриил сметнал, че Мохамед е достатъчно подготвен и му казал: „Сега е нужно да отидеш в света и да занесеш тези знания на хората“. На което той отговорил: „Как ще успея да обясня с думи на хората това, което научих от теб с духа си?“ „Отиди и им кажи, че Бог е един, че Той подобно на слънце осветява всичко със своята Божествена Любов. А аз съм като месец в нощта на човешкия живот, отразяващ Божията светлина и осветяващ пътеката в тъмнината на съзнанието. А ти си като пътеводна звезда, указваща пътя към божествената светлина.“

Въодушевен от тази беседа с Гавриил, Мохамед излязъл от пещерата, в която медитирал и първото, което видял, била пленяващата природна картина. На огромното вечерно небе ослепително светел младия месец, а близо до него горяла ярка звезда. В същата минута той получил озарение и разбрал как да донесе това учение на хората. Разбрал, че Бог е Любов и постоянно действие. Бог не говори с думи. Тъкмо затова общува с хората чрез посредници — архангели, които предават Неговата воля до човешкото съзнание. Но самият

човек е свободен да познае Бога със своята душа.

— И какво направил Мохамед, дал на хората вяра?

— Мохамед дал на хората не само вяра, но и знания. За съжаление, за 600 години хората изкривили Христовото учение, превърнали го в религия. А Мохамед отново се опитал да донесе на хората изгубените знания в обновено Учение. Разказвал на хората всичко, което самият той знаел, без да скрива нищо. Освен това, надникнете малко в историята, в какво състояние била Арабия до 610 година, когато Мохамед започнал да проповядва. В нея царял пълен хаос на различните идолопоклонничества, на чиято почва вождове често разпалвали вражда между арабските племена. Мохамед направил велико дело — той обединил воюващия арабски народ във всеобщо братство и вяра в Единния, достоен за поклонение. Той разказвал за истинността на Бога, това на което учил самият Иисус: че Бог е вечен, вездесъщ и всемогъщ; че всички хора са равни пред него; той говорил за безсмъртието на душата, за същата тази реинкарнация — възкръсването на мъртвите, за съда, за задгробното възмездие за всички, които творят зло в този свят, за необходимостта да се установят нравствени задължения в отношенията между хората, за справедливост и милосърдие. Благодарение на своята мъдрост Мохамед успял да изведе арабите от дълбокото невежество и политически хаос и да ги постави на пътя на цивилизования културен ръст и последвалия след него разцвет.

— Възможно е да е така. Но какво се случва със „свещената война против неверниците“. Нали самите мюсюлмани твърдят, че Мохамед го е проповядвал?

— В тези тъмни времена на Мохамед му се е налагало да си има работа с изключително диви племена, които разбирали само от езика на силата. Думата „мюсюлманин“ произлиза от думата „мюслим“, което означава „покорен“, покорен на Мохамед. А не „правоверен“, значението, което е приела много по късно думата „мюсюлманин“. Тоест в онези времена верните хора са били само покорните на Пророка, които вървели след него укрепвайки Учението на другите територии на Арабския полуостров с цел превръщането на

царящия хаос в ред. Неверниците — са били хората, които не следвали неговото Учение. Мохамед бил не само Велик пророк, но и гениален пълководец, както и мъдър политик. Да се обуздае яростта на дивите войнстващи племена не е било никак лесна задача. Освен това, на Мохамед му се наложило да обяви „свещена война“ срещу религиозните жреци, които узурпирали властта и за които не било изгодно обединението на арабите, а още повече поклонението на чужди Богове. Той се сражавал с тези, които с користни цели са се занимавали с лъжи използвайки вярата на хората и развращавали техните души. В тези деяния той много прилича на Христос. Тоест Пророка се борил за същата чистота на вярата както и Иисус за поклонение пред Единния Бог и за непосредствена духовна връзка на всеки човек с Него.

— Добре, да предположим, че времената са били такива тъмни, а племената диви. Сега, колко години вече са минали и все още се води някаква непонятна „свещена война“. Щом Бог е един, защо войната продължава? Как да разберем човека, който целия омотан с експлозиви доброволно отива да се взриви в тълпата от мирни жители, при това в името на Бога, взимайки със себе си живота на много други хора?

— Защото вместо Учението, което било дадено от Пророка, мюсюлманина получил религия, ръководителите на която се интересуват повече от своите користни цели, лично благополучие и политическо влияние в света, отколкото за душата на този мюсюлманин. Внушават му, че след неговия „благочестив“ акт, душата му ще попадне при Мохамед, в рая. Изобщо няма да попадне там, защото на всеки, който твори зло пътят към Бога е затворен. И този мюсюлманин е длъжен още не един път да се прероди и отново да премине всички кръгове на земния ад, за да стане душата му поне толкова чиста, колкото е била преди извършването на това зло. Тези излъгани хора са жертви на религията, но тук са виновни онези, които изкривили истинното Учение. Тъкмо това е победата на дявола над коя да е религия.

— Как така, чувал съм, че в Корана има няколко „сури“, опровергаващи вашите думи.

— В Корана? А вие знаете ли, че Корана е написан след смъртта на Великия Пророк. Приемният син на Мохамед — Зейд ибн Саббит — обединил всички записки от проповедите и забележете, направил определена редакция на Корана през 651 година. Иначе самият Мохамед проповядвал устно. А неговите първи последователи частично запомняли и записвали думите Му... Независимо от по-нататъшните доработки на Корана с цел създаване на религия, всичко в него се е съхранило и до наши дни, и истинните знания, които са били дадени на Мохамед от архангел Гавриил. Сега учените са поразени, защото разшифровайки някои основни моменти от Корана, те откриват реални научни знания...

В този момент Татяна ме побутна и прошепна, че трябва да се обадим на родителите си, за да не се безпокоят. Погледнах часовника си и действително вече беше много късно. Ние се извинихме и хукнахме към клуба, където се намираше най-близкия телефон. След продължително чукане по вратата, накрая се появи пазачът, възрастен мъж със заспал вид, видимо активно изпълняващ своите професионални задължения. Мъжът започна да недоволства, видите ли по нощите шетали всякакви хора и нямало покой от тях, нито нощем, нито денем, но въпреки това ни позволи да се обадим. Докато Татяна се обясняваше със своите родители, аз успях набързо да запиша думите на Сенсей в тефтера си. Информирайки близките си ние побързахме да се присъединим към нашата компания. Когато дойдохме, Сенсей вече отговаряше на младия мъж:

— Вие се осланяте прекалено превзето на Библията като на първоизточник. Разбирам, че така са ви учили във вашата секта. Но нали сте журналист, би трябвало да сте много по-любопитен от един обикновен човек. Библията, Корана, Трипитака са били написани от последователите на Великите. Освен това тези книги били подложени на многократни редакции. Тоест вече отразяват нечии религиозни възгледи, а не първоначалното Учение, което се е давало от Великите. Ще се повторя, акцентирайки на вашето внимание, че Учението на Христос за 600 години било силно изопачено и се

наложило да се даде новото Учение на Мохамед, което в основата си е абсолютно същото с това, което донесъл и Христос. Но с времето и това Учение било превърнато в религия, оставяйки формата и променяйки съдържанието.

— Но нали Библията, по-точно „Новия завет“ е била написана от неговите последователи въз основа казаното от Иисус.

— Само ако можехте да чуете Ученията на Иисус от неговата уста и да го сравните с това, което сега четете в Библията, бихте намерили много липсващи звена отразяващи истинните знания. — с горчивина в гласа каза Сенсей. — Вие твърдите, че се е писала от последователите без дори да се замисляте, как се е случвало това. Това не са били първите последователи, а последователите на последователите. Нали знаете, че Учението на Иисус дълго време се е предавало устно, след това започнали да се появяват списъци с неговите изречения. Един от най-древните откъси от Евангелието на Йоан датира от 125 година от новата ера, а най-старият сравнително пълен ръкопис датира от 200 година от новата ера. Представяте ли си колко много може да се промени за 200 години? Единият разбрал така, другият не разбрал, третият съкратил част от текста и т.н. Освен това през 325 година на Първия Никейски Събор под ръководството на император Константин, с цел укрепване на Църквата и личната си власт, от многочислените текстове били избрани и канонизирани само тези четири Евангелия, които влизат в Новия завет. Именно тогава, Христовото Учение било напълно преправено, превръщайки го в мощен властови инструмент, с който да се управляват масите. Именно на Събора под натиска на император Константин била утвърдена ортодоксалната гледна точка за телесното възкресение. А всички инакомислещи християни поддържащи страната на духовното възкресение били обявени за еретици и започнало безжалостното им преследване и избиване по територията на цялата империя. Макар ранните християни да изповядвали идеологията на реинкарнацията, дори в Библията се съхранил един малък

пасаж упоменаващ това явление. Тук възниква резонния въпрос: защо властите толкова са се страхували от това? Защо Константин окончателно преправил Учението и го превърнал в религия? Защо? Защото в Учението са се давали знания, които освобождавали хората от страховете в този илюзорен свят. Знанията носели на хората истинска Свобода и пробуждали душата. Те не се страхували от смъртта, знаейки за реинкарнацията, затова, което се крие зад предела. И най-главното е, че са осъзнавали и знаели, че над тях стои само Бог, а не някакъв си император или епископ. Мисълта да изгубят своята власт ужасно плашела политиците и църковните служители, защото били погълнати от своите материални интереси. Учението на Иисус, което трябвало да направи хората Свободни, вече превърнато в религия, било налагано на хората под заплахата от смърт. Разширяването на Християнството се осъществявало чрез насилие, организирали се кръстоносни походи и т.н...

Освен това, колко пъти Библията е била пренаписвана от ръцете на различни хора, чак до 1455 година, когато била напечатана Библията на Гутенберг. А и разделянето на текста на глави се случило едва в XIII век от кардинал Стефан Ленгтън, а разделянето на главите на стихове с номерация направил парижкия издател Роберт Стефан, който за първи път през 1553 година издал пълната версия на Библията. Изобщо няма да споменавам, че в съвременния свят например, католическата църква не само, че се счита за упълномощена да променя Библията, но и да я допълва.

Независимо от всички изкривявания, промени и допълнения, гениалността на Иисус продължава да поразява със запазените изконни знания, които благодарение на своя двойствен смисъл успели да стигнат до потомците. Тъкмо затова Библията и до днес пробужда в хората интереса към Учението Христово. Именно заради това трактовката на тези знания е много различна и християнството никога не е било единно, а през цялото време съществува под формата на различни враждуващи помежду си течения, църкви и

секти.

Момъкът се замисли за кратко и попита:

— А кои са изразите на Иисус носещи двойствен смисъл, които според вас са се запазили до днес?

— Например нека вземем едно от най-известните му изказвания, което често използвате и във вашата секта: „Защото, където са двама или трима, събрани в Мое име, там съм и Аз сред тях.“ Това не са няколко лица, както утвърждава вашият презвитер. Това е целостността на индивида, където душата, разумът и съзнанието са събрани с едн-единна цел в достигането на Бога. Или пък друго негово изказване, което религиозните ръководители използват за привличане на хора в тяхната секта: „Никой не може да служи на двама господари: защото или единия ще намрази, а другия ще обикне; или към единия ще се привърже, а другия ще презре. Не можете да служите на Бога и на мамона“. Иисус е имал предвид индивидуалния избор на цел в човешкото съществувание: или се стремиш към Бога, към Свободата, или към мамона, тоест богатството, материалния свят. Всичко е много просто.

— Но и при нас така го тълкуват.

— Да, но под думите за стремеж към Бога, вашите ръководители ви втълпяват, че посещавайки единствено тяхната секта и изучавайки само техните програми, човек може да стигне до Бога. А всъщност човек може да стигне до Бога, само ако се промени вътрешно, ако отгледа вътрешната си Любов до нужното ниво и укрепи своята вяра със знания.

Например, Иисус е казал и това: „И ще бъдат последните първи, а първите — последни; защото мнозина са звани, а малцина избрани“. Животът се дава, за да се израства духовно. Тогава можете да направите крачка напред, тоест да прогресирате, или пък крачка назад — да регресирате. Иисус е казвал, че ако днес Бог те е направил първи, тоест доста посвободен човек и те е дарил с възможност да Му отделяш повече внимание, това означава, че в предишните животи си го заслужил. Ако си използвал живота си за регрес на душата, то в следващия живот Той ще те постави в доста по-трудни

условия, за да се осъзнаеш. И ако който и да е човек се съсредоточи върху вътрешните си усещания, може да почувства опита от предишните животи.

— Казахте, че в Библията са се съхранили сведения за реинкарнацията. Какви точно?

— Например в Евангелието на Йоан, ако си спомняте има момент, в който се споменава за Никодим, един от преподавателите в университета, който през нощта тайно отишъл при Иисус, за да му зададе своите въпроси. Никодим попитал Иисус: „Как е възможно човек да се роди, бидейки стар? Нима може още веднъж да влезе в утробата на майка си и да се роди?“ Иисус отговаря: „Истина, истина ти казвам, който не се е родил от водата и Духа, той не може да влезе в Царството Божие. Роденият от плътта е плът, роденият от Духа е дух.“ Освен това са се запазили и следните негови думи „В дома на моя Отец има много обители“, имайки предвид съществуването на множество светове.

Христос разказвал на своите ученици за закона на прераждането, които помагали да се разбере, че душата се преражда, за да съзрее пълноценно. Той разказвал как да я спасим и да достигнем Царството Божие, да открием живота вечен. Също така разказвал и затова, че колкото повече човек се развива духовно, толкова по-силни ставали изпитанията от страна на животинското начало или дявола.

— Да, съдейки по Евангелието, дори и самият Иисус бил подложен на атака от дявола. Винаги съм си задавал въпроса защо? Нали е бил син Божий.

— Иисус естествено е бил син Божий, укрепнала душа. Но той също така се наричал и Син човешки, тъй като неговата Велика Душа се въплътила в обикновено човешко тяло. А на човешкото тяло по природа му е присъщо животинското начало, това е негова неизменна част. Затова дори и Иисус, бидейки Бодхисатва бил подложен на изкушенията от своето животинско начало, своята плът, своите негативни мисли. Той изпитвал същата болка, същите чувства, всичко, което изпитвал и обикновения човек. Тоест Исса се намирал в същите равни условия. И му е било по-тежко хиляда пъти по-

вече, отколкото на всеки друг човек. Защото е знаел какво представлява истинската Свобода, Той е знаел Бога... — Стори ми се, че Сенсей изричаше тези думи с някаква дълбока сърдечна тъга, изражението на лицето му се промени. — А тук, изпълнявайки своята мисия, Той попада в човешко тяло с всичките му проблеми, с всички тези мисли, емоции. С това животинско начало, което трябва да бъде натирено дълбоко в ъгъла на съзнанието, и което цял живот ще се налага да държи здраво вързано като куче, което на това отгоре и ще лае. И вашият презвитер ни казва, че това е раят?! —натисна с пръст своето тяло. — Ако това не е адът, кое може да бъде по-лошо в края на краищата!

След тези думи настъпи продължителна пауза. Сенсей запали цигара.

— Но защо в Евангелието се споменава само един случай на лична борба на Христос с дявола, тази в пустинята? Щом Христос се намирал в равни условия с хората, а дяволът — са негативните мисли, това означава, че тези мисли са били в него цял живот.

— Абсолютно вярно. Но само Христос е бил Велика Душа, изпълнена със силата на Любовта, тъкмо затова държал тези свои мисли под строг контрол. А моментът, който се посочва в Евангелието е била неговата битка с мислите на полето на неговия разум, с цел утвърждаване властта на душата над тялото. Това бил Неговият личен Армагедон, който трябва да премине всеки, който се е родил в тяло. Бодхисатвата, за съжаление, също не е изключение от това... Защо е постил четиридесет дни и нощи. Защото това е приблизителния срок, в който човешкия организъм се изтощава и животинското начало окончателно се предава. Иисус се отворил духовно, за да може неговата Душа окончателно да овладее съзнанието. По време на поста животинските мисли постоянно изкушавали тялото Му, опитвайки се да завоюват властта над разума. Те нашепвали на гладното тяло: „Ако си Син Божий, заповядай на камъните да се превърнат в хлябове“. А мислите на душата отговаряли: „...човек не живее само с единия хляб, а с всяко слово, излизащо от Божии уста“, подчертавайки огромната

сила на Духа, същността на човека, тоест душата. Тогава негативните мисли отново Го заливали: „...ако си Син Божий, хвърли се долу, защото писано е: „на Ангелите Си ще заповяда за Тебе, и на ръце ще Те понесат да не би някак да препънеш в камък крака Свой“. И той отговарял сам на себе си: „писано е също: „не изкушавай Господа, Бога твоего“, показвайки по този начин силата на Духа и контрола над неконтролируемите мисли на човешкото тяло. И когато мислите на животинското начало Го съблазнявали да стане владетел на всички царства по света, опитвайки се да използват своя последен коз и да пробудят в него жаждата за всемирно господство, породена от ненаситната мания за величие, Иисус отрекъл и тях произнасяйки: „на Господа Бога твой се покланяй, и на Него единствен служи“. И Исса с чест спечелил този Армагедон, той победил своята плът и негативни мисли със силата на Своя дух, с огромната си Любов към Бога. В него напълно се събудила Душата на Бодхисатвата и Той преоткрил себе си. От този момент Иисус започнал да изпълнява своята мисия, използвайки всички сили и знания на своята огромна божествена Любов. Тъкмо затова творил чудеса само с вярата си, изцелявал болните, съживявал мъртвите. Защото за тази божествена сила не съществуват никакви препятствия, ни на Земята, ни в космоса.

След това през целия си живот Иисус ясно разграничавал мислите идващи от душата и тези „опитомените“ идващи от тялото. Вземете поне думите на неговото тяло, когато се молил в Гетсиманската градина преди Юда да го предаде. Иисус се молил, а душата му в това време излязла от тялото, и тялото извикало: „Господи! Ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша, обаче не както Аз искам, а както Ти.“ И това било именно обръщение към Душата, тъй като Душата на Иисус била частица от Бога и притежавала Неговата сила.

Или ето и един друг момент, когато Иисус вече бил разпнат, той страдал много. Чувствал цялата тази болка на тялото с Душата. И за да не се съблазни, Исса напуснал своето тяло. А когато неговата Душа напуснала тялото, тогава разумът се развикал: „Или, или! Лама савахфани? — тоест:

„Боже Мой, Боже Мой! Защо Ме остави?“ Това ясно показва доколко Исса именно, като Велика Душа владеел не само своето тяло, но и царствувал в своя разум.

Момъкът помълча малко и каза:

— Моля ви кажете, отдавна ме мъчи следният въпрос, вярно ли е, че сме изначално грешни?

— **Човек е изначално свободен и няма грехове.** Какво е грехът? Греха — това е нещото, което ни гризе отвътре, на нивото на подсъзнанието, нещото, което ни дели от Бога, кара ни да се страхуваме, да чувстваме вина. Тоест, това е естествено следствие от действията на вашата психика след нарушаване общочовешките морално-нравствени закони. Точно това е грехът. Тези закони са кодексът на вашата чест и съвест. И когато сами го нарушите, е необходимо да се очистите, ставайки по-добър и чист в помислите и деянията си.

А вашите религиозни ръководители постоянно ви втълпяват, че сте роби божии, че сте изначално грешни. Защо? Защото това им е изгодно, за да можете цял живот да ги издържате, изкупвайки своите „грехове“, дори и тези, които не сте извършили. Това е своеобразен психологически трик за тълпата. Ако на човек му внушат, че е виновен, изначално грешен, в него се поражда страх. И от този изкуствено създаден страх се възползват вашите религиозни ръководители, за да могат да ви опростят тези грехове, естествено до следващия път.

Човек в своята същност не е роб Божий, той е син Божий. Отецът не е способен да ненавижда своя син, Той може единствено да го Обича. Защото Бог е Любов. А в Любовта не може да има страх... Бог е дал на хората свобода на избора. Тъкмо това е безценният Му дар към тях, като към свои чада.

— А какво ще кажете тогава за легендата за Змията изкусителка, за тази злина, която е причинила на хората?

— Тази информация била силно изкривена. А легендата, която била изначално дадена на хората, гласи: Когато Бог създал Човека, тоест душата, Той се любувал на своето творение, тъй като творението било създадено по Негов образ и

подобие. Човек тогава не е бил в тяло на Земята, както сега твърдят някои религии...

— Как така не бил в тяло? Нали бил създаден по образ и подобие.

— Нима допускате мисълта, че Бог е някаква личност в материалния свят и се намира в тяло, както вие и аз, и в същото време е вездесъщ?!

— Е, затова говорят и други религии.

— Кои религии?! Изучете този въпрос по-внимателно. Всички световни религии казват, че Бог е един, че е вездесъщ... Бог — това е подобно на, как да ви го обясня... енергийното, магнитното или всяко друго поле е единно поле, в което съществува всичко. Бог — това е могъща енергия на мисълта, която е сътворила и твори всичко, която се проявява навсякъде. Но в никакъв случай не е Някой с брада, седящ на трона... Макар че, ако има желание Той също може временно да се въплъти в Човешка Личност. Бог ни е сътворил по свой образ и подобие, но тази наша част, която се намира вътре в тялото. Негова Частица — душа — има във всеки от нас... Човешкият „рай“ е на небето, Иисус също е говорил затова.

Така че съществото, което създал Бог, се състояло от божественото начало, тоест душата. То не знаело що е лошо, то знаело само доброто, защото в него се намирала божията Любов. Естествено, това Същество притежавало огромни възможности и за него нямало никакви прегради... Тези Божии Същества обикнал и Луцифер, ангелът на Светлината, който се явява дясната ръка на Бога. И той казал на Бог: „Тези същества не разбират колко Ги обичаш, защото знаят само доброто.“ И Луцифер започнал да отстоява индивидуалността на човека, неговата позиция като свободно за познание същество, за да може истински да възлюби Бога, а не просто да вегетира пред Него като растение, радвайки погледа Му. Тогава Бог „заповядал“ на Луцифер: „Щом си ги обикнал толкова много, както и аз, тогава ги научи.“ И Бог заселил хората на Земята, която била специално създадена за тях с морета, суша, растителност и различни животни. А Луцифер създал човешкото тяло, в което Бог поставил душата, про-

буждайки в него двете начала: духовното и животинското. И Бог дарил човека със силата на мисълта, защото той бил син Божий. А разумът станал поле на битка между мислите на двете начала, именно това потвърждава, че човек е сътворен съвместно от Бога и Луцифер. Именно това показва, че Луцифер е бил и си остава дясната ръка на Бога, тъй като вземал активно участие в създаването на човека и продължава да участва активно във възпитаването на неговата душа... По този начин Луцифер дал на хората възможността да разберат до съвършенство какво е доброто и какво лошото, а Бог дал на хората свободата на избора между тези две начала. И оттогава Луцифер е покровител на хората.

— А защо Луцифер нарича себе си Легион?

— Точно защото действа посредством мислите на нашето животинско начало, а мислите произлизащи от него, като правило са легиони. Ето, само проследете в себе си. Струва ви се, че обмисляте само една мисъл, която е ваша собствена. Опитайте се тогава да задържите тази една-единствена мисъл поне за десет минути, да я контролирате, и тогава ще забележите колко много други мисли се появяват във вашата глава. Тъкмо това са легионите. Затова образно казано Луцифер постоянно присъства в нас, проверявайки убедеността и твърдостта на Любовта ни към Бога.

Силата на мисълта, която ни е дадена от Бога е огромна. И тази сила се нарича Вяра. Човек действително е способен да твори чудеса със своята вяра. И това се потвърждава не само от Иисус, а и от неговите последователи и последователите на всички други Велики, които са творили и творят и до ден-днешен. Но кое е интересното — тази сила, независимо в какво вярва човек, може да се насочва, както към страната на доброто, така и към лошото и към коя страна ще склони човешкото съзнание, това ще получи. Ако в своите мисли избирате лошото, тоест ако ви гложди животинската, материалната същност, тогава в живота ви започват да се появяват множество проблеми, при това навсякъде и по всяко време: и в работа, и в личния живот, и в семейството и т.н. Тези проблеми ви глождят отвътре. Защото лошите мисли се

сдобиват със силата на вашата вяра и се стремят по всякакъв начин да ви отвлекат от Бога. Но ако склоните съзнанието си към страната на добрите мисли, лошите губят своята сила, отслабват, и тогава вече спокойно можем да ги поставим под контрол. При постоянното присъствие на положителните мисли в човешкото съзнание, жизненият му път става много по-гладък. И най-главното е, че човек се развива духовно и опознава силата на Любовта...

— И тогава изцяло ли изчезват лошите мисли?

— Не, те винаги присъстват във вас, но нямат силата да ви влияят. Образно казано, лошите мисли чакат своя час, когато сте отслабили контрола си над тях, за да отвоюват обратно контрола над силата на вашата вяра. Този бдителен Страж присъства цял живот във вашето тяло, като негова неотменна част. Тъкмо затова, докато душата се намира в тялото, тези изпитания за издръжливост ще продължат да присъстват. Но затова пък, когато душата съзрява изцяло и излиза от кръга на прераждания, Луцифер се радва също толкова искрено за нея, както строгия и мъдър Учител на успехите на своя Ученик, защото душата е преминала с чест всички изпитания и благодарение на своята истинска Любов се е съединила с Бога, а Бог е нашият родител. Той винаги е щастлив от успехите на своето чадо.

Нашият живот — е училище за душата. Тъкмо затова всеки човек, който се намира в тяло, преживява своя личен Армагедон, като заема позицията на своите мисли, било то лоши или добри. Тъкмо затова познанията, които се дават на хората могат да ги заведат или към Свободата, или към робството. И никой не се бърка в нашия свободен избор, нито Бога, нито дявола. Ако избираме Бога, ние вървим към Бога, ако избираме дявола отиваме при дявола. Ние сами си постиламе пътя към рая, в нирвана или към ада на реинкарнациите.

— Е, добре, ако човек не е изначално грешен, тогава защо смъртта на Христос се явява изкупление на човешките грехове?

— Поне малко се замислете над изказването си. Какво изкупление може да има? Ако наистина беше така, ако Христос бе взел върху себе си нашите грехове, тогава какво щяхме да правим всички ние, това означава, че на всички нас вече е простено?! Така ли излиза?! Това са пълни глупости. Всеки човек сам отговаря за своите грехове пред Бога.

От Христовата смърт днес са сътворили най-голямата тайна, за която и досега спорят църковните служители. Защо е позволил да го разпнат? Та нали Иисус е Син Божий, Той е можел да унищожи цялата планета, какво да говорим за някаква жалка шепа народ, защото му е била дадена силата на Бога. И хората са искали това, когато го разпъвали, говорили, ако си Син Божий, слез от кръста. Но Христос не се изкушил, Той позволил да разпънат тялото му. Защо? Защото **целият смисъл от идването на Христос се основавал не само на Учението, което давал на хората, но на най-главното, основавал се на избора човешки. Защото Иисус отишъл на тези мъки, нагледно да демонстрира Божията воля, смисъла, на която е Свободата на избора на самия човек: или ще реши да тръгне към Бог, или ще реши да остане в мрака на мислите от своето животинско начало. Тоест Христос носел на хората Свободата на избора. Тъкмо това е великият подвиг, който бил скрит от хората. И това е най-големия грях на християнството, като цяло.** И преди Него и след Него хората са творили чудеса и утвърждавали, че Бог е Единен. Само разпятието Христово се запомнило, а втората част от живота Му, където също проповядвал, творил чудеса, изцелявал болните, намирайки се на Изток, частично се загубила във времето. Останали само свидетелства за пророка Исса в различните древни източници от онова време, например в „Бхавишя Махапурана“, написана на санскрит.

— Нима Христос останал да живее на Земята? — искрено се удиви събеседникът.

— Разбира се. Благодарение старанията на Понтий Пилат, тялото на Христос останало живо и на Иисус му се наложило отново да се върне в него. Защото, като Бодхисатва

роден в тяло, Той е длъжен да се намира в него до последния си дъх.

— Благодарение старанията на Пилат Понтийски?! — още повече се удиви мъжа.

— Да. В действителност Пилат Понтийски разбрал кой всъщност е Христос, тъкмо затова по-късно получил свободата си от Него, тоест освобождение от реинкарнациите. Името му било записано с големи букви в историята на човечеството.

— Много интересно. И кога е разбрал, че Иисус е Бог?

— Когато се срещал с Иисус. Освен това, когато осъзнал, Кой всъщност стои пред него, Пилат всячески се опитал да спаси Исса, убеждавайки го да бяга, предупреждавайки, че тълпата ще Го унищожи. Иисус отказал, казвайки, че ако е писано да загине тялото Му, така трябва да бъде, защото хората трябва да направят своя избор. Впоследствие Пилат Понтийски дори се опитал да убеди тълпата в невинността на Иисус, за да го пуснат, както се полагало за великия празник. Но хората пожелали да видят разпнат и убит именно Христос. Това бил техният избор.

Пилат Понтийски все едно направил нещата както си знаел. Макар за Христос, като Бодхисатва да било много попросто да завърши своята мисия, в човешко тяло. Пилат поради своята Любов се опитвал да услужи на Бога според разбиранията си и спасил тялото на Христа, мислейки, че това е самият Христос. Макар Иисус вече да го е нямало там. Той още на кръста напуснал своето тяло, за да не се съблазни от тежките мъки. Нали тялото все още било живо.

— Как е възможно тялото да е останало живо, в Библията пише, че „един от воините пронизал ребрата Му с копието си и в този час изтекла кръвта и водата“.

— Работата е там, че всичко това е било специално изиграно за пред „публиката“ от приближените на Пилат Понтийски. Ударът бил нанесен от един от най-добрите му воини. Той толкова професионално го направил, между другото удара бил нанесен между 5 и 6 ребро от дясната страна вляво и нагоре под точно определен ъгъл, че се създала пълната илюзия как

пробожда сърцето Му. А всъщност не е засегнал нито един жизненоважен орган. Тялото било в безсъзнание, но живо. Това е един от важните моменти доказващи причастието на Пилат към спасяването на Иисус, и доказването на тълпата, че Христос е мъртъв. Макар на другите двама още живи разпнати престъпници, да им счупили глезените, за да не могат да се подпират на тях и да умрат в мъки задушавайки се.

Освен това разпнатите по онова време не е било позволено да се погребват в отделни гробове или да се предават за погребение на родните, те били хвърляни в обща могила. Тялото на Иисус, отново по заповед на Пилат Понтийски било свалено от кръста и занесено в пещера... Почти два дена за тялото на Иисус се грижели неговите лечители, разтривайки го постоянно с билкови мехлеми, за да дойде в съзнание. Тоест изразявайки се със съвременен език се опитвали да го реанимират.

Но работата е в това, че пророчеството на Иисус гласяло, че Той ще възкръсне от мъртвите и ще се яви в пълен блясък на третия ден. Тоест Иисус е трябвало на третия ден да дойде не в плът и кръв, а в Духа Божий, за да разсее всички съмнения, че бил изпратен от Бога. Но Пилат Понтийски и неговите помощници не позволили да умре Неговото тяло и на Христос му се наложило да дойде телом... Пилат, разбира се, спасил Христос спрямо своите разбирания. Затова Иисус достойно оценил неговите действия, като го освободил от веригите на реинкарнациите. Пилат е бил първият, който разговарял с Христос след Неговото „възкресяване“.

— Е, точно това не е известно.

— Известно е. И до наши дни са се съхранили сведения, но някой грижливо ги крие, за да не се разклати неговата власт. И много жалко. За тези си деяния, ех, как ще си плати само. Така че, когато Иисус се съвзел, Пилат Понтийски говорил с него и го умолявал да напусне тази страна, за да не започнат свещениците на власт отново да Го преследват. Пилат го молел „Пожали ме, не отивай при хората“. Иисус отговорил, че ще изпълни неговата молба, единствено ще се види с учениците си и ще си отиде. И удържал на думата си. Тъй като основната мисия била вече изпълнена, Исса отишъл на Изток заедно с

майка си и един от учениците си. Живял повече от сто години и бил погребан в град Шринагар, столицата на Кашмир, където живял през последните си години. Това живописно място е разположено сред езерата в подножието на Хималаите. Неговия гроб се намира в гробницата „Розабал“, което означава „гробът на пророка“.

— Всичко това може и да е така. Но фактът, че в тази гробница лежат останките на Иисус, сега е абсолютно недоказуем.

— Защо да е недоказуем? Доказуем е и още как. Останали са следи от разпятието. Или по-точно драскотини по костите на ръцете, стъпалата и дори по ребрата след пробождането с копието. Освен това, той има характерно лошо сращване на костите в областта на дисталната половина на диафизата на големия пищял на десния крак предизвикано от счупване.

— Счупване? Да не би да са му счупили и крака по време на разпятието?

— Не, разпятието няма нищо общо. Това се е случило много по-късно, когато Христос бил на преклонна възраст. Защо акцентирам, че счупването е характерно с лошото си сращване. Защото това доказва факта, че Исса е доживял до дълбоки старини...

— А какво ще кажете за сведенията, че Иисус се възнесъл на небето телом?

— Очевидно това твърдение е било много удобно за някой, който искал да засили вярата на своите последователи в посока към материалното начало... Изобщо прочетете много внимателно Библията: от четирите Евангелия само в две се споменава за възнасяне. При Матей и Йоан се говори за срещата на Иисус с неговите ученици в планината. А при Йоан дори, че след срещата си с тях, Иисус си тръгнал заедно със своя любим ученик. Освен това и до ден-днешен са останали множество свидетелства за живота на Исса на Изток, вече след неговото разпятие. Тези сведения се пазят не само на Изток, но и във Ватиканската библиотека.

— Да предположим. Щом времената тогава са били толкова смътни, защо сега, както казвате, че е имало много свидетелства за пребиваването на Иисус на Изток, истината не

бъде разказана на хората. Нали сега са съвсем други времена.

— Времената са други, но жаждата на хората към властта е останала същата, както и преди хиляди години. Само си представете какво означава за религиозната върхушка да разкажат на хората истината и да покажат пред света историческите документи, които толкова старателно укриват. За тях това ще е истинска катастрофа! Това означава да подкопаят всички основи, някога създадени от самите тях, вярата на всички техни послушници и огромното им паство, а оттам и цялата си власт. Никой няма да посмее да гонаправи... Но човек намиращ се в постоянно търсене на знанията, рано или късно ще се натъкне на тези сведения.

— Да, картинката е ясна, може и да сте прав, — каза събеседникът. — Честно казано имах своите относно възнесението, но за Пилат Понтийски... как можех да се сетя!

— Да, Пилат Понтийски, може да е заслужил своето благоразположение пред Бога със своята Любов, но затова пък е подложил Исса на много мъки, — размишлявайки над нещо свое произнесе Сенсей. — Обрекъл го на осемдесет и кусур години телесно скитане. Но очевидно, такава е била цената, която Христос е трябвало да плати за спасението на Пилат.

Настана тишина, двамата събеседници потънаха в някакви свои размисли. Ние също не смеехме да прекъснем тази толкова интересна беседа.

— Интересно, — момъкът отново заговори, — а защо Иисус отишъл именно при евреите, а не при някоя друга нация. Това да не е била някаква доминираща, Богоизбрана нация? В Библията навсякъде пише, започвайки от Авраам, че това е бил любимия народ на Бог.

— Разбирате ли, Бог не прави разлика между народите, цвета на кожата и т.н., тъй като всички хора са чада Божии. Бог обича еднакво всички. Та нали, когато едно от децата ви се разболее, вие вие отделяте цялото си внимание и любов, за да оздравее по-бързо. Така постъпва и Бог. Спомнете си думите на Иисус: „Здравите нямат нужда от лекар, а болните“.

— А броят на неговите ученици свързан ли е по някакъв начин с мистицизма на нумерологията. Били са дванадесет,

а с Иисус заедно стават тринадесет?

— Никаква мистика няма. Той просто е търсел ученици с поне малко по-узрели души от другите. И дори бих казал, че Му провървяло да намери дванадесет души сред тогавашния народ, и на това отгоре единият... Го продал.

Младежът се усмихна:

— Да, ако изхождаме от думите на Иисус в Библията, вие сте абсолютно прав, лекар е необходим на болния, а не на здравия... Макар да ми се струва, че днес лекар е необходим на целия свят, а не само на тази нация...

— Абсолютно вярно... Само погледнете какво се случва в нашата страна, да не говорим за света, в която 70 години се проповядва материализма. Едва проблеснала свободата на избора и хората като обезумели се втурнаха към различните религии, защото духовното им начало също търси развитие. Само погледнете колко много секти, течения и религии се появиха изведнъж.

У нас е ясно защо, о погледнете, какво се случва по света. Навсякъде изникват нови религии. Хората се люшкат от една към друга. Нещата, които възприемат с разума си привидно им харесват. Навсякъде отношението е добро, всички им се усмихват, говорят им учтиво... Но душата им отхвърля тези учения, защото са й нужни истинските знания, защото се стреми към Свободата. А сектите и религиите са прекалено ограничени. Те даряват с храна повече разума отколкото душата. Душите чувстват, че под тази външна „праведна“ обвивка плодът е гнил. Затова душата трепти, а човекът се лута в търсене на истинния, зрял плод.

— Прощавайте, но споменахте, че времето започва да се свива. Какво имахте предвид с това?

— Още древните са го предсказали, а и Иисус е казвал: „И ако не се съкратят тези дни, не би се спасила никоя плът; но заради избраните ще се съкратят тия дни...“ Тоест, когато човечеството застане пред решаващия избор, или както се казва в есхатологията, в преддверието на Божия съд, то един от главните признаците затова, ще бъде свиването на времето... По принцип външно всичко ще си е както и преди.

Часовникът както си е показвал 24 часа ще продължи да ги показва, календара както си е бил 365 дена, така ще си остане. Но душата вътре в човека започва да трепти, и човек започва да усеща недостига на време. Той ще забелязва как времето тече по-бързо; денят ще минава за миг, месецът за седмица, годината за месец. И колкото по-нататък, толкова повече времето ще се свива и ще става по-плътно. Това е своеобразен сигнал, знак за душата.

— Да, — замислено произнесе събеседникът, — изглежда предсказанията на пророците наистина започват да се сбъдват... Но това са предсказанията за второто пришествие! Нима това време ще настъпи?!... Интересно, а как да разберем, че действително е дошъл Христос? Нали помните, когато Иисус дошъл за първи път, дълго не му вярвали, че той е истинния Син Божий, но погледнете сега какво става, мнозина се наричат Христос или твърдят, че са изпратени от Него. От една страна, всичко което казват е правилно според Библията, а от друга страна, никой не им вярва. Как да отличим истинския Христос, от лъжеспасителя?

— Елементарно. Нали е казано в Библията, че Иисус възкресявал мъртвите, а на болния било достатъчно да се докосне до дрехата Му, за да оздравее. Изхождайки от това, ми се струва, че е най-удачно да се използва практиката „Дзен“. Затова трябва да вземете една голяма дебела сопа и добре да наложите този, който нарича себе си Христос. Ако след това тоягата се разлисти, означава, че човекът наистина е Христос, ако ли не, това е само поредния авантюрист. И е желателно да го наложите още веднъж, следващия път да не му минава през ума да присвоява чуждата слава.

Няколко секунди стояхме мълчешком, осмисляйки чутото. Младият мъж също прие казаното съвсем сериозно. Но когато до съзнанието му достигна смисъла на казаното, той се разсмя от душа, заедно с избухналата в смях тълпа.

— За съжаление, това е най-ефективния метод. — каза той с усмивка. — А сериозно?

— А сериозно, не си струва да чакате Иисус, като Син Човешки, защото той ще дойде, като Син Божий в душите на хо-

рата. И ще Царува хиляда години, възсядайки на „трона“ не само на душата, но и на разума наш... Спомнете си думите Му от Евангелието на Йоан: „Защото Бог е дух“; „Аз съм пътят и истината и животът; никой не дохожда до Отца, освен чрез Мене“; „И аз ще помоля Отца, и ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас во веки, Духът на истината, който светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава; а вие Го познавате, защото Той с вас пребъдва и с вас ще бъде“; „В този ден вий ще научите, че Аз съм в Отеца Свой, а Вие в мен, и Аз във вас.“

Момъкът отново се замисли за малко, а после попита:

— Интересно, кога все пак ще настане краят на света? Във вестниците в последно време се появяват най-различни дати. А и в нашата секта, както разбирам, се опитват да напаснат датите с предсказанията на различни астролози, натрапвайки датата, когато започва парадът на планетите... Въпросът е, кога ще започне Апокалипсиса, кога най-накрая ще се изправим пред Съда Божий?

— Знаете ли, вече две хиляди години хората чакат Армагедона и второто пришествие на Христос. Всички религии практически са изградени върху това, че видите ли утре ще настъпи краят на света, и който не е в техните редици, на мига ще загине в „огнената геена“... Какво искам да ви кажа във връзка с това. **Всеки човек в своя живот преживява своя Армагедон. И далеч не всеки го печели. И далеч не всеки разбира, че се е сблъскал с него. Тъкмо затова не трябва да се боите от Апокалипсиса, който ще настъпи за всички, защото е много по-лесно да се умира колективно. Най-важното е да спечелите своя личен Армагедон, за да не се окажете после в тази тълпа.**

— Много точно! Аз също смятам, че трябва да се предприеме нещо сега, тъй като не е ясно какво ще се случи утре... Честно казано от всичко, което казахте ми стана някак леко на душата... А иначе тази пълна неизвестност... просто нервите ми не издържат от всички страшни неща, с които ни плашат... Не успях да разбера добре каква религия изповядвате?

— Не изповядвам и не принадлежа към нито една от религиите — принадлежа само на Бога.

После разговорът премина на доста по-откровени теми касаещи личността на младия мъж. Стори ми се че той разговаря със Сенсей така все едно бяха сами във Вселената. Той все повече и повече му разказваше за себе си, за своя живот, все едно нашата мълчалива тълпа изобщо не съществуваше, все едно нощта ни беше разтворила. Стори ми се, че двамата събеседници — двама случайно срещнали се изморени Пътници под звездния небосклон — изцяло бяха погълнати от тази беседата за вечното, за смисъла на нещата, все едно се бяха стопили границите на всички условности, пространството и времето.

— Удивително... Знаете ли в последно време изобщо не ми вървеше на духовни наставници. Или не ме удовлетворяваха техните отговори, или тях не ги удовлетворяваха моите въпроси. И в спорове, както се казва, постоянно преливахме водата от пусто в празно, само си губехме времето, но това, което казвате... Просто се улавям на мисълта, че няма как да се спори с вас, защото се съгласува с моето вътрешно разбиране за света... За мен ще е чест да имам такъв Учител, като вас, ако разбира се Учителят прецени, че съм достоен.

— Знаеш ли, ще те посъветвам да не търсиш Учител нито в мен, нито в когото и да било. И не защото не си достоен ученик, а защото в теб има много повече от това. Виждам, в теб Искрата. Ще те посъветвам да изучиш всичко сам. Изучи всички свещени книги и си създай един събирателен образ, кой е Бог, кое е истина, вяра и какво представляват чудесата и т.н. И ако единствено правдива бе само една от религиите, тогава всички останали хора нямаше да имат шанса да се спасят, нямаше да има други чудеса. А чудесата предизвикани от вярата се случват и в другите религии. Освен това изучи психологията на човека, биологията, анатомията, морфологията, желателно и астрономията, квантовата физика, химията... Общо казано разшири своя кръгозор в областта на точните науки, колкото ти стигнат силите. Сигурен съм, че

ще започнеш да разбираш, това, което искам да ти кажа. Сега просто го усещаш, а тогава ще започнеш да го разбираш. Когато започнеш да го разбираш, тогава ще започнеш да разбираш Бога. А най-добрият учител — това е Бог...

Същата вечер потеглихме към дома с последния трамвай. Времето беше далече след полунощ, но аз просто не можех да заспя, потресена до дълбините на душата си от тази беседа със Сенсей. Моят дневник, като най-добър приятел и събеседник, прие всички мои душевни излияния. Нашето мислено-писмено общуване продължи чак до сутринта. Едва когато на хоризонта се появи Слънцето и светът започна да се пробужда, тогава отдавна чакащите ме завивки погълнаха с мекотата си моето тяло. Слава Богу, че беше неделя — денят на всенародното доспиване.

41

Времето отлетя неусетно. Настъпи жегата на годишните изпити, нервите и изливащата се пот на множеството хора. Колкото и да бе странно, но през тази последна година от моя училищен живот започнах много по-спокойно да се отнасям към този напрегнат процес. След всичко преживяно, изпитите просто се явяваха естествена проверка на знанията, а не „тежко изпитание на съдбата“, както смятаха мнозина от моите съученици. Когато всичко това остана зад гърба ни, когато настъпи дългоочакваният абитуриентски бал, дълго не можех да повярвам, че моят живот продължава и всичко това не е сън.

Срещайки с целия клас изгрева в едно изключително живописно място, започнахме да си споделяме кой какъв иска да стане. Мнозина мечтаеха да станат лекари, юристи, икономисти, предприемачи, а когато попитаха и мен, искрено отговорих:

— Искам да стана Човек.

Може тогава съучениците ми да не разбраха докрай смисъла на тези думи, но лицата на мнозина станаха сериозни и замислени. И действително, ние се намирахме в началото на самостоятелния си жизнен път, на прага на личния избор за нашата съдба. Какво ще ни поднесе живота — предстои да разберем... Ако се вгледаме в съдбата на различните хора, изживели половината от своя живот,

може да се забележи, че множеството техни пътища и пътечки се сливат в един опит да станат Човеци. Тъй като в това, както казваше Сенсей, се таи истинния смисъл на целия ни живот.

42

Заради абитуриентския бал, за съжаление, ми се наложи да пропусна духовните практики. Когато на следващия ден се обадих на Татяна, тя ми сподели много приятна новина. На Сенсей му предстояла едноседмична отпуска и момчетата успели да го навият да отидем на море всички заедно. Дори Николай Андреевич реши да вземе своя отпуск в чест на това събитие, където на брега на морето щяхме да имаме възможността да общуваме със Сенсей кажи-речи денонощно.

— Казах ти, че ще дойдеш, — рече Татяна.

— Браво, Танче, ти си истински приятел. Това просто няма как да го пропусна.

Решихме да пътуваме с три коли: „Жигулата“ на Сенсей, „Волгата“ на Николай Андреевич и стария „Запорожец“, който Андрей взе от дядо си. Събрахме всичко вкупом. Володя обеща да намери палатки. Стас и Женя, както се оказа, бяха страстни аквалангисти и се заеха да осигурят всякакви риболовни принадлежности, дори и надуваема лодка. С Татяна поехме отговорността за кухненските принадлежности, а Костик за осигуряването на питейна вода.

43

Вуречения ден в пет часа сутринта дрънкайки с лъжици и паници двете с Татяна пристигнахме на местоназначението. Руслан и Юра вече бяха там. После дойдоха Стас и Женя. Те ни информираха, че Сенсей ще се забави с един час. После се изясни, че е работил чак до сутринта. Момчетата споделиха, че той не свършва, докато не минат всички пациенти. Имайки предвид огромните опашки пред клиниката му, обикновено се проточваше до два сутринта, но в него ден, очевидно знаейки, че чекръкчията ще отсъства цяла седмица, бяха дошли повече хора. Тъкмо затова Сенсей бе ангажиран чак до пет сутринта.

По-късно на дядовия си таралясник дойде и Андрей заедно със Славик. Сигурно трошкате беше толкова стара, колкото и дядо му. Но ние с Татяна бяхме щастливи и на такъв превоз. В добра компания „Запорожеца“ не се отличаваше по нищо от „Мерцедеса“. Започнахме да товарим багажа в „Железния кон“, запълвайки багажника почти догоре.

— Да, на Костик ще му се наложи да сложи своята раница под краката си, — делово произнесе Андрей, едвам успявайки да затвори багажник а.

Когато дойде Костик, на Андрей му увисна челюстта от удивление. Нещата на Костя бяха докарани с „Волга“ при това с ремарке, и когато започнахме да разтоварваме всички

чанти и раници, Андрей едва не изгуби ума и дума. Безпомощно повдигайки ръце той избухна:

— Ти кво правиш бе! На северния полюс ли си се запътил? Отиваме само за една седмица, а ти си помъкнал провизии за три години напред! И на това отгоре тези огромни бидони с вода. Нали Сенсей ти заръча един, а не четири. Да беше докарал направо цистерна!

— Честно казано исках, но не успях. Нямаше подходящ транспорт, — с усмивка кимна Костя в посока „Волгата“ на баща си.

— Ама че работа, къде да събера всичкия този багаж! Какво да правя с тези бурета?! Вместо гуми на „Запорожеца“ ли да ги слагам?!

— Нали Николай Андреевич бе обещал да вземе ремарке.

— Именно, беше...

— Добре де, не се ядосвай, ще измислим нещо.

В продължение на петнадесет минути Андрей обикаляше около багажа и недоволстваше, а Костик му отговаряше:

— Ще видим как на морето ваше превъзходство ще благодари на мое величество за доставения му комфорт.

Докато Андрей продължаваше да излива своите емоции, Татяна попита Костик:

— Наистина, защо взе толкова багаж?

— Както се казва, на почивка, като на почивка. Нали се старая за всички, не само за себе си, — лукаво се оправдаваше „Философа“. — И въобще, всичко това е само прах и суета...

Хващайки Татяна нежно за талията, произнесе замечтано:

— На мен са ми най-скъпи твоите прелестни устни.

— Добре де, — леко го избута момичето, смеейки се със звънък смях.

Костик намръщи своето лице и с патос произнесе:

— Ех, гордостта на моето сърце си струва всички мъки!

И поглеждайки Татяна, добави:

— Тетивата тъй силно съм натегнал,
че страх ме е дали лъкът ще издържи!

— Няма къде да се дене. Ще му покажа аз на него... — случайно произнесе на глас Андрей, продължавайки да недоволства.

Всички прихнахме от смях. В това време дойдоха Сенсей с Володя и Виктор. Поглеждайки огромната камара с провизии Сенсей попита:

— Да не се готвите за северния полюс?

Цялата дружина отново падна от смях, а Андрей намирайки в лицето на Сенсей единомишленик, започна да излива душата си.

Накрая дойде и Николай Андреевич с дългоочакваното ремарке, но се оказа, че и ремаркето бе прекалено малко за цялото това „добро“, което Костик беше донесъл. Някак си успяхме да натъпчем багажа, разпределяйки го в трите коли и започнахме да доуплътняваме пространствата на превозните средства с нашите тела. Славик седна в колата на Сенсей. С Татяна седнахме сред чантите на задната седалка на „Запорожеца“. А на Костик като „особено провинил се“, се падна „вакантното“ място отпред до Андрей, на седалката, която не стига, че беше неестествено ниска, но и се клатушкаше хваната само на един болт. Високият Костик усети с всичките си крайници удобствата на три-часовото пътуване на „Запорожеца“, но непрекъснатите ни шеги изгладиха с веселия си смях всички неудобства.

Нашият „Запорожец“ пърпореше начело на колоната от автомобили. А Андрей се опитваше да изстиска от него и последните останали силици, притискайки мощно с крак газта. Сенсей с по-възрастните момчета се движеха на дистанция зад нас, а Николай Андреевич натоварен до тавана караше най-отзад... На Андрей изглежда не му стигаше, че оглави колоната, но и реши да ни демонстрира на какво е способен „Запорожецът“ — най-яката кола на пътя. Натискайки газта, той започна да настига колите една след друга гордо пъчейки гърди. При тези маневри Костик полушеговито се прекръсти и хващайки се здраво за дръжките започна да чете молитва за всички страдащи

автомобилисти пострадали от „наглия шофьор с тараляс-ника“.

Откъснахме се от групата. В далечината се появи малко крайпътно пазарче. Татяна още отдалече фиксира кошниците с ягоди и извика на момчетата да спрат. Когато най-накрая спряхме, Костик с облекчение въздъхна, опитвайки се да излезе, както се изрази „от тази консервна кутия, в която подобно на скумрия се бе свил на три ката“. За да излезем, на Костик му се наложи отново да си извади навън седалката и целият пазар наблюдаваше нашата комедия. Освен това, когато Костик хлопна вратата от нея се откачи страничното огледало, а Андрей така го погледна, все едно бе посегнал на най-святото нещо в света:

— Ами ако те цапардосам? Кой блъска така вратите?! Три дена съм сглобявал тази кола. Та това е ценна антика! С нея трябва да се отнасяш нежно, като с жена...

И захвана цяла лекция по темата. Всички се пръснаха из пазара да избират ягоди. Само аз останах до колата да ги изчакам. В това време пристигна Сенсей с по-старшите момчета. Когато излязоха от колата се случи нещо много странно.

Една от жените, видимо на около 45 години с черна забрадка и насълзени очи, която до този момент бдеше над своята стока, моментално скочи разпилявайки ягодите на всички страни по земята след като видя Сенсей. Достигайки го тя падна в краката му и започна да го моли, цялата обляна в сълзи:

— Моля те Гавриил, погрижи се за моето момченце. Как сега ще живея без него! Умолявам те, Гавриил, вземи ме при него. Не го искам вече този непоносим живот, не го искам! Господи смили се над мен и ме пусни при моя син...

През това време стоях съвсем близо. В този момент видях как очите на Сенсей се промениха. В тях се появи някакъв блясък, или по точно някаква мека слаба светлина, която преобрази чертите на лицето му. В този момент почувствах как моя „лотосов цвят“ започна силно да вибрира. И силният импулс не изхождаше от моите мисли, а както ми се стори от Сенсей. Той се наведе над жената повдигайки я от земята.

— Стани жено, — й каза с много тих, спокоен глас.

Стори ми се, че и гласът му стана някак необикновен. Жената се приповдигна, но остана да коленичи, продължавайки да го умолява, но вече много по-тихо, гледайки го право в очите. Сенсей ласкаво сложи ръка върху нейната глава и каза:

— Не се притеснявай жено. С твоя Николаша всичко е наред. Той е праведен и за него вече са се погрижили.

Жената протегна към него ръцете си. В очите й засия пламъче на надежда, а лицето й застина в порив на дълбока молба:

— Пусни, пусни ме, Гаврииле при него...

От тези думи на отчаяние чак ме побиха ледени тръпки. В това време лицето на Сенсей леко се замъгли, от което неговия лик стана още по прекрасен. Лотосовия ми цвят запулсира още повече.

— Всеки си има свой час. Ти трябва да се погрижиш за Ксюша. Ще се порадваш на нейната сватба, ще дочакаш първата й рожба, една седмица ще я подундуркаш. А на деветия ден ще отидеш при твоя Николаша, за да му разкажеш какъв прекрасен внук си има, — спокойно каза Сенсей.

С всяка дума очите на жената ставаха по-светли и по-добри. На лицето и заблестяха сълзици от радост. Жената грейна в широка усмивка. И без да знае как да изрази благодарността си, отново започна да се кланя в нозете му. Сенсей се опита да я повдигне от земята. Тогава бабите от съседните сергии подскочиха, подхванаха я и повеждайки я към близкото селище започнаха да я успокояват:

— Какво ти става Машенька, милата ни, хайде да си ходим у дома...

Жената спокойно тръгна с лице изразяващо умиление, кръстейки се и шепнейки нещо под носа си. Другите баби започнаха да събират разхвърляната й стока. Всички събития се случиха буквално за минута.

През това време пристигна и Николай Андреевич, побърза да се присъедини към нашата загубила ума и дума група заедно с Юра и Руслан, и се поинтересува какво се е случило.

— Тук някаква бабичка я удари сачмата, — каза Женя, стоящ тогава отстрани на Учителя, — падна в краката на Сенсей, цялата обляна в сълзи, молеше нещо...

След случилото се Сенсей мълчешком си запали цигара. А когато Николай Андреевич започна да разпитва по-подробно, той преведе разговора към житейската тематика, отговаряйки кратко:

— Всичко се случва в живота... Просто човек изпаднал в беда.

— Ясно... А вие защо спряхте, нали не сме планирали да спираме тук? — Николай Андреевич попита Костя.

— Искахме да купим ягоди.

Нашата дружина заедно със Сенсей обиколи още веднъж пазара. Избирайки по-узрели ягоди, Сенсей купи за всички ни една голяма кошница. Доволната бабичка раздели плодовете в три пакета и ласкаво заговори:

— Приятели, не се обиждайте. Сина на тази жена Николай загина преди няма и месец. Той бе единственият й син, нейна надежда и опора. А мъжа й отдавна вече не е сред живите... Голяма трагедия. Синчето й беше толкова младо. Остави дъщеря, Оксана, на пет годинки... Тежка е съдбата на Маша. Възпита сина си сама, а сега и внучката трябва да вдигне на крака заедно със снахата... Какво й стана, не мога да проумея? Сигурно от мъка съвсем се е побъркала.

— Да, — със съчувствие се съгласи Николай Андреевич, — Пост стресово състояние... Стресът е способен да предизвика далеч по-сериозни сривове в човешкото съзнание. Ето, веднъж имах следния случай...

Изслушвайки красноречивите примери от неговата практика, съзнанието ми малко се поуспокои. „Да, — помислих си аз, — не е учудващо, че така се хвърли в краката на първия срещнат“... Десетина минути по късно, приятелите ми весело дискутираха някакви свои теми хапвайки до насита зрели ягоди. По време на поредния виц на Костик ме осени следната мисъл. Ясно си спомних разговора на жената и Сенсей. „Стоп! Тя нали не е произнесе името на своя син, още повече на внучката си. А Сенсей ясно произнесе: Николай, Ксюша.“

От това откритие едва не се задавих с ягодата в устата ми. Дори премина желанието ми да ям повече. „Нима...“ Потъвайки в догадките и спомняйки си лицето на Сенсей, моят „лотос“ отново започна да пулсира, разливайки по цялото ми тяло някакви приятни усещания. Физически усетих неговото присъствие до мен. По-скоро не самият Сенсей, а тази сила, която бликаше от него в този момент. Стана ми толкова добре и уютно, все едно някой ме бе завил с меки венчелистчета. В това блажено състояние се унесох.

44

Събудих се, когато почувствах как някой ме побутваше за рамото.

— Ставай поспаланке, почти пристигнахме, — каза Татяна.

На поредната спирка разтъркахме схваналите се крайници. Въздухът ухаеше на море и свежест. Докато Андрей, Виктор и Володя се опитваха да поправят тракащия двигател на „Запорожеца“, решихме да отскочим до близкото лятно кафене и да се подкрепим.

Половин час по-късно нашият кортеж влезе в курортната зона, където навсякъде се разхождаха летовници с красиви шоколадови тела. Първи караше Сенсей. Андрей просто не успяваше да се концентрира върху пътя, опитвайки се едновременно да разглежда наоколо и да спазва пътните правила.

Минавайки покрай един от пансионите, Женя размаха през прозореца с ръце и показа един от афишите. Там с огромни дебели букви беше написано: „Великият екстрасенс от световен ранг, манолог, оракул, маг и чародей Виталий Яковлевич... Провежда лечебно-оздравителни сеанси. Начало на сеансите — всеки ден от 20:00.“

— Кой е този? — попитахме двете с Татяна.

— Не зная, — сви рамене Костя

— Слушайте, това не е ли случайно онзи „неандерталец“, който си лепеше лъжици по корема. Помните ли?

— А, онзи ненормалник?! Да, възможно е. Той също се казваше Виталий Яковлевич. И само как се изтъкваше... „Повелителят на Космоса и цялата Земя“...

Другарите ми започнаха шумно да си спомнят случая, смеейки се от сърце на изпълненията на този „божко-босоножко“.

През това време преминали през курортната зона, стигнагме до плажа. Дължината му беше около 12 километра. Колата бе едно от най-добрите средства за достигането на безлюдната зона, където спокойно можехме да си поживеем от душа, като истински диваци. Виждаше се, че има много любители като нас по тези краища, защото напреко на единствения път, сигурно местната власт, беше сложила огромна тръба. За наша изненада, в близките храсти момчетата забелязаха две широки талпи, оставени от съобразителните автомобилисти, видимо загрижени за своего брата автомобилиста. Слагайки ги върху тръбата, нашите шофьори досущ като професионални каскадьори, прекараха колите от другата страна. Вярно, наложи им се да се потрудят с ремаркето на Николай Андреевич.

Достигайки до едно от най-красивите кътчета, ние го заплюхме. Изглеждаше, че неведнъж е било населявано от различни „диваци“. Събирахме всички боклуци, останали от предишните туристи, изгорихме ги и се заехме да градим своя лагер. Сенсей и тук се оказа опитен ръководител. Той предвиди всичко до последния детайл дори съобрази местоположението при евентуално разразила се буря. Всички се заехме за работа и с ентусиазъм помагахме на Сенсей и един на друг. Нещата, които бе взел Костик действително влязоха в употреба и превърнаха нашия лагер в уютно малко „градче“. Естествено той не пропусна възможността да напомни, че заради всички тези ненужни вещи Андрей „садиста“ през цялото време го мъчел на „електрически стол“. Ние с Татяна се заехме с кухнята. Специално за провизиите опънахме отделна палатка, а за готвенето монтираха примус.

Общо взето, животът в нашия лагер потече с пълна сила.

Следобедът, след като се изкъпахме до насита в морето, с удоволствие си сгряхме кокалчетата на горещия пясък. По-големите момчета отплуваха с лодката в морето. Николай Андреевич четеше някаква книга, Сенсей дремеше в сянката под един чадър, завит с хавлия, а ние решихме да поиграем на карти. Костя се опитваше да запомни какви карти излизат, за да изчисли кой с какви разполага, макар практически това да бе изключително тежка задача, защото бяхме много хора и играехме с две колоди. След поредния неуспех той започна да смята наум схема по някаква си своя аритметика. След поредното си изчисление, повдигна замислено вежди, все едно се чуди сам на себе си и каза:

— Сенсей, кое е най-голямото просто число, което можете да сметнете на ум?

Сенсей, без да отваря очи отговори:

— Цялото ли да кажа или съкратения вариант?

— Съкратено, разбира се.

— 2 на степен 13 466 917 на минус 1, — лаконично отговори Сенсей, все едно ставаше дума за проста таблица за умножение. — Това число се дели само на 1 и на самото себе си.

И за жалост това е максимално възможното просто число, което съм способен да изчисля в ума си...

Костик с удивление се обърна към него. После отново започна да си изчислява нещо. А Сенсей отваряйки очи добави:

— Ако искаш да изчислиш моя коефициент на интелигентност, се мъчиш напразно, той е много по-нисък от твоя.

След тези думи Сенсей се обърна на другата страна и отново се унесе. А Костя изпадна в недоумение:

— Ама че работа! Откъде разбра за коефициента? Нали мълчах.

— Да, — промълви Андрей, — и този въпрос остана в неговото съзнание като далечна мечта, съсухрена от старост в очакване на отговора.

Всички се засмяхме, оставяйки Костик за пореден път в неловко положение.

Същата вечер всички наши очаквания и надежди, че

Сенсей ще разкаже нещо незабравимо до огъня под звездното небе, не бе писано да се сбъднат. Веднага след вечерята Сенсей отиде да спи, натрупаната умора си каза тежката дума. А ние още дълго седяхме до огъня, безгрижно смеейки се и разказвайки си различни случки.

45

Събудих се в седем часа сутринта от противното крякане на чайките, които се чуваха някъде наблизо. Тогава дочух и разговора на момчетата, очевидно излезли от своите палатки заради ужасния шум. Стас говореше на Женя със сънен глас:

— Виж, денят още не е започнал, а Сенсей вече лови риба, Интересно ми е какво смята да хване от брега на морето, на това отгоре и с въдичка. Да отидем да видим.

Любопитството ми бе по-силно от желанието да си доспя и побързах да изляза от нашата палатка. Сенсей спокойно си седеше на едно сгъваемо столче с въдичка в ръце. До него стоеше трилитров буркан, наполовина пълен с вода, а няколко чайки обикаляха около него и крякаха възмутено. Когато се приближихме, чайките излетяха и започнаха да кръжат във въздуха над Сенсей и с любопитство ни разглеждаха отгоре.

— Сенсей, да не би да угояваш чайките? — усмихнато каза Стас, гледайки към празния буркан.

— Не, те просто ме учат да ловя риба, — отговори Сенсей без грам притеснение.

Ние приехме това за шега и се разсмяхме.

— Защо не ни събуди по-рано, щяхме да вземем мрежата...

— Мани, остава да мъкна и мрежа. Просто ми се прияде

рибена чорба.

Женя за едната шега демонстративно погледна в празния буркан, завъртя го към светлината и шеговито каза:
— да, от такива рибища невероятна чорба ще си сготвим.

В същото време чайката, летяща над нас изтърва една рибка, която падна направо в краката на Сенсей. Всички се засмяха.

— Виж, Сенсей, ето я и рибата! Тъкмо навреме за супата, — каза Женя, пускайки я в буркана с вода.

Към нас се присъединиха Володя и Виктор:

— Какъв е този смях без бой?

— Ето гледай, Сенсей със своята въдичка предизвика дори съжалението на чайките, — отговори Женя.

— Омръзна им да гледат този празен буркан.

Отново се разсмяхме, а Сенсей каза усмихвайки се:

— Така, който най-много от всички вас ми се присмива, той и ще изчисти рибата за супата, както и за рибените пържоли.

Ние съвсем изпопадахме от смях, представяйки си комичната картина, как делим миниатюрната рибка пред погледите на изгладнялата тълпа. Сенсей се посмя заедно с нас и произнесе:

— Е добре, клоуни, ето вадете...

Той показа дебелата корда, която в единия си край беше завързана за сгъваемото столче, а в другия отиваше навътре в морето. Момчетата започнаха да теглят. Всички изгубихме ума и дума, когато в капроновата мрежа видяхме две есетри, всяка по 4 килограма и осем огромни кефала. Спогледахме се с недоумение и почти в хор попитахме:

— И всичко това с въдичката?!

Сенсей се усмихна.

— Каква ви въдица. Просто станах по-рано. Гледам, от рибния завод рибарите тъкмо потеглят да вадят мрежите. И си викам, докато стигна тъкмо ще се върнат. Така се и случи. Отидох и ги купих... А на въдицата поне един път да бе клъвнало, със съжаление произнесе Учителят.

Когато понесохме да чистим рибата, Женя каза на Стас с

полушеговит тон:

— Да бе, как пък да не е отишъл. До завода са минимум седем километра.

— Може да е отишъл с колата, — изразих своята версия.

— Каква ти кола. Първо, колата стои до нашата палатка, ако беше я ползвал щяхме да чуем. И второ, на пясъка няма следи.

Преди още да се събудят останалите другари, историята започна да придобива все по-голяма тайнственост... Днес настроението на Сенсей беше отлично. След леката закуска предложи да потичаме по бреговата ивица. В лагера останаха Костик и Татяна да дежурят заедно с Николай Андреевич, който щеше да се погрижи за обяда.

По пътя направихме серия упражнения, разгрявайки и интензивно натоварвайки мускулите. Занятията сред природата, при това на фона на тази красота, нямаха нищо общо със задушната спортна зала. Тук, както се казва, душата и тялото се сливаха в един общ порив.

Стигайки почти до края видяхме истинско стълпотворение от чайки. Нашата групичка се придържаше плътно до самия край на морето, за да не тревожим птиците. И все пак една част от чайките упорито летяха над нас и крякаха, опитвайки да ни отпъдят по на далече от техните гнезда.

След известно време пред погледите ни се откри изключително красива изваяна от природата гледка. На самия край на бреговата ивица вълните приижда ха във формата на правилни ромбове, подредени в една единна верига, а бялата пяна подчертаваше техните заоблени краища. Цялата тази прелест се допълваше от широка палитра тонове на морската вода, започвайки от нежно тюркоазно и завършвайки с тъмносиньо. А изумителното синьо небе, на което плуваше едноединствено малко облаче допълваше картината превръщайки я в неповторим шедьовър.

Сенсей даде петнадесетминутна почивка и заедно с Володя седнаха в позата „Лотос“ на крайчето на бреговата линия. Някои от нас побързаха да последват примера им сядайки до тях, в това число и моята особа. Подухваше лек ветрец. Вълн-

ните създаваха приятен мелодичен шум, които се допълваше от гласовете на чайките нейде далеч... Не зная дали заради невероятната красота, или заради присъствието на Сенсей, а може и двете заедно, но моят „лотосов цвят“ осезаемо усили своята активност, разливайки по цялото ми тяло приятни вълни. За кратко в мен се появи такова необикновено чувство, все едно се бях разтворила в цялата тази заобикаляща ме красота и се бях превърнала в нейна неотменна част. Усещането беше почти мигновено, но незабравимо и потресаващо. Сенсей прекъсна блаженото състояние, в което се намирах и обяви сбор.

Слънцето започна да припича прилично. И за да ни „облекчи“ пътя назад Сенсей каза да бягаме до кръста във водата. Това се оказа невероятно трудно. Володя и Сенсей се понесоха напред като две торпеда надпреварвайки се един друг. Това даваше възможност на останалите от групичката да се изхитрят: едни бягайки до коляно, а други до глезен във водата. Когато стигнахме до лагера именно хитреците се размазаха на пясъка от умора, в това число и аз самата. А Сенсей и Володя продължиха да излъчват своя горящ оптимизъм и неизвестно откъде бликащата им енергия. След този „маратон“ дори предложиха на тълпата да поиграят водно поло. По-старшите момчета се възползваха от предложението, а останалите без сили се включиха в приготвянето на обяда.

Шетайки в кухнята аз наглеждах Сенсей. Той се смееше скачаше и лудуваше, както и всички останали момчета. По нищо не се отличаваше от тях, също толкова млад, здрав, весел и корав мъж. От една страна — обикновен човек... Но всеки от присъстващите тук, виждаше в него и нещо от себе си, някаква своя прелест и завладяващи ума със своята простота моменти. Неговата душа все едно бе диамант, на който всеки от нас от своя си ъгъл на зрение се радваше и преоткриваше нещо свое. И в същото време никой не успяваше да проникне в него докрай, никой не можеше да разбере кой е Той всъщност.

Когато най-накрая всички кротнаха в разгара на най-силното слънце, нашия лагер потъна в царски сън. Събудих

се към четири часа и побутнах Татяна, имах желанието да приготвим нещо вкусно за голямата ни компания. Когато излязохме от палатката забелязах как Сенсей седи на пясъка заедно с Николай Андреевич и дискутираха нещо. Сенсей обясняваше нещо насипвайки три неголеми купчинки от пясък. След като свършиха, двамата се изправиха и без да бързат се насочиха към нас. Изведнъж първата купчинкасе размърда и неизвестно как от нея излетя гълъб. Направо изтръпнах от изненада и не вярваха на очите си, а Татяна направо изпусна картофите, които държеше разтваряйки уста до земята. След това се размърда и втората купчинка, от която също излетя гълъб. Сенсей и Николай Андреевич само се обърнаха небрежно, продължавайки своя разговор без изобщо да се смутят. Тогава се размърда и третата купчинка. От нея изскочи... врабец. Цялата застинах от страх. Врабецът не отлетя както гълъбите, а хукна да подскача след Сенсей, заобиколи го, застана пред него, накокошини се целия, разпери криле и започна да чирика силно, видимо бе силно възмутен. Сенсей се спря, наблюдавайки отчаяния зов на врабеца и с усмивка му заговори:

— Е, добре, нека бъде по твоему.

След тези думи той отново засипа врабеца с пясък, създавайки малко по-голяма купчинка от предишните. Чак се надигнах на пръсти от любопитство и в следващия момент направо се вдървих на стола. След като Сенсей се отдръпна, купчинката се размърда и от нея излетя черен ястреб с внушителни размери, който на мига отлетя към бреговата ивица.

— А благодаря няма ли да има? — Сенсей с удивление размаха ръце, наблюдавайки го как се отдалечава. — Какво се учудвам, както винаги...

Сенсей безнадеждно махна с ръка и се запъти към неговата палатка за цигари. Ние с Татяна седяхме ни живи ни мъртви и когато Николай Андреевич заедно със Сенсей започнаха да се отдалечават вървейки към плажа, чух следния разговор:

— Нима това беше илюзия на моите мисли? — спокойно попита Николай Андреевич, все едно разговора бе за някак-

ви си обикновени неща.

— Не. Това беше материализация на моите мисли.

— А защо моите опити завършиха само с халюцинация?

— Защото се съмняваше. За материализацията е необходима чистота на вярата., което е много трудно да се постигне, тъй като и най-малкото съмнение разрушава всичко...

Поривът на вятъра понесе думите на Сенсей извън пределите на моя слух. Много ми се искаше да отида след него и да послушам този тъй интересен разговор, но в този момент Татяна излезе от шока и заля моята и без това озадачена глава с впечатленита си.

46

Когато наближи вечерта, някое от по големите момчета предложи да си направим развлекателно комедийна вечер и да отидем да се полюбуваме на оздравително лечебните сеанси на „великия маг и чародей“, който днес даваше своя първи сеанс. Вярно, трябваше да минем пеша осем километра, с което се съгласи само половината от нашата компания, включително Сенсей и Николай Андреевич. А аз просто не исках да пропусна нещо интересно, както за себе си, така и за своя дневник, който на втория ден от нашето летуване вече беше изпълнен с невероятни случки.

Около осем часа заехме нашите места в лятното кино, където вече се бяха събрали около седемдесет човека. Близо до Николай Андреевич седна млада жена с тригодишно момче. Останалите деца шумно се носеха по редовете напред-назад. А това тихичко седеше на нейните колене. Аз го почерпих с бонбон, но се оказа, че момчето не го вижда. Майката каза, че синът й е с вродена слепота. Николай Андреевич се заприказва с нея, изясняйки някакви професионални моменти. И не след дълго жената вече „изповядваше“ житейската си история. Оказа се, че детето не разговаря вследствие на травма от инцидент, когато било на две годинки. Освен него жената имаше по-голям син и дъщеря, напълно нормални деца. Николай Андреевич прояви съчувствие и

взе да й записва фамилиите и адресите на най-добрите специалисти в тази област на медицината. Жената се зарадва, казвайки на шега, че във всеки случай не са дошли напразно на този сеанс.

През това време на сцената излезе Виталий Яковлевич. Ние едва сдържахме смеха си, тъй като това наистина беше онзи същия „маг и чародей с лъжиците на корема“, с когото имахме „великата чест“ да се запознаем още есента. Сега вече изглеждаше много по-прилично. Лицето му беше гладко избръснато, а косите му прилежно подстригани. Беше облякъл чист летен костюм. Независимо от значителното външно преображение, надменният му поглед и орловите му маниери си оставаха същите.

Излизайки на сцената, Виталий Яковлевич обиколи тълпата с „магическия“ си поглед и започна лекцията. Цели четиридесет минути разказваше почти същите небивалици, както и в залата, с единствената разлика, че сега не лепеше по корема си лъжици и речта му беше изпълнена с всякакви неразбираеми медицински и езотерични термини. Не спирайки да утвърждава и да размахва ръце, той обикаляше сцената и пъчеше гърди. След като приключи, помоли хората страдащи от заболяванията, които изреди преди това, да излязат пред сцената. Почти всички заболявания, които изреди ми се стори, че бяха взети от „Справочник на фелдшера“, който имахме у дома, при това в същия азбучен ред.

Пред сцената излязоха около петнадесет души. Някои казваха, че имат болно сърце, други силни болки в стомаха, на трети играеше кръвното, а една бабичка излезе с гноящи язви по краката. Излезе и жената със сляпото дете. Тогава Николай Андреевич сподели, че хората в беда са склонни да повярват във всичко, надявайки се незнайно на какво.

Когато всички желаещи се събраха, Виталий Яковлевич започна усилено да маха с ръце над тях и да бръщолеви всякакви глупости от „космическо флуиден“ характер. За свое учудване отново почувствах как моят „лотосов цвят“ започна силно да пулсира. Гледах сцената и не можех да разбе-

ра, нима всички тези небивалици, които бълваше Виталий Яковлевич предизвикват в мен тази приливна вълна. Концентрирайки се, усетих, че цялата тази вибрация не идваше от сцената, а някъде зад мен от дясната ми страна. Това беше още по-странно, защото Сенсей седеше зад мен от лявата ми страна. Огледах се, но се оказа, че Сенсей не си е на мястото. Тогава погледнах на другата страна, където предполагах, че се намира източникът. Далече в дъното в самия край сред празните редове забелязах да седи Сенсей, който бе концентрирал вниманието си и оглеждаше стоящите до сцената хора. С всяка изминала секунда усещах как този поток се усилваше. По цялото ми тяло се разливаха приятни чувства и потокът се усилваше все повече.

Виталий Яковлевич направи словесна пауза. И в този момент онова сляпо момче отчетливо произнесе: „Мама!“. Жената се обля в сълзи, силно прегръщайки своя син. С тези действия тя привлече всеобщото внимание. И тук започна цялото шоу. Някаква жена започна да говори, че е изчезнало главоболието й, а на един от мъжете изчезнаха болките в стомаха. Но най-силно от всички врякаше с пискливия си глас бабичката, чиито язви буквално пред очите йзапочнаха да зарастват. Видимо невярваща на очите си бабата скокна да го покаже на първия изпречил се човек. Много от хората станаха от местата си и хукнаха към сцената. Дори Виталий Яковлевич изпадна в недоумение от сипещите се от всички страни благодарности и молби за помощ. През това време Сенсей зае своето място в киното.

Младата майка притиснала към гърдите си детенцето и ридаейки, никак не можеше да се измъкне от тълпата заради настаналото струпване. Тогава Николай Андреевич побърза да й помогне. Излизайки от лятното кино заведохме жената да седне на една скамейка. Николай Андреевич се зае да я успокоява. Малкото момче седящо до майка си и чувайки нейния плач започна да мръщи личицто си видимо преживявайки случващото се. Сенсей клекна пред него, ласкаво го погали по главата и започна да мърмори нещо под носа си. Детето се успокои и започна да се вслушва. После

започна все по-често да мига с дългите си мигли... Тогава ми се стори, че детето концентрира своя поглед върху часовника, който проблясваше на ръката на Сенсей, докато той го галеше. Момчето хвана ръката му и се вкопчи в него, опитвайки се да го свали. То погледна въпросително право в очите на Сенсей и произнесе кратко и отчетливо:

— Дадеш!

От всичко видяно майката на детето припадна. Докато Николай Андреевич заедно с останалите се опитваха да я свестят, Сенсей свали своя часовник, даде го на детенцето и каза с усмивка:

— Ето детенце, вземи го за спомен.

Грейнало от радост и със сияеща усмивка то взе да си играе с него... Когато жената се свести, още дълго време не можеше да повярва, че синът й прогледна. Тя му даваше всичко, което имаше в чанта, а детето с видимо удоволствие разглеждаше нещата и на мига ги превръщаше в импровизирани играчки. Убедена, че детенцето вече вижда, тя го прегърна в скута си и благодарейки на Николай Андреевич и всички останали за оказаната помощ, хукна към своя корпус, за да съобщи новината на мъжа си.

На връщане Николай Андреевич не спираше да се чуди:

— Как Виталий Яковлевич успя със своите врели-некипели да пробуди вярата в хората и да постигне такъв терапевтичен ефект! Със собствените си очи видях, че момченцето беше сляпо. Хубаво, другите може да са подставени лица. Главата ми не го побира!

Погледнах към Сенсей, беше ми много любопитно какво ще му отговори. А Сенсей полушеговито му отговори:

— Сигурно не слушахте лекцията му особено внимателно. Следващият път да не забравите да си вземете бележник.

По пътя насъбрахме сухи клони за нашия вечерен огън. А по-големите момчета взеха някакъв полуизгнил дървен стълб, някога служил за опора на електрически стълб. Като цяло, съдейки по отличното настроение на Сенсей и събраното количество дърва, нощта обещаваше да бъде дълга и незабравима.

47

Още по пътя към лагера между Учителя и Николай Андреевич се заформи интересна беседа. Психологът впечатлен от случилото се, попита Сенсей:

— Добре де, възрастните с помощта на внушение, подложени на терапевтичното въздействие могат частично да облекчат процеса на протичащото заболяване. Но децата?! В тази възраст те практически не разбират какво им се казва. А в случая резултатът е налице. Просто не мога да си представя как се случи това?! Щом тригодишното дете реално е прогледнало, тогава трябва да се признае факта на лечението от разстояние.

— Ако потърсиш внимателно, ще забележиш, че цялата човешка история изобилства с подобни факти, — с усмивка произнесе Сенсей.

— Да, именно да прочета, — не да видя! И ако наистина е така, вече нищо не разбирам.

— Нищо сложно няма за разбиране, ако имаш цялостна представа за света и затова, какво всъщност е човешкото тяло.

— И какво е човешкото тяло?

— Човешкото тяло, както и всяка друга материя, е просто празно пространство. Това е илюзия създадена от Божията мисъл.

— Искате да кажете, че това дърво и аз практически сме идентични, тъй като се явяваме празно пространство? — полушеговито попита Николай Андреевич минавайки покрай едно голямо дърво.

— Принципно да, — отговори с усмивка Сенсей и добави с по-сериозен тон, — просто вашите материи са породени от една и съща първична енергия, само че видоизменена и преобразувана в различни вълнови състояния. Оттам идва и разликата в материалните свойства. Ето например, ако се замислим от какво се състои човешкото тяло? Тялото, както знаете, се състои от органи, органите от тъкани, тъканите от групи клетки, клетките от прости химически елементи. При това основната маса на тялото, около 98% е съставена от кислород, въглерод, азот и водород, а 2% остават за всички останали химически елементи.

— Не успях съвсем да разбера? — изпуснах аз.

— Е как. Например, на 50 кг, с които разполагаш, схемата на разпределение ще е следната, — Сенсей погледна за няколко секунди моето тяло, сякаш преценяваше нещо и каза: — Кислородът в различните му изотопни състояния е — 30,481 кг, изотопите на въглерода — 11,537 кг, изотопите на водорода — 5,01 кг и изотопите на азота — 1,35 кг. Тоест общо 48,378 кг. А всички други елементи просто ще пропусна, там теглото на всеки се равнява на грамове. На тях се падат 1,622 кг от общото тегло... Ако бъдем по-точни и сложим в сметката всичко, което все още не е смляно, тоест всичко, което не е влязло в химическа реакция с твоя организъм, като остатъците от сладолед, бонбони и изпитите напитки, тогава... крайното тегло на твоето тяло ще бъде 50 кг и 625 грама.

Просто бях поразена от това светкавично изчисление на моето тяло само с един поглед. Никога преди не се бях замисляла за строежа на тялото си от тази гледна точка. През това време Сенсей продължи да обяснява на Николай Андреевич:

— Добре, какво представляват нашите химически елементи? Молекули, които изграждат клетката и съществуват по свои биофизични закони. Забележете, около молекулите навсякъде има само празно пространство. Отиваме по-

навътре. Молекулите са изградени от атоми между, които също има празно пространство. Атомите са съставени от ядро и кръжащи около тях електрони, между които има отново празно пространство. Ядрото на атома също е съставено от елементарни частици — протони и неутрони, със същото присъщо между тях празно пространство. Нека да обърнем внимание, че разновидността на кой да е химически елемент зависи от броя на неутроните в атомното ядро, тоест има свойствата на изотопа. Протоните и неутроните формиращи атомното ядро на свой ред също се състоят от по-малки частици. И погледнете, всеки път, когато физиците правят поредната стъпка, им се открива ново ниво на знания, изместващи техните условни граници отвъд хоризонта на безкрайното познание. Просто доколкото е успял човек да усъвършенства микроскопа, толкова е научил за природата на микрокосмоса. Няма да продължавам да изреждам кое на какво се разделя, но в крайна сметка деленето завършва с абсолютна празнота, от която се заражда всичко, тази празнота съществува навсякъде и в микрокосмоса и в макрокосмоса. Тъкмо това е чистата енергия, която наричат По, създаваща единното поле на взаимодействие на всички видове енергии и съответно изникващата от тях материя. Тъкмо затова казват, че Бог е вездесъщ. Именно импулсите на енергията По пораждат вълни, променящи кривата на материалното пространство и време. Тоест в основата си всяка материя е съвкупност от определен вид вълни и съществува по законите на вълновата природа.

— Това е нещо ново, — замислено каза Николай Андреевич.

— Изобщо не е ново, — възрази Учителя. — По-точно е да се каже, че е добре забравено старо. Самият факт, че материята се заражда от празнотата, „дао“, бил известен още преди четири хиляди години на индийските философи и преди около две хиляди и петстотин години на китайските мъдреци. Прочетете техните трактати. Те нагледно представят абсолютната празнота като гладка повърхност на езеро в отсъствието на вятър. Възникващата от празнотата материална

частица се сравнява с появата върху гладката повърхност на езерото на вълнички породени от вятъра.

— А какво представлява самия „вятър“? — попита Николай Андреевич.

— „Вятърът“ в дадения случай е божествената същност, мисълта на Бога, с която Той създава и разрушава всичко. И тъкмо нашата душа се явява тази могъща сила, която може да управлява първичната енергия По. Тъкмо затова ако човек със своето съзнание достигне до душата и се слее с нея в едно-единно цяло, неговите възможности и познания стават неограничени

— Все едно за мен това е нещо ново, — с усмивка отговори „Здравият разум на нашата компания“.

През това време пристигнахме в лагера. Дружината, която остана в лагера беше на път да излапа цялата есетра на скара, която бе приготвена за нас. Споделяйки впечатленията си от събитията, на които станахме свидетели и хапвайки на корем, седнахме около огъня предусещайки интересния разговор, който ни очакваше. Николай Андреевич побърза да се върне към вълнуващата го тема:

— Тогава какво излиза, че целият свят не е нищо, освен една илюзия?

— Абсолютно вярно.

— А защо тогава усещаме всичко толкова реално, можем да пипнем, да опитаме, тоест да се убедимсъс сетивата си, че например тази пръчка е пръчка, а не празно пространство или илюзия?

— Защото още от самото ни раждане, нашия мозък е настроен на честотата на възприятие на дадената реалност, което не означава, че неговите възможности са ограничени само с тази честота. В него са заложени различни програми и ако променим честотата на възприятие, тогава ще се промени и целият заобикалящ ни свят.

— Как така? — не разбра Николай Андреевич.

— Елементарно. Нека да разгледаме какво представлява главният мозък. По принцип, централната нервна система се явява своеобразно приемно-предавателно „устройство“ на

вълни с различна дължина, и съответните им честотни характеристики. Както ви е известно, един от основните елементи на структурно функционалната организация на мозъка са невроните и глиалните клетки, от които е изградена ЦНС. Невронът, за разлика от другите клетки има отличителната способност да генерира потенциала на действието и да предава този потенциал на далечни разстояния. Тази особена клетка представлява сложно устройство работещо в няколко различни състояния (покой и редица възбудени честотни състояния), което значително усилва нейния информационен капацитет. Информацията за стимула се кодира от нервната клетка в нужната честота на потенциала на действие, осреднена за кратък интервал от време. Тоест, като цяло, работата на мозъка е работа на информационно управляващо устройство, чийто език се явява честотата. Следователно отражението на съзнателните и подсъзнателни психични процеси се извършва на честотното ниво на разряд на невроните. При промяна състоянието на съзнанието, например по време на медитация или духовна практика, се променя и честотата на импулсите, което води след себе си до цялостна промяна на молекулярната структура на организма. Тоест човек се настройва на съвсем друга честота на реалността и затова възприема този свят просто като низша илюзия... Има такъв израз: „Когато попитали Мъдреца какво представлява Живота“, той отговорил: „Посмешище за този, който го е преживял“. Абсолютно верен отговор.

Човек затънал в материята в света и собствените си материални мисли е изключително ограничен във възприятията си. Съдете сами. Той получава информацията за заобикалящия го свят чрез своя мозък, намиращ се още от раждането си на определена честота на възприятие, присъща на неговото животинско начало. Следователно мозъкът, както при всяко друго животно, възприема информацията чрез органите на своите сетива. И независимо, че човек е заобиколен от цял океан от електромагнитни колебания, честоти с най-различни характеристики и параметри, се оказва, че възприема едва една миниатюрна част от цялото това многообразие. Основ-

ната информация тече по зрителните канали, чийто видим спектър са електромагнитните вълни с дължина от 400 до 700 нанометра. Всичко, което е отвъд пределите на този спектър, не е достъпно за човешкото зрение, следователно в неговия мозък липсва отражение за реалността извън този диапазон. Същото се отнася и за звука, който човек е способен да чуе в диапазона от 20 херца до 18 килохерца.

Защо медитациите и духовните практики винаги са се давали на човечеството и никога не са били тайна? Защото това отваряло пред хората съвършено друг свят, истинския свят на Бога, а съответно и ново стъпало в съзряването на душата.

Човек е много интересно същество. Той се ражда като животно, но в течение на един живот благодарение силата на мисълта си, е способен да се превърне в Същество приближено на Бога. И най-поразителното е, че му е дадена свобода на избора в своето индивидуално развитие... Силата на мисълта е уникално творение на Бога. Съществува древен израз, написан още на санскрит:

„Бог спи в минералите,
Събужда се в растенията,
Движи се в животните
И мисли в човека."

— А коя е първопричината за възникването на нервния импулс, тоест зараждането на мисълта? — попита Николай Андреевич.

— Все същата енергия По. — именно тя е първопричината на самия импулс.

— Но ако енергията По е божествена енергия и в същото време причината за възникването на коя да е мисъл, тогава откъде идват лошите мисли, произлизащи от животинското начало?

— А кой ви каза, че тези мисли нямат един корен. С раждането на мислите идващи от животинското начало се занимава Луцифер. А той е най-верният и предан служител на Бога. Благодарение на тези мисли Той ви подтиква към раз-

лични изпитания проверяващи вашата истинна вяра. Той ви съблазнява със злото, за да опознаете доброто. Но вие сте свободни в своя избор, подчертавам още веднъж, свободни! Можете да възприемете тези мисли, като ръководство за понататъшни действия или да ги отхвърлите и да се обърнете в посоката на добрите мисли, идващи от душата. Тоест, каквито мисли възприемате и каквото изберете с вашето съзнание-наблюдател, това и ставате.

— А какво представлява душата? Също ли е енергия? — попита Виктор.

— Да. Това е божествена енергия, частицата от Бога вътре в самите нас. Най-главното е защо съществуват всички тези прераждания, всички неуредици, защо в нас възникват различни проблеми — защото се намираме в материално тяло и зависим на 99,9% от него. Но ако се освободим от него поне на една стотна част и се свържем с душата, тогава ще постигнем безкрая и всемогъществото. **Главното е да преминем през нашия вътрешен Страж и да достигнем „портата“ на душата. Защото именно в душата се таи истинската сила, силата на Любовта, която създава всичко и е способна да управлява енергията По. Всички основни енергии произлизат от нея, защото в истинския свят съществува само Любовта. А злото съществува само в илюзорния човешки свят с цел възпитание на незрялата душа. Тъкмо затова е толкова важно да формираме в себе си честотата на енергията на Любовта и добротата, а не различни колебания.**

— Любопитно, — замислено отговори Николай Андреевич, — излиза, че до голяма степен човек е същество, което има вълнова природа.

— Съвършено вярно, при това, както в духовен, така и във физически план.

— Как така във физически? — попита Виктор.

— Е, как. В човешкия организъм има информационна мрежа, която паралелно с нервната, кръвоносната и ендокринните системи управлява физиологичните процеси. Тоест човек е изплетен от множество вълноводи, по които с

помощта на био-излъчванията в свръхвисокочестотния диапазон се предава важна информация. Всичко това естествено се намира във взаимовръзка с магнитното поле на Земята, с космическите излъчвания и т.н.. Но работата е там, че за организма информационна функция имат само слабите полета. В противен случай в клетките се задейства защитен механизъм и те не възприемат информацията.

— А кои полета са присъщи на нашия организъм? — попита Костик.

— Най-различни. Например електромагнитните излъчвания от най-различен диапазон, електрическите полета, магнитните... Акустическото излъчване, тоест различните звуци, излизащи от организма. Химическите излъчвания, които условно можем да назовем химическо поле и още много други, които няма смисъл да изреждам.

— Защо попитах, — продължи Костя. — Неотдавна прочетох една книга за изкуството на гадаенето по земята. Казваше се, е... как беше, а да, геомантия. Накратко, това се е практикувало и в древна Индия, Китай, Египет. Там се споменава за съществуването на някакво поле, от което човек черпи информация за бъдещето. Казват, че древните оракули изпадали в особено състояние за получаването на тези знания.

— Наистина е така. Това поле съществува и сега. Информацията му и днес може да се е използвала, както е била използвана в миналото. Има определени техники, които позволяват да се влиза в това състояние на съзнанието, но и обикновените хора занимаващи се с усилена умствена дейност са способни спонтанно да влизат в него по правило, или по време на сън, или по време на силна концентрация, тоест, когато мозъкът е абстрахиран от странични мисли... Информацията е достоверна само тогава, когато се отнася за миналото и настоящето, както и точните науки. А за бъдещето, например за човечеството като цяло или пък за някаква конкретна личност тя е нестабилна. Защото бъдещето зависи от индивидуалният или от колективния избор на самите хора.

— Как така?

— Просто. Ако например човек вътрешно се промени, с избора му се променя и целият му живот, следователно и неговото бъдеще. Това са естествени закони на природата. Промяната на честотата на възприятие настройва човека на съвършено нова вълна, тоест друга „реалност“. Същото се отнася за човечеството като цяло. Ако се промени неговото отношение към живота, неговия баланс между духовното и животинското начала, тогава се променя и неговата обща енергийна честота, а оттам и неговото бъдеще. Ето защо човекът, както и цялото човечество сами предопределят възможното си бъдеще посредством своя ежедневен избор.

— А как тогава предсказват различните ясновидци?

— Ако си забелязал великите ясновидци правели своите предсказания в кодиран вид, двойствени по смисъл. Много от тях грешали, много не споменавали различни значими събития, защото бъдещето е променливо и съществува във времето и пространството в множество вероятности. Пророците можели да се настройват на честотата на дадена вълна, явяваща се носител на дадена информация, но черпели информация само от тази реалност, в която можели да проникнат.

— Ами личните предсказания?

— Предсказанията за конкретния човек се базират на тази вълна, на която е неговото съзнание в дадения момент. Ако човекаът не се промени коренно отвътре, те ще се сбъднат така, както са програмирани в конкретната вълна.

Ние седяхме около огъня слушайки невероятния разказ на Сенсей, небето отдавна се бе посипало с ярки звезди, а морето мелодично галеше нашия слух с шума на своите вълни. В далечината се появиха множество светлини на някакъв голям кораб.

— Еха, каква красота! — възкликна Руслан, след като го забеляза. — Вижте само какъв е огромен. Ех, ако можеше сега да поплаваме на него като баровци.

Всички се обърнаха в тази посока.

— Да — да. Кой, за каквото си мечтае, — със смях произнесе Женя. — Върви, върви, поплавай като баровец. Ей го

„Титаник“ бил е къде-къде по-голям, лека му вода.

— Аз просто така, — Руслан започна шеговито да се оправдава под общия смях на тълпата.

— Ето, например, „Титаник“. Тук също има нещо нечисто, — каза Николай Андреевич. — Някога четох, че тогава на кораба са превозвали саркофаг с добре запазено тяло на египетска жрица — оракул, живяла по времето на фараон Аменхотеп. Казват, че мумията била лоша поличба. Била открита през 1895 година, а от 1896 до 1900 починали всички, които участвали в разкопаването й. Само оглавяващия проекта, лорд Канервил останал жив. Лордът съпровождал мумията на „Титаник“, с намерението да я покаже на изложение в Лос-Анжелис. Най-интересният момент е, че сложили мумията не в трюма, а в каюта, близо до капитанския мостик, за удобство на пътниците, които идвали да я гледат. Впоследствие в официалното разследване като причина за катастрофата обявили лошото управление на кораба. Как ви се струват такива съвпадения?

— Това не е нищо, — каза Сенсей палейки цигара. — Най-удивителното е, че за гибелта на „Титаник“ хората са били предупреждавани още 16 години преди катастрофата.

— В какъв смисъл? — поинтересува се Стас.

— В пряк. През 1896 година в Англия излиза книгата на Морган Робъртсън „Напразно“, където подробно се описва гибелта на огромен пътнически кораб, с име „Титан“. Той точно указал мястото, времето и причината за катастрофата, тоест 1912 година, в Атлантическия океан, на път от Англия към Америка, в студената априлска нощ корабът се сблъсква с огромен айсберг и загиват много хора. Освен това, Робъртсън предрекъл точния брой на пътниците — 2000 човека, колкото е имало и на кораба. И също така указал всички параметри и характеристики на кораба, които съвпадат с характеристиките на „Титаник“. Несъответствията са незначителни, дължината на кораба според неговото описание била 243 м, а на „Титаник“ 268 м; водоизместимостта 70 000 тона, а реално 66 000 тона; скоростта при сблъсъка 25 възела, а е била 22. Всичко останало, 4 комина, 3 перки и т.н. било точно

предсказано... Ако хората бяха поне малко по-съобразителни, нямаше да загине толкова народ.

— Да, спомних си, аз също четох затова феноменално предсказание, — каза Николай Андреевич. — Но почакайте, та това е бил писател фантаст, дотогава напълно неизвестен. Книгата не е била издавана повече. Как хората са могли да знаят? Ако беше написал, че това предстои да се случи, тоест ако беше го нарекъл пророчество, мисля, че хората щяха да обърнат внимание на тази информация. А той нарекъл своя роман фантастика.

— Разбираш ли в какво е цялата работа. Човекът е получил чисти знания, но за да се предпази от инквизицията на глупците, нарекъл своите книги фантастика. Било е фантастика за умните, за тези, които можели да разберат. А когато се случило, започнали да я разбират и всички глупци. Но умните са я разбрали още тогава и имали възможността да извлекат от тази „фантастика“ зрънцето истина.

— Искате да кажете, че скед като умният човек прочете книгата никога не би си купил билет за круиз с този кораб.

— Точно така... И това се отнася не само за споменатото заглавие. Прочетете малко фантастика. Жанрът се дели на умна фантастика и приказки за възрастни, просто не е удобно да го нарекат приказка, тъкмо затова използват думата „фантастика“. Писателите на умна фантастика просто черпят информация от времевите пластове на различните реалности, бъдеще, което при съчетание на определени вълнови условия е много вероятно да настъпи. Тоест получават знания и ги описват. Това на свой ред подготвя умния човек психически към предстоящите събития; формира в него навици на многоизмерното мислене, позволяващи да се ориентира в бързо променящите се условия на живота. Всичко това не само разширява неговите способности за адаптация, подготвяйки съзнанието му към качествено новия скок във възприемането на новия свят, но и създава предпоставки за вътрешни промени на самия човек, простичко казано, подготвя го за прехода към друга вълна на предстоящата „нова реалност“.

Спомнете си книгите на Хърбърт Уелс, който точно оп-

ределил и подготвил човечеството за научно-техническия прогрес. Или пък Жул Верн, който предсказал редица открития и изобретения, които впоследствие действително се появили на бял свят. Може да вземете и книгата на Алексей Толстой „Хиперболоидът на инженер Гарин“, написана през 1925-1926 години, в която той предсказва лазера, изобретен едва през 1960 година. А книгите на Александър Беляев! Например романа му „Звездата КЕЦ“, написан през 1936 година, практически носещ реални пророчества за развитието на космонавтиката. Подобни примери има колкото искате... Колко зрънца истина се намират в книгите на писателите Иван Ефремов, Айзък Азимов, Рей Бредбъри, Артър Кларк, Александър Казанцев, Станислав Лем... И такива талантливи хора има много, всички те подготвят умния читател за предстоящите събития. Били са принудени да пишат своите книги в жанра фантастика: защото умният ще разбере, а глупакът няма да се обиди.

Николай Андреевич се засмя:

— Знаете ли, да си призная честно, винаги съм се отнасял към фантастиката доста превзето, четейки я, както казахте като приказка за възрастни. Но веднъж прочетох една бележка в някакво списание, Джон Кенеди бидейки президент поканил в своя „мозъчен тръст“ няколко писатели фантасти за прогнозиране възможните сценарии на бъдещето. Там също така се споменаваше, че хобито на някои световни учени било четенето на фантастика. Също така много от научните термини са дошли в употреба именно от фантастиката, което честно казано ме удиви.

— Това е нормално явление. Разбираш ли, когато човек потъва в книгата, той започва да живее с нейния свят, тоест да се настройва на същата честота, както и авторът. Тогава при читателя може да се случи интересен феномен — своеобразен изблик на мозъчната активност. Наречете го, както искате: генериране на идеи, подсъзнателно озарение и т.н. Но именно този изблик се явява кратковременният преход на съответната честота на възприятие в дадената книга, която фиксира паметта. След това на основата на личните знания

и опит се раждат съответните идеи. Ето защо много талантливи учени, политици, а и обикновени хора, стремящи се към познание, както на самите себе си, така и на заобикалящия ги свят, черпят своите идеи и бъдещи открития именно от книгите, включително и фантастичните — своеобразна база данни на непроявените реалности. И това може да изплува във всяка форма и по всяко време в човешката памет — по време на четене, на сън, или внезапно осенени по-късно...

Известно време всички мълчахме. Огънят попукваше леко от изгарящите съчки. Пламъкът му пленяваше със своята тайнствена красота и ярката гама на преливащите се цветове. Сигурно така можех да си седя цяла вечност слушайки безкрайно интересните разкази на Сенсей в лоното на това райско кътче, където дори и звездите се спуснаха по-ниско, за да чуят по-добре нашата беседа..

— Много ми е любопитно, има ли пророчески сънища? — отново захвана разговора Николай Андреевич. — Или е просто функция на психиката прогнозираща по-нататъшните събития?

— Пророческите сънища, безусловно съществуват. Ако човек разполага с достатъчно духовна сила или е свързан с някого чрез силата на Любовта, неговият мозък може спонтанно да се настрои на честотата, съвпадаща с ритъма на предстоящите събития. В този случай по време на сън той възприема информацията директно, без да я анализира, но след това, когато предава тези данни, психиката му участва непосредствено в обработката им. Ето защо виждаме събитията не в чист вид, а интерпретирани на базата на нашите емоции, преживявания, минали впечатления, образи и т.н...

— Знаете ли, аз също някога сънувах пророчески сън, — започна да разказва Стас за някакъв негов житейски случай.

Още дълго време си говорихме за странностите на нашия свят и неговите невероятни случки, припомняхме си интересни истории слушайки със захлас необикновените разкази на Сенсей за загадъчната човешка психика и неограничените й възможности. И едва сутринта, когато звездите отстъпиха своето място на зората легнахме да спим.

48

Колкото и да е странно, дали от това, че се наслушах на всички тези интересни истории или поради някаква друга причина, именно в нея сутрин ми се присъни необичаен сън — ярък и емоционален. Най-интересното е, че никога преди това не бях имала подобни сънища: моето съзнание се носеше над Земята, наблюдавайки от високо всички събития, които се случваха в света. В началото всичко беше тихо и спокойно, но изведнъж ми стана някак тревожно и страшно, сякаш очаквах нещо. Тогава от изток забелязах ярка червена звезда, която се спускаше от върховете на белоснежните планини. Тя започна стремително да се приближава и да расте със страшна сила. След нея се носеше някакъв прозрачен шлейф и колкото по-близо до мен идваше, толкова повече пространство обхващаше, превръщайки света в неясен и полупрозрачен. Когато се загледах по-внимателно, видях, че всичко извън шлейфа просто кипваше, все едно природа въставаше срещу човешката цивилизация, набирайки все по-голяма и по-голяма сила. Вулканите изригваха един след друг, покривайки Земята със своята пепел. По средата на океаните се зараждаха огромни вълни, които стремително се приближаваха към мегаполисите. Там, където нямаше вода, бушуваха пожари. Ветровете завиваха огромни торнада, които помитаха всичко по пътя си. Природата стоварваше върху човечеството цялата тази

негативна енергия, която то в продължение на цялото си съществуване бе генерирало. Стана ми толкова страшно, че затворих очи. Когато ги отворих отново, се видях да стоя насред изумително красиво поле с най-различни цветя. Звездата все така стремително се приближаваше и променяше цялото пространство след себе си. Огледах се, зад мен имаше градове, изпълнени с нищо неподозиращи хора, а цялата тази неумолима сила се придвижваше към тях.

Когато звездата се приближи съвсем, забелязах, че всъщност е Конник. Доспехите му бяха изковани от червено злато, светеха с ярка светлина и разливаха след себе си червени пламъци. Дори и конят му беше покрит целия с малки пластини от червено злато. Ослепителните доспехи покриваха изцяло Конника, единствено очите оставаха непокрити. В ръцете си държеше копие. На края на копието се развяваше флаг с лотосов цвят, вътре в който бе изобразена пирамида, око и още някакви йероглифи и рисунки. Конникът вече препускаше по огромното поле от цветя.

Както препускаше с пълна скорост, рязко дръпна юздите и спря коня. В този момент видях Неговия поглед, който ми се стори до болка познат. Вниманието на Конника беше привлечено от малка и скромна незабравка с пет небесносини венчелистчета. Той слезе от коня и се наведе над цветето, все едно му се любуваше. В момента на слизането от своя кон, стихиите започнаха да утихват. До градовете достигна едва слаб отзвук от надигналата се стихия, движеща се плътно зад Воина. За мен бе пълна загадка защо могъщият Конник се спря пред това невзрачно цвете, около което бе пълно с великолепни бели цветя? Колко дълго смяташе да остане там?

Дори когато се събудих, не ме напускаше усещането за реалност на този сън. Двата въпроса ясно се бяха отпечатали в моята памет. Естествено и по-рано бях сънувала сънища, но толкова реален, изпълнен с чувства и емоции сън досега не бях имала. Най-главното е, че в съня всичко беше пределно ясно, знаех пълния смисъл на случващото се, както че това е много важно, но когато се събудих, никак не можех да си спомня какво означаваше и как да го тълкувам. Останаха

само ярки емоционални впечатления и двата въпроса, които се врязаха в моята памет.

Сънят силно ме заинтригува със своята необичайност. Отначало си помислих, че моят мозък просто е смлял и нагледно представя вчерашната информация, но никой не бе споменавал за сън с такива детайли, което силно ме озадачи.

Избрах удобен момент, когато всички мои приятели хукнаха да се къпят и се приближих към Сенсей. Той стоеше на плиткото и свикваше с водата. Възползвайки се от отсъствието на другите около нас, започнах да му разказвам странния си сън с акцентирайки на факта, че изобщо не мога да си спомня неговия смисъл, помнех единствено, че беше много важно за мен. Въпреки очакванията ми за пълно тълкуване от физиологическа и философска гледна точка, Сенсей само се усмихна, някак загадъчно поглеждна към мен и каза:

— Ще дойде време и ще разбереш всичко.

Афоризмите на Сенсей

1. Животът е непредсказуем и в него могат да се случат дори и най-невероятните неща, които трудно можеш да си представиш.

2. Младото тяло не е показател за възрастта на душата.

3. Всяко велико нещо е до болка познатото просто, но се постига с много труд.

4. Човек е мислещо същество, и неговата основна сила се корени в мисълта му.

5. Важното е да имаш голямо желание и възможността ще се появи.

6. За всеки Виджай си има Раджа.

7. Страхът, породен от въображението, вижда опасността дори там, където тя напълно отсъства.

8. Здрави мисли — здрав дух, а при здрав дух — здраво тяло.

9. Всеки удар, който сте нанесли в гнева си, някога ще се стовари върху вашата глава.

10. Човешките възможности са ограничени само от неговата фантазия.

11. Не трябва да желаеш зло на другите, дори и в мислите си. Защото със силата на своята мисъл плетеш капан за самия себе си, за своето тяло и разум. Колкото по-често мислиш за това, толкова по-здрави стават мрежите му и толкова посилно се затяга възелът.

12. Стани приятел със своя враг и му прости, понеже и ти самия си несъвършен.

13. Животът е твърде кратък, и трябва да успеем да възпеем духовната същност в сърцето си.

14. Трябва непрекъснато да работим върху себе си, защото е скъпа всяка минута от живота, която трябва да използваме като дар Божи за усъвършенстването на своята душа.

15. Ако искаш да разсмееш Бог, разкажи му своите планове.

16. Нищо не е случайно. Случайността е само закономерно следствие от нашите неконтролируеми мисли.

17. В живота е много по-важно да изживееш миг, но качествено, от колкото години, но в безсмислено съществуване.

18. Мъдростта е достояние на душата, а не на възрастта.

19. Всяко действие се поражда, преди всичко от нашата мисъл.

20. Силата на словото възражда силата на мисълта, а силата на мисълта поражда действието.

21. Който с благи мисли твори благо дело, не трябва да се

тревожи за пропуснатото, тъй като придобива многократно по-голяма сила за опознаването на душата си, отколкото ако бездейства.

22. Фантастиката е просто несбъдната реалност.

23. Истинната вяра се поражда от знанията. А знанията се пораждат от словото, чрез убеждаването на своя разум в истинността на произтичащото явление.

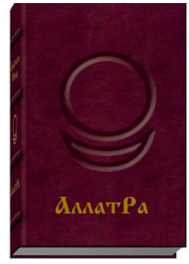
24. Трябва да се уважава стремежът на другия човек към познанието, а не да го посрещаме с щиковете на нашия егоцентризъм.

25. Да опознаеш всичко е невъзможно, но да се стремиш към това е нужно.

26. Най-ценният пъте пътят на опознаването на Бога посредством разума, когато истинното знание, преодоляващоживотинското начало, отваря портата на подсъзнанието с помощта на ключа Любов.

27. Глупецът ще получи отплата за разбирането, а за умния би било глупаво да не разбере.

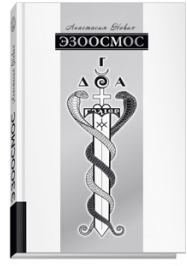
Други книги от същия автор

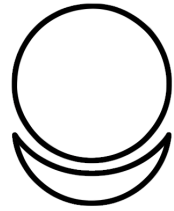

Книгите могат да бъдат свалени безплатно от
http://allatra.bg/library/

Официален сайт на Анастасия НОВИХ
www.schambala.com.ua
електронна поща - anastasija_novix@mail.ru

Официален сайт на АллатРа в България
www.allatra.bg
електронна поща - info@allatra.bg
facebook: Аллатра България